

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

© อย่าเหยียดอย่างข่มขี้ ความจน
“โลภตระ”จะพาคณ ฉลาดแล้
ช่วยเหลือเพื่อแผ่ผล ตนสละ “จน”เอง
จึงจักเกิดการแก้ จุดแก้ปัญหา

แก้
“โลภตระ”

ใช้ทริค
“เขมรแดง”

โลภตระ

โง่เขลา

โง่เขลา

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑
หน้า ๒๕

สมุนไพร ป่าจันทร์

ตามรอย“พ่อ”..และ“พ่อครู”
ใช้ทรัพยากร..ให้คุ้มค่า..
มีมานะ..ขยัน..อดทน...
เสียสละ..กล้าจน..อย่าง..
สุขสำราญ..เบิกบานใจ

429 ร้านค้าชุมชนบ้านลำ(สาขาจตุจักร)

ชอย มั่งสวัสดิ์ กองทัพอธรรม
(ฝั่งตรงข้ามตลาด อดท.)

แขวงลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

จำหน่าย : ปลีก-ส่ง สมุนไพรแปรรูปต่างๆ เช่น

น้ำ Enzyme กว่า 20 ชนิด, น้ำผึ้ง, สเปรย์สมุนไพรต่างๆ เช่น
สมุนไพรเพชร แก้ปวดเมื่อย-เอ็น-กล้ามเนื้อ-กระดูก ฯลฯ

สเปรย์ : ถอนพิษ, ปรับอากาศ, ขจัดไรฝุ่น, โลหิต-มด-แมลง-ยุง

น้ำมันหอมระเหย : ย่านาง, มะรุม, กวาวเครือขาว ช่วยบำรุง รักษาผิว-ผม ฯลฯ

ขี้ผึ้งสมุนไพร : สามประสาน, ย่านาง+สหายฤทธิ์เย็น, ถอนพิษ+ว่าน108

น้ำมันสกัดเย็นต่างๆ : น้ำมันมะพร้าว, น้ำมันงา, ลูกเดือย, รำข้าว, โพล, ข้า, ขิง,
มะกรูด, มะรุม ฯลฯ

ช่วยรักษาความสะอาด ผิว-ผม-และทั่วไป อาทิ :

แชมพู, สบู่เหลว, อเนกประสงค์,
ถูพื้น, ชักผ้า, ล้างจาน, เช็ดกระจก

เปิดบริการ

08.00-18.00 น. ทุกวัน

โทร : 081-343-4627

: 089-499-7133

Line ID 088-015-1093

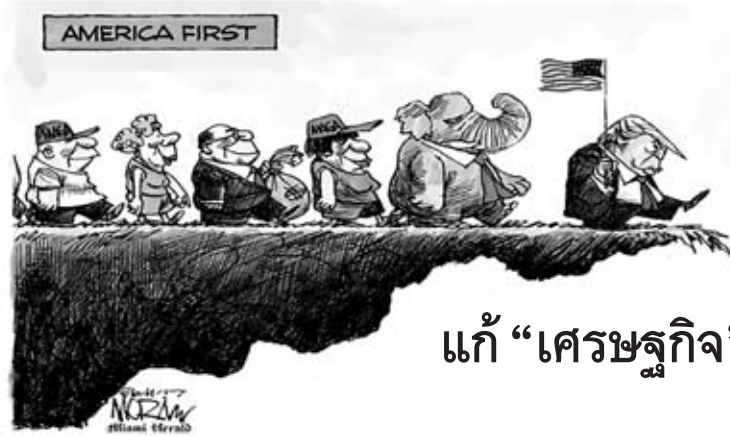

แก้ “เศรษฐกิจ” ใช้ทฤษฎี “แบบคนจน”

(๑) เศรษฐกิจหากคิดแก้	ปัญหา
จักช่วยมวลประชา	ชาติให้
“ร่ำรวย”ทั่วภารา	มุ่งมัน กั้นเลย
จ้าง..ไปสำเร็จได้	อย่าเพื่อละเมอฝัน
(๒) คนนั้นต่างละล้าวน	อยากรวย
หากพูดเสริมเอออวย	ส่งซ้ำ
ผลคือยิ่งฉกฉวย	ยื้อแย่ง หนักแสบ
จึงยากเพราะตอกย้ำ	จิตให้กระหายเสริม
(๓) เต็มจิตใส่“ทฤษฎี”ให้	ผิดทาง
“ความอยาก”บ่เจือจาง	จัดซ้ำ
เพราะลั้จจะถูกขวาง	ตั้งแต่ เริ่มแล
กิเลสถูกกระตุ้นย้ำ	ยิ่งร้ายโง่งกิน
(๔) “แย่ง”สินทรัพย์ไม่แก้	ปัญหา
“แย่ง”ต่างหากจักพา	สงบได้
ต้อง“ศาสตร์พระราชา”	ทฤษฎีสุด วิเศษเฮย
พร้อมครบทาน,ศีลให้	ถูกแท้ลั้มา
(๕) ต้อง“ปัญญา”ฉลาดชั้น	โลกุตระ
ซึ่งฉลาดแค่“เอกะ”	ไม่แก้
“เอกะ”ฉลาดไปละ	กิเลสหรือก
ต้องฉลาด“อริยะ”แท้	ถูกต้นปัญหา
(๖) ลดราความโลภได้	ในจิต
ขยันมากสร้างผลผลิต	หลากลั่น
“ของดี-แต่ถูก”ชนิด	ขาย“ขาด-ทุน”เลย
เพราะวิสุทธิ์หลุดพ้น	มักน้อยจริงใจ
(๗) หากใครจบด้วย“แบบ-	คนจน”
จักฉลาดที่เป็นคน	สละได้
ผู้โง่ยิ่งพาดน	ตกต่ำ แสวง“รวย”
แก้เศรษฐกิจต้องใช้	ศาสตร์แท้พระราชา

“สไมย์ จำปาแพง”

๘ มกราคม ๒๕๖๑

“ความโง่” ต่างหากเป็นปัญหาเศรษฐกิจ!!!!
 “ความอยากรวย” ต่างหาก
 เป็นปัญหาเศรษฐกิจ!!!!!!

แก้ “เศรษฐกิจ” ใช้ทฤษฎี “แบบคนจน”

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์มันใจว่า...เมืองไทยในขณะนี้ด้วยภูมิปัญญาของอาตมา เห็นว่าเมืองไทยดีที่สุดในโลก ลงบและเจริญสูงสุดในโลก นำสงสารอเมริกา มาก ย่ำแย่ไปเรื่อย ๆ แม้แต่อังกฤษก็ยังสู้ประเทศไทยไม่ได้ (ทั้งอเมริกาและอังกฤษต่างมีหนี้สินมากที่สุดในโลกเป็นอันดับ ๑ และ ๒ โดยเฉพาะอเมริกานั้น มีผู้คำนวณว่า ต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่า ๑๒๐ ปีจึงจะใช้หนี้สินได้หมด)

ประเทศไทยอยู่สงบดีที่สุดในโลก อาตมาก็สงสารประเทศไทย เพราะผู้ที่จะมาแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ ประกาศว่าต่อไปคนจนจะหมดไป ซึ่งการที่จะทำให้คนรวยทุกคนนั้น มันเป็นไปได้อยู่แล้ว การจะรวยได้นั้น แต่ละคนต้องใช้ความฉลาดแกมโกง ฉลาดอย่างมีศิลปะ คือ **เอโก** คิดหาวิธีที่ตนจะ “มีมาก ๆ ๆ ๆ” แล้วก็โกงด้วยวิธีโกงกันเต็มความสามารถทั้งนั้นในสังคมตั้งแต่บัดนี้จนถึงขั้นแรงสุด เพื่อให้ “คนรวย” ทั้งนั้น ปัญหาครอบครัวยุคใหม่แก้ไม่ได้ ความสงบที่หยุดแย่งก็ไม่มี ความเอื้อเพื่อเจือจานช่วยเหลือกันก็ไม่ได้ตลอดโลกแตก

ประเทศไหนก็ตาม ถ้าทำคนในประเทศให้ลดน้อยลง มีน้อยลง จนลง ๆ แต่พอมีพอกิน เลี้ยงตัวเองได้ตามศาสตร์พระราชา โดยรู้จักความพอเหมาะพอเพียง นี่คือสุดยอดของการแก้ปัญหาเศรษฐกิจโดยมี “ปัญญา” รู้แจ้งรู้จริงว่า “ความจน” ไม่ใช่ปัญหาเศรษฐกิจ!!!

“ความโง่” ต่างหากเป็นปัญหาเศรษฐกิจ!!!!

“ความอยากรวย” ต่างหากเป็นปัญหาเศรษฐกิจ!!!!!!

แท้ ๆ ก็คือ “ความโลภ” ไม่มี “ความเพียงพอ” นั้นแหละคือตัวการร้ายของปัญหาในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ

พระเจ้าอยู่หัวของไทย รัชกาลที่ ๙ องค์โพธิสัตว์ที่

อุปถัมภ์มาช่วยโลกจึงตรัสให้แก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วยพระวอนจะอันเป็น “โลกตระ” ว่า ให้บริหารประเทศ “แบบคนจน” และ “การขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” ชัดเจนที่สุด และดียิ่งเยี่ยมยอดที่สุด

ขออภัยที่จะต้องยกคนจริงๆ ลังคมหมู่บ้านหรือชุมชนที่มี “ความจริง” ที่เกิดได้จริง เป็นได้จริงมายืนยันอ้างอิง เป็นปรากฏการณ์ที่มีอยู่จริง เป็นได้จริงมหัศจรรย์ (phenomenal) ที่ยืนยัน เชิญไปสัมผัสผัสของจริง พิสูจน์ได้จริง (เอทิปัสโลก) ลังคมที่ว่านี้ได้แก่ **ลังคมคนอโศก หรือชาวอโศก หรือที่คนไทยทั่วไปมักเรียกว่า พวกสันตอโศกนั่นเอง**

ชุมชนตัวอย่างในประเทศไทยที่เวลานี้ เป็นชาวพุทธที่นำคำสอนของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติกระทั่งเกิดผลจริง เป็นชุมชนที่พูดได้เต็มปากแล้วว่า ชุมชนนี้ไม่มีปัญหาเรื่องเศรษฐกิจ โดยเฉพาะ “ความยากจน” ความ เป็น “คนจน” เพราะทำ “แบบคนจน” หรือ “ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” ตามศาสตร์พระราชา หรือจริง ๆ ก็ตามรอยพระยุคลบาทพระลัมมालัมพุทธานันเองได้จริง จนบรรลุผลว่าเป็น “คนจน” ที่แต่ละคนมีรายได้ “ศูนย์” บาท คือ ทำงานอยู่ในลังคมฟรี ช่วยกันสร้างผลผลิตมีผลผลิต เอาเข้ากองกลางทั้งหมด แล้วกินใช้ร่วมกันในกองกลางนั้น และพยายามช่วยกันสะพัดออกไปช่วยเพื่อแผ่ลังคมภายนอกอย่างไร้เอาเปรียบ เป็นการเสียสละให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

นี่คือหมู่ชนที่มีเศรษฐกิจดีสุด ประสบผลสำเร็จในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่ตน ให้แก่ลังคมนี้นี้แล้วต้องขออภัยอย่างมากที่พูดความจริง ยกตนเองจริง

(เรียบเรียงจากคำบรรยายและบทความเรื่อง...การแก้ ปัญหาเศรษฐกิจแบบพุทธ ของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์).

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๑ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : แก่ “เศรษฐกิจ”ใช้ทฤษฎี “แบบคนจน”	สไมย์ จำปาแพง, จริงจิ่ง ตามพ่อ
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	ชีวิตจำลอง	จำลอง ศรีเมือง
9	คุณคิดคืดหน่อย	บรรณาธิการ
10	สี่สั้นชีวิต (ในหลวงแห่งแผ่นดิน โดย ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล)	ทีม สมอ.
17	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
22	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
28	การ์ตูน	วิสูตร
30	ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
32	ตามหยั่งฟ้าทะลุดิน	ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
36	ลูกอโศกชะงักงันโลกกว้าง	ฟ้าสาง
39	เวทีความคิด	นายหนุนดี
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	แค่คิดก็หนาว...ว์	นายชิง วินเทอร์
54	ทำไมต้องรู้ทัน(บทสรุป)	พิมพ์วิทย์
57	เชื่ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
58	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
62	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	เปลว สีเงิน(น.ส.พ.ไทยโพสต์)
66	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
68	เรื่องสั้น (จากมหาภารท ขอนที่ ๑๑)	เฉลิมศักดิ์ แห่งงาม
73	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
76	คาบข่าวมาจับขาน	พิราบไท
78	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนวยการ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎยวดี

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์ชોક
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลสนิท น้อยอินดี
สุเสรี สิประเสริฐ
ชื่อสนิท นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๔๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

๑๐

สั้นชีวิต

พระองค์ท่านรับสั่งถาม
“รู้มั๊ย ฝรั่งเขาว่าโดมิโน่ เวียดนามแตก ลาวแตก
เขมรแตก ไทยแตก มาเลเซียแตก อินโดนีเซียแตก
เป็นคอมมิวนิสต์กันหมด
ทำไมโดมิโน่มาหยุดที่เมืองไทย”
แล้วทรงตอบเองว่า “โดมิโน่มาหยุดที่เมืองไทย
เพราะคนไทยเรายัง ‘ให้’ กันอยู่”

ปีเก่า-ปีใหม่

ถึงแม้ว่าจะผ่านวันปีใหม่ไปแล้วเป็นเดือน แต่ก็ยังไม่สายเกินไปที่เราจะพูดถึงเรื่องนี้ในบางแง่มุม ดิฉันอายุค่อนข้างมากแล้วอาจคิดอะไรในเชิงไม่รื่นรมย์ก็ได้นะ แต่เท่าที่เห็นในช่วงวันปีใหม่ต่างก็หาความสุขใส่ตัวด้วยการกินการเที่ยว ถ้าเป็นการกินการเที่ยวที่เป็นสาระแก่ชีวิตและไม่บ่อนทำลายสิ่งแวดล้อมก็พอยอมรับได้ แต่คนรุ่นใหม่ หรือแม้แต่คนรุ่นแก่ที่ยังไม่พัฒนาตนเองทั้งๆที่มีการศึกษาสูง ทำงานดี ๆ มีหน้ามีตาในสังคมคนเหล่านี้กลับทิ้งขยะพฤติกรรมชีวิตและขยะวัตถุไว้ในสังคมในช่วงปีใหม่มากมาย แล้วเราจะหวังอะไรกับอนาคตของเยาวชนที่จะสืบทอดชะตากรรมสังคมต่อไป รำพึงรำพันมาให้ฟัง คงไม่รำคาญนะคะ

● อاطر ไบเตย ระยอง

☞ โลกมีดวงตะวันมีดวงจันทร์คู่กัน สังคมก็เช่นกัน ก็มีสองขั้วเป็นธรรมชาติ การศึกษาทำให้คนมีความรู้เรื่องที่ศึกษาตามตำรา แต่ไม่ได้ทำให้คนฉลาดลึกซึ้งเป็นปราชญ์”บรรลุนิยาม” จนเห็นลัทธิจะในการประพาศิตนนอกรัตนอก รอยเช่นนั้น อย่าวาแต่ “ฆราวาส” เลย แม้แต่ผู้ครองร่าง “บรรพชิต” บางร่างก็ยังพรางตน ประพาศิตนนิยามลวงชาวบ้าน ดังนั้นจึงต้องวางใจ ทำปีใหม่ของตนเองดังที่เราต้องการ เชื่อว่า หากมีรัฐบาลใหม่ที่ประสานกับ “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”-พนักงานรัฐวิสาหกิจ-องค์กรเอกชน และประชาชนที่สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณฯ ร่วมกันทดแทนพระคุณแผ่นดินอย่างจริงใจแล้ว บ้านเมืองของเราก็ย่อมจะเป็น “แผ่นดินไทยแผ่นดินธรรม” ได้จริงทันชีวิตของ”อดีตแม่พิมพ์”

นักการเมือง

ติดตามข่าวนักการเมืองรุ่นเก่า พรรคการเมือง

เก่าที่เคยเป็นพรรครัฐบาลและพรรคร่วมรัฐบาล ออกมาแสดงตัวกันมากมาย เปิดตัวเตรียมลงสนาม หลายพรรคหลายคนชาวบ้านรู้จักพอดี ยังไม่วายเสนอน้ำออกมาอีก พูดถึงนักการเมืองแล้วน้ำเบื่อน้ำเหลืองเกิน ผมเป็นข้าราชการวางตัวยาก ปฏิบัติราชการลำบากมาก ไม่อยากให้มีการเลือกตั้ง ทำงานสบายกว่า

● ข้าราชการใกล้เกษียณ โคราช

☞ ใกล้เกษียณแล้วจะไปทุกซั้วร้อนอะไรล่ะครับ ทำงานในหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต บริการประชาชนสุดชีวิต ไม่ต้องฟังเสียงสั่งการที่ไม่ชอบไม่ควรด้วยประการทั้งปวง แต่ไม่สำแดงอาการกระด้างกระเดื่องต่อผู้ปกครองบังคับบัญชาให้เป็นจุดอ่อนถูกลงโทษลงทัณฑ์ได้ ผมโชคดีมีโอกาสได้เป็นทั้งข้าราชการและนักการเมือง เป็นข้าราชการตำรวจ ๒๐ ปี เป็น ส.ส.ชลบุรี ๒ ปี ก็เลยได้รู้รสชาติแท้จริงชาบซึ่ง

ยุคสารพัดภัย!!

อ่านข่าวหญิงสาวทำบัตรประชาชนหาย ปรากฏว่ามีคนนำบัตรประชาชนของเธอไปแอบอ้างเปิดบัญชีกับธนาคารเพื่อหลอกลวงในการโอนเงิน เธอแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้วไม่เกี่ยวกับเธอเลย และนำหลักฐานต่างๆให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่ใส่ใจ ตกลงนอนคุกฟรีไป ๓ วัน ตอนนี้ ผ.บ.ตร.ออกมารับรองแล้วว่าบริสุทธิ์ และเป็นผู้เสียหาย ทีนี้จะว่าไง ถูกจับนอนคุกฟรี ..แล้วมาเจอข่าวอีกแก๊งหนึ่งส่งหมายจับปลอม หลอกลวงให้โอนเงิน ท่านรองโฆษกอัยการสูงสุดก็ออกมาเตือน ว่าแก๊งทำนองนี้ซึ่งมีต่อเนื่องมาตลอดให้ระวัง ท่านบอกว่าให้ตรวจสอบต้นฉบับว่า ใช่เอกสารที่แท้จริงหรือไม่ ให้สังเกตจากคำผิด มีสติ โตรตรง อย่าเชื่อคำหลอกลวง และหาทางตรวจสอบ อย่ารีบโอน

เงิน ดิฉันได้เห็นหมายจับปลอมในข่าวแล้วก็อดนึกเห็นใจคนได้รับไม่ได้ว่าจะมีสติรอบคอบพอไหม เช่น คำผิด หมายปลอมเขียนว่าอาญัตติ (คำถูกคืออาัยต์) จะมีก็คนรู้ว่าเขียนผิด หรือถึงรู้ว่าผิดก็คงนึกว่าพิมพ์ผิด และตรงที่ว่า ออกโดย กองบังคับการตำรวจภูธรภาค ๕ อ้าว..ใครจะไปรู้ว่า จริงๆต้องเป็นกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๕ เป็นต้น การหลอกลวงมีความซับซ้อนลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อยๆ บางคนอาจบอกว่าทำไมปล่อยให้ถูกหลอกได้ ถ้าเจอสิ่งที่พวกแก๊งนี้ทำเป็นระบบใครก็อาจตกเป็นเหยื่อได้ทั้งนั้นแหละ มันหลอกเก่งชนิดร้อยเขียนยังเวียนหัวเลยทีเดียว

● คนไทย ห่วงหวัง

☞ พนักงานสอบสวน มิใช่พนักงาน”จด-พิมพ์”ตามคำบอกของผู้กล่าวหา ดังนั้นจึงซักถามแสวงหาข้อเท็จจริงให้ชัดแจ้งสุดประเด็นเกี่ยวข้อ แวดล้อม และองค์ประกอบความผิด งานสอบสวนมิใช่งาน “มั่งง่าย” เพราะผูกพันกับสิทธิเสรีภาพ ชีวิตจิตวิญญาณของคน ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ทำหน้าที่”พนักงานสอบสวน”จึงควรมีคุณสมบัติพิเศษ คือมี”คุณธรรม”มั่นคงทุกขณะ ไม่หวั่นไหวต่ออำนาจมืด อิทธิพลใด และคุณสมบัตินอกตำรา คือ รอบรู้สารพัดเล่ห์ร้ายของมิถฉาชีพ

ของเก่ามีค่า

วันก่อนเดินบนทางเท้า มีจักรยานคันหนึ่งซึ่งผ่านไป ดูจะเป็นจักรยานเก็บของเก่า เพราะเห็นจอดเอาชายันพื้นแล้วคันหาของในถังขยะ หยิบขวดพลาสติกใส่กล่องท้ายรถ แล้วก็ขี่ต่อไป ถ้าคนไม่ดูถูกงาน คงพอเลี้ยงชีวิตได้แม้เก็บของเก่าขายก็ตาม ถ้าเขาวยชนได้รับการปลูกฝังความขยันขันแข็งหนักเอาเบาสู้ง เชื่อว่าโตขึ้นก็จะพึ่งตนเองได้ท่ามกลางโลกที่ท่ามาหากินลำบากขึ้นทุกวัน

● ตี रिमทาง

☞ ผู้ที่ทำอย่างนั้นสมควรยกย่องชื่นชมยิ่งนัก การกระทำเป็นเยี่ยงอย่าง ชัดๆคือใช้จักรยานอีกอย่างหนึ่งคือแยกขยะ เป็นการแบ่งเบาภาระผู้รับผิดชอบและเป็นเยี่ยงอย่างที่ดี

ปากอธิการ

อดีตอธิการบดีเพชรโพสท์ วิจารณ์ภรรยา พล.อ.ประยุทธ์ ว่าถือกระเป๋าหรูแอร์เมส ราคา ๒ ล้านบาท ขณะเดินทางไปต่างประเทศ ถือว่าบิดเบือนข้อมูล ตอนนี้อยู่ที่พ้อมหิมันประมาท ผิด พ.ร.บ. คอมพ์ เพราะกระเป๋านั้นเป็นของโครงการศิลปาชีพ ฝีมือคนไทย แทบไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนระดับตำแหน่งอธิการบดีเป็นไปได้ถึงปานนี้ เห็นว่าสนับสนุนอดีตนายกา คนนั้นด้วย คนที่เคยบอกว่า รวยพอแล้ว ไม่โกงนะ เคยเป็นถึงอดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยดังแถวท่าพระจันทร์ ก็น่าจะมีวุฒิภาวะ นี้อะไรวิจารณ์สุ่มสี่สุ่มห้าไปเรื่อย ไม่ขอโทษในเฟซบุ๊กด้วย ทั้งๆที่มีคนบอกแล้วว่าไม่ใช่กระเป๋าหรู เลยโดนชะ คิดไปคิดมาทำไมมาเล่นงานภรณยานายกา นะ ว่าก็ว่าเถอะ ยังไงก็ยังไม่เชียร์นายกา.. นึกถึงที่ท่านอดทน ลูกน้องถูกขยาลื้อด่าทำร้ายท่านก็กล้ากลืน คนบนหัวเมืองว่ามั่วแต่หลงเสน่ห์นายกาสาวสวย ท่านก็นิ่ง แล้วไงสุดท้าย ผมขอยึดอำนาจ จบเลย!

● วัง ทำข้าม

☞ กระแสสังคม กระแสการเมืองกำลังถล่มกระแสทหาร ซึ่งในวาระหนึ่งได้เข้ามาคลี่คลายปัญหาบ้านเมืองให้พ้น”วิกฤตการณ์” และนักการเมืองต้องการกลับมาบริหารบ้านเมืองตามรัฐธรรมนูญในเร็ววัน ในขณะที่เดียวกันก็หัวนเกรงการสืบทอดอำนาจของรัฐบาล คสช. จึงมีขบวนการต่างๆ นานาซ่อนไชตาม”การเมือง”ไปเรื่อยๆ

เป็นโอกาสดีของประชาชนที่จะได้รู้ก้าพิตของคน!

☒ USSณาธิการ

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก

กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอแนะนำ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นสัจธรรมในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

๑๓. เหมือนเตรียมเป็นผู้ว่า

“ถูกใจก็คบกันไป คบกันไป เพราะผมเป็นคนไม่สนอะไร ไม่เคยคิดกวนใจใคร สบาย สบาย” เพลงที่เบิร์ด น้องคุณแค้ทเธอรินร้องจนมีชื่อเสียงโด่งดัง คิดๆ ดู ผมก็มีลักษณะสบาย สบายอย่างนั้น

นอกจาก “ไม่เคยคิดกวนใจใคร” แล้ว ยัง “ชอบแสร้งเรื่อยไป” เห็นใครมีปัญหาอะไรชอบเข้าไปยุ่งกับเขาอยู่เรื่อย ทั้งๆ ที่บางครั้งไม่ใช่หน้าที่ของผมโดยตรง แต่ก็อดไม่ได้

ถูกใจคนที่คบหากันมานาน แล้วยังมีอุดมการณ์เหมือนเดิมเช่นดอกเตอร์เรื่อน คุณเครือวัลย์ หมอชิตพงษ์ คุณมาลีและอีกหลายๆ คนซึ่งเป็นชาวหมู่บ้านชินเขต, ประชานิเวศน์ ๒ และชาวหมู่บ้านอื่นๆ อีกมากมาย

เดือนตุลาคปี ๒๕๒๑ ผมเป็นข้าราชการการเมือง

ตำแหน่งประจำสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีสมัยนายกรัฐมนตรีเกรียงศักดิ์ ตอนนั้นผมมียศเป็นพันโท เห็นชาวบ้านเสื้อผ้าเปียกปอนพากันไปร้องเรียนที่บ้านท่านนายก เพราะน้ำท่วม ต้องแช่น้ำอยู่หลายวัน ไม่มีใครไปช่วย ผมได้ยื่นท่านสั่งการทางโทรศัพท์ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องไปแก้ปัญหาโดยเร็ว

น้ำท่วมบริเวณทุ่งสองห้อง ริมคลองประปา ถนนประชาชื่น แจ้งวัฒนะ งามวงศ์วาน และบริเวณรอยต่อกรุงเทพ-นนทบุรี-ปทุมธานี รวมพื้นที่นับร้อยๆ ไร่ บางแห่งน้ำสูงถึงหัวไหล่ ไม่ใช่ธรรมดา วันนั้นท่านนายกไม่ได้สั่งอะไรผม เพราะผมไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง แต่ด้วยความเป็นคนชอบส.ท.ร. (แสร้งทุกเรื่อง) จึงตามไปดูที่เกิดเหตุบริเวณหน้าซอยชินเขต ถ้าไม่ได้ไปดูก็ไม่รู้ว่าประชาชนเครียดแค่ไหน

ฝั่งนี้แห้งมาก ข้ามถนนงามวงศ์วานไปนิดเดียวฝั่งโน้นน้ำท่วมเกือบมิดศีรษะ เพราะอยู่นอกเขตป้องกัน แล้วจะไม่ให้ชาวบ้านเคียดแค้นได้อย่างไร แค้นถึงขนาดนัดแนะกันแล้วว่าจะพากันไปพังเขื่อนพังและทำลายเครื่องสูบน้ำ ผมจึงรีบโทรศัพท์เรียนให้ท่านนายกทราบ พร้อมกับเรียนเสนอแนะ ขอให้ท่านแม่ทัพภาคที่ ๑ คือพลโทเทพ กรานเลิศ และผู้บัญชาการทหารบก คือพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ส่งรถทหารไปช่วยบรรเทาความเดือดร้อน ขณะเดียวกันก็โทรศัพท์ไปประสานกับ พ.ท. มนูญ รูปขจร

ผู้บังคับกองพันทหารม้าที่ ๔ (ม.พัน ๔) ไว้ล่วงหน้า เมื่อได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาจะได้ปฏิบัติได้ทันที

ไม่เกิน ๓๐ นาที รถ ม.พัน ๔ ก็มา ตามด้วยรถกรมการขนส่งทหารบก วิ่งตามกันมาเป็นทิวแถว ชาวบ้านก็ยิ้มออก ทหารนำรถวิ่งเข้าไปช่วยทุกซอย ชาวบ้านโบกไม้โบกมือ เลิกคิดที่จะพังเขื่อนพังเครื่องสูบน้ำ นอกจากนั้นซอยไหนน้ำลึกมาก ยังเอาเรือท้องแบนของทหารเข้าไปช่วยขนผู้คน ขนข้าวของอพยพหนีน้ำและบรรเทาความเดือดร้อนเรื่องอื่นๆ

ตอนบ่าย พลเอกเปรม วัชรบรรทุทุกของ ม.พัน ๒ เข้าไปตรวจพื้นที่น้ำท่วม ตอนค่ำนายกเกรียงศักดิ์ นักรถสี่ล้อเข้าไปปลอบใจประชาชนอีก

ตั้งแต่วันนั้นมา ผมก็รับหน้าที่เป็นผู้ประสานงานการแก้ปัญหาน้ำท่วมแต่ผู้เดียว ทั้งเรื่องการทำน้ำให้แห้งและบรรเทาความเดือดร้อนสารพัด ผมติดอยู่ที่นั่น ๓๑ วันเต็มๆ ชาวบ้านหลายคนนึกว่าผมมีบ้านอยู่แถวนั้น แต่ที่จริงผมอยู่ถึงซอยจันทิมา (ถนนลาดพร้าว ซอย ๘๐)

ช่วงนั้นตรงกับวันลอยกระทงพอดี ชาวซอยจันทิมาบางคนนัดกันจะประชุด ทำให้ผมเสียหายด้วยการจัดลอยกระทงที่ถนนหน้าบ้านผม ซึ่งระดับน้ำสูงครึ่งหัวเข่าเพราะมั่วแต่ไปช่วยที่อื่น หน้าบ้านของตัวเองไม่ช่วย ดีว่าขอร้องทันจึงไม่เกิดการหักหน้ากันขึ้น

คนที่ไม่ใช่เห็นก็ไม่รู้ว่า เวลานั้นน้ำท่วมเขาเดือดร้อนกันแค่ไหน เพียงล่วมตันอย่างเดียวกียุงแล้ว จะถ่ายสวะปะปะปล่อยให้ลอยฟ่องไปเข้าบ้านโน้น ออกบ้านนี้ก็ไม่ได้ ต้องถ่ายใส่ถุงแล้วเอาไปทิ้งลงถัง ถ่ายใส่ถุงอัดอัดขนาดไหน แล้วจะไม่ให้เครียดได้อย่างไร

ใครบ้านอยู่ในซอยลึกๆ เดินลุยน้ำว่าจะออกมาถึงปากซอย ใช้เวลาตั้งครึ่งค่อนชั่วโมง เรื่องแรกสุดที่จะต้องทำคือ จัดรถทหาร เรือทหาร ช่วยบริการให้ฟรี ผมเคยให้เจ้าหน้าที่นับสถิติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันหยุดปรากฏว่าผู้คนเข้าออกกันมากเหลือเกิน แทบจะอยู่ไม่ติดบ้าน เพราะน้ำท่วมหมด ทำอะไรก็ไม่ได้ ซินอยู่เป็นโรคจิตกันพอดี เวลาจะถ่ายหนักถ่ายเบา ก็อาศัยขึ้นรถทหาร ลงเรือทหารไปทำธุระที่ปั้มน้ำมันปากซอย

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบ ว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้อ่านบทเรื่องราวบางแง่ บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของผู้ใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับผิดชอบทั้งกรุงเทพฯ ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละเวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยนักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๒๕๓๓

๗ มกราคม ๒๕๓๓

ซึ่งน้ำท่วมไม่ถึง

ศูนย์ประสานงานที่ผมตั้งอยู่ริมถนน มีพร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัดรถ จัดเรือ มีหมอมือพยาบาล มีตำรวจ บ่ายวันหนึ่ง หมอผู้ใหญ่จากโรงพยาบาลพระมงกุฎแวะไปเยี่ยม และถามว่าขาดแคลนหมอประเภทไหนอีก ผมตอบทันทีว่า “จิตแพทย์ครับ” คุณหมอมานั่งสนทนาและกล่าวว่า จิตแพทย์ไปพบเหตุการณ์อย่างนั้น จิตแพทย์เองก็แยเหมือนกัน

ผู้ที่เข้าไปติดต่อกับศูนย์ประสานงานล่วงหน้ายูหน้ายับ บางรายเดินด่าบรรพบุรุษเรามาตั้งแต่ไกล รวากับเราเคยไปทำอะไรให้เจ็บช้ำน้ำใจหนักหนา

น้ำในคลองประปาเริ่มเน่าเหม็น เพราะช่วงนั้นน้ำท่วม พื้นน้ำติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันหมด ดูไม่ออกว่าตรงไหนคลอง ตรงไหนถนน ต้องเอาไม้ไผ่ไปปักไว้เป็นระยะๆ ให้ทราบแนวคลองประปา

ผู้ที่เดือดร้อนมักมีเรื่องแปลกๆ บางรายมาแจ้งว่ารถหาย จอดใส่กุญแจทิ้งไว้ที่ริมถนนงามวงศ์วาน เราส่งเจ้าหน้าที่ไปติดตามพบว่าไม่หาย เจ้าของลืม

ใส่เกียร์ ลิ้มใส่เบรกมือ รถไหลมุดไถ่น้ำลงไปอยู่ในคูข้างถนน ที่ศูนย์ประสานงานของเราจึงต้องมีรถยกประจำอยู่ด้วย

ผู้สื่อข่าว ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ ติดตามเหตุการณ์อย่างใกล้ชิด ที่ศูนย์ประสานงาน จึงเป็นห้องแกล้งข่าวไปในตัว

อธิบดีกรมชลประทานท่านให้สัมภาษณ์ออกโทรทัศน์ว่า กำลังสูบน้ำออกด้วยเครื่องสูบน้ำใหญ่ขนาดไหน จำนวนเท่าใด ท่านบอกท่านชี้แจงหมด ยืนยันระดมกันทั้งกลางวันกลางคืน แต่ก็แปลก ๗ วันผ่านไป น้ำไม่เห็นลด ผมจึงชวนกรรมการหมู่บ้านต่างๆ นั่งรถไปตรวจกัน พบว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่ได้ปิดคลองถึง ๔ คลอง คือ คลองบ้านเก่า บ้านใหม่ บางพัง บางพุด ที่สูบก็น้ำออกไป ที่ไหลก็ไหลทะลักเข้ามา

ผมรีบไปเรียนท่านนายกเกรียงศักดิ์ และประสานงานกับกรมชลประทาน กรมทางหลวง ให้ช่วยกันปิดคลองทั้ง ๔ หลังจากนั้นไม่นานเราก็ยิ้มออก ระดับน้ำลดลงเรื่อยๆ จนเข้าสู่สภาพปกติ

น้ำท่วม เป็นเรื่องน่าประหลาดประหลาด บางรายเดิมที่เคยอาศัยอยู่ในเมืองเมื่อน้ำท่วมปี ๒๕๑๘ หลังจากนั้นอพยพย้ายหนีออกไปอยู่ชานเมืองที่หมู่บ้านชินเขต ซึ่งน้ำท่วมพอติปี ๒๕๒๑ ย้ายอีกครั้งไปอยู่หมู่บ้านเลรี น้ำก็ตามไปท่วมที่นั่นอีกจนได้เมื่อปี ๒๕๒๓ หลายคนรู้เข้าเลยจ้องมองดูว่าจะย้ายไปไหนต่ออีก จะได้หลีกเลี่ยงให้ห่าง

ตอนที่น้ำยังไม่ลด ถนนแทบใช้ไม่ได้ จำได้ว่า พันเอกหม่อมอมรดุลยเดช จักรพันธ์ นั่งรถจี๊ปไปกับลูกน้องมุ่งไปตรวจงานที่หมู่บ้านประชาณีแคว้น ๒ ไปได้ไม่เท่าไรรถจี๊ปมุดเข้าไปอยู่ในน้ำเพราะระดับน้ำสูงจริงๆ

ผมต้องตัดสินใจนำเรือมาวิ่งในคลองประปาต่างๆ ที่ผิดกฎหมาย มิฉะนั้นประชาชนย่านนั้นไปไหนมาไหนไม่ได้เลย ได้อาศัยทั้งเรือของทหาร ของ กทม. ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน และหน่วยงานอื่นๆ

พอด้านฝั่งกรุงเทพฯ น้ำลด ฝั่งเมืองนนท์ไม่ลด ชาวนาที่อยู่เหนือๆ ขึ้นไปก็มาร้องเรียนว่าต้นข้าวตายหมด เพราะมีการถมคลองส่วนที่ขนานกับคลองประปา ตรงบริเวณสี่แยกประชาชื่น งามวงศ์วาน ผมรีบประสานงานกับกรมชลประทาน เรียกรถขุดขนาดยักษ์จากนครสวรรค์เดินทางมาตอนกลางคืน รุ่งเช้าก็เริ่มลงมือขุด แม้ตึกแถวริมคลองส่วยจะคิดค้ำนักก็ต้องทำ เดียวนี้ยังเป็นคลองให้เห็น ไม่ถมต้นหมดเหมือนเมื่อก่อน ยังระบายน้ำได้จนถึงขณะนี้

หมู่บ้านประชาณีแคว้น ๒ ที่หมอชิตพงษ์และคุณมาลีอาศัยอยู่นั้น มีความสามัคคีกลมเกลียวเหนียวแน่น ช่วยกันสูบน้ำมาเป็นเวลานานอย่างได้ผล จนหนังสือพิมพ์บางฉบับขนานนามว่า “หมู่บ้านมหัศจรรย์”

จะไม่เรียกว่ามหัศจรรย์ได้อย่างไร ตลอดเส้นทางที่เข้าไปถึงหน้าหมู่บ้าน น้ำท่วมแค่หัวไหล่ พอก้าวเข้าไปในหมู่บ้านน้ำแห้งผากทันที ชาวบ้านสูบน้ำเหมือนชาวค่ายบางระจันสูบน้ำ

ยิ่งสู้ก็ยังสู้เพราะขาดกำลังหนุน ระดับน้ำนอกหมู่บ้านก็สูงขึ้นทุกที ปริมาณ จะล้นเขื่อนที่กั้นไว้รอบๆ ชาวบ้านส่งผู้แทนไปพบผมที่ศูนย์ประสานงานหน้าหมู่บ้านชินเขต ผมก็ได้อาศัยกำลังทหาร ที่มีพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ เป็นผู้บังคับกองพัน เข้าทำการช่วยเหลือได้ทันท่วงที หมู่บ้านประชาณีแคว้น ๒ จึงรองความมหัศจรรย์ไปได้ตลอดหน้าฝนปีนั้น

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ชวนหมู่บ้านประชาณีแคว้น ๒ จัดงานแสดงความสามารถได้ช่วงแกมฝนนา จนน้ำไม่ท่วมหมู่บ้านในขั้น

การศึกษาพัฒนาไปทั่วถึงแล้ว
การสื่อสารมวลชนก็สะพัดแพร่ทั่วท้องถิ่น
ประชาชนมีโอกาสรับรู้ข้อมูลข่าวสารทั่วถึง
ยากที่ “นักการเมือง” จะปิดบังซ่อนเร้นความชั่วร้าย
พินทุพินตาประชาชนได้

เมื่อใกล้วาระรัฐบาล คสช. สันถาระหน้าที่รับผิดชอบ และไทยก็เริ่มหวนคืนสู่ “ประชาธิปไตย” ตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

บรรดาพรรคการเมืองเดิม นักการเมืองรุ่นเก่าที่เคยจัดตั้งรัฐบาล ต่างก็ออกมาสำแดงบทบาทต่อสังคมด้วยลีลาต่างๆ ตามทัศนคติ จริตนิสัยตน และนักการเมืองหน้าใหม่ พรรคการเมืองใหม่ก็เผยโฉมแสดงลีลาหยั่งท่าทีสนามการเมือง ทั้งภาคประชาชนและภาคราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรเอกชน

สังคมไทยยุคนี้ นอกจากการศึกษาพัฒนาในระบบไปทั่วถึงแล้ว การสื่อสารมวลชนก็สะพัดแพร่ทันสมัยถึงแทบทุกท้องถิ่น ประชาชนมีโอกาสรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้ทั่วถึงเท่าเทียมกัน ดังนั้น ยากนักที่ผู้ประกาศตนเป็น “นักการเมือง” จะปิดบังซ่อนเร้นความชั่วร้าย

เลวทรามส่วนตนไว้พินทุพินตาประชาชนได้ โดยเฉพาะ “คู่ต่อสู้ทางการเมือง” ย่อมต้องชอกช้ำเสาะเสาะหาหมาบางทีเรื่องเท็จก็ยังเสกสรรปั้นแต่งมาลวงโลกจนได้! นี่ไงคือ “โทษสมบัตินิ” ประการหนึ่งของนักการเมืองรกโลกที่บังอาจฉ้อฉลแผ่นดินได้โดยไร้ “ศิริโอตตปปะ”

ก็ตั้งตาคอยดูกันต่อไป เพราะ...ยุคนี้มีคนหนึ่งอาจหาญประกาศตัวว่า “เพราะผมไม่ใช่ทหาร เข้าใจไหม เป็นนักการเมืองที่เคยเป็นทหาร”

เมื่อมาลงสนามการเมือง รบกันด้วยฝีปากและเชิงชั้นนานาในสภา ต่างกับในสมรภูมิจึง...ในสนามรบประจัญบานกันด้วยอาวุธถึงเลือดเนื้อถึงชีวิต เปิดสนามสมัยหน้า น่าจะดูเด็ดแต่จะร้อนแรงถึงกับมีสมาชิกหัวใจวายกลางสภาไหมเอ๋ย!

๗

สีสั้น
ชีวิต ทีม สมอ.

• ตอนจบ

“ในหลวงแห่งแผ่นดิน”

โดย ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล

เนื้อหาต่อไปนี้เป็นเรียงจากการแสดงปาฐกถาในงาน ศิระกรานพระภูบาลนวมินทร์

เรื่อง “ในหลวงแห่งแผ่นดิน” ที่โรงพยาบาลศิริราช

โดย ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนาและประธานกรรมการมูลนิธิอุทกพัฒน์

ในพระบรมราชูปถัมภ์ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๐

พริบปีใหม่

สวัสดีวันปีใหม่ม้า

ให้บรรดาเราท่านรื่นรมย์

ฤกษ์ยามดีเปรมปรีดิ์ชื่นชม

ต่างสุขสมนิยมยินดี

ข้าวิงวอนขอพรจากฟ้า

ให้บรรดาปวงท่านสุขศรี

โปรดประทานพรโดยปราณี

ให้ชาวไทยล้วนมีโชคชัย

ให้บรรดาปวงท่านสุขสันต์

ทุกวันทุกคืนชื่นชมให้สมฤทัย

ให้รุ่งเรืองในวันปีใหม่

มองชาวไทยจงสวัสดิ์

ตลอดปีจงมีสุขใจ

ตลอดไปนับแต่บัดนี้

ให้สิ้นทุกข์สุขเกษมเปรมปรีดิ์

สวัสดีวันปีใหม่เทอญ

เพลงพระราชนิพนธ์อันดับที่ ๑๓ ทรงพระราช-
นิพนธ์ขึ้นในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ เมื่อ
เสด็จนิวัติพระนครและประทับ ณ พระตำหนัก
จิตรลดารโหฐาน พระราชวังดุสิต มีพระราช-
ประสงค์ที่จะพระราชทานพริบปีใหม่แก่บรรดา
พลสกนิกรไทยด้วยเพลง และทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้า
จักรพันธ์เพ็ญศิริ นิพนธ์คำร้องและพระราชทาน
แก่วงดนตรี ๒ วง คือ วงดนตรีนิสิตจุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย นำออกบรรเลง ณ จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย และวงดนตรีสุนทราภรณ์ นำ
ออกบรรเลง ณ ศาลาเฉลิมไทย ในวันปีใหม่
วันอังคารที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๕

ดินมีสารพัดรส พระองค์ท่านแก้ได้หมด
ดินเปรี้ยวแถวปักข์ใต้ ลูบน้ำมาเมื่อไทรกรดเค็ม
ไฟไรต์ขึ้นมาหน้าดินเต็มไปหมด พระองค์ท่านทรง
ชำระล้างด้วยการแก่งดิน คือ ทำให้มันเปรี้ยวสุด
แล้วรีเวิร์สกลับจนใช้ได้ ส่วนดินเค็มแถวชายทะเล
อย่างที่เพชรบุรี บางที่มันลึกเข้ามาแล้วยังเค็ม
เพราะเป็นทะเลมาก่อน ท่านก็แก้ให้ ส่วนดินดาน
ที่แข็งโป๊กต้องใช้เวลา ปรับป่าเสื่อมโทรมเป็นป่า
สมบูรณ์ ตอนแรกเข้าไปไม่มีต้นไม้สักต้น ตอนพวก
ผมเข้าไปสำรวจก็ไม่ว่าจะทำอะไร ได้แต่เอาก้อน
หินใส่ถุงกลับมาถวาย ทูลพระองค์ท่านว่า ทั้งหมด
ก็มีแต่หินพวกนี้ พระองค์ท่านตรัสว่าใครบอกเธอ
ว่าก้อนหิน นี่มันดินที่แห้งจนเป็นดินดาน มันแข็ง
เหมือนหิน เชื้อฉัน เอาไปแช่น้ำสิ ผมก็แช่ เช้ามา
กลายเป็นดินหมด วันนี้ที่นั่นกลายเป็นป่าหมดแล้ว

เรื่องดินถล่มแทนที่จะใช้แทรกเตอร์มาทำ
เทอเรส ท่านตรัสให้เอาหญ้าแฝกไปปลูก เราก็ก
สงสัยหญ้าแฝกทำอะไร แต่ปรากฏว่าหญ้าแฝก
มันหยั่งรากลึก พระองค์ท่านตรัสว่ามันเป็นหญ้า
ธรรมชาติ ส่วนหญ้าคาเป็นหญ้าธรรมชาติ แปบเดียว
รุกรานเต็มพื้นที่ ทำให้ปลูกอะไรไม่ได้ ด้วยสติ
ปัญญาของเราตั้งแต่โบราณกาลมาจนบัดนี้ใช้
หญ้าแฝกมุงหลังคาอย่างเดียว ไม่มีใครคิดจะเอา
หญ้าแฝกมาปลูกเพื่อกันดินพังทลาย

วันแรกที่พระองค์ท่านรับสั่งให้เอาหญ้า
แฝกมาปลูกนั้น ผมพักอาศัยที่พระราชวัง
มฤคทายวัน วิธีง่ายที่สุดคือลั้ง ดตด.ไปหาหญ้า
แฝกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้ ครั้งชั่วโมง
วิทย์มาว่าพຽนี้จะเอาหญ้าแฝกมาให้ ๓ คันรถ
เราดีใจมาก พระเจ้าอยู่หัวรับสั่ง เราลั้งบั้งก็ได้
ปั๊บเลย วันรุ่งขึ้นก็ตั้งตารอ เช้ารถจีเอ็มซี ๓ คัน
คลุมผ้าใบอย่างดีแล่นเข้าจอด เปิดผ้าแล้วผม
จะเป็นลม หญ้าแฝกมาเป็นดั่งๆ แบบใช้มุง
หลังคา ต้องบอกว่าไม่ใช่ พระเจ้าอยู่หัวอยากได้
ต้นหญ้าแฝกมาปลูก เขาก็ว่า อาจารย์จะปลูก
ทำไมหญ้า ทุกคนงงไปหมด แต่ตอนนี้เข้าใจ
แล้ว ใหม่ ๆ หลังจากทดลองแล้วว่ามันกันดินพัง

“เขาก็อ่า อาจารย์จะปลูกทำไม้หญ้า
ทุกคนงไปหมด แต่ตอนนี้เข้าใจแล้ว
หลังจากทดลองแล้วว่ามันกันดินพังได้จริงๆ
ก็ไปโฆษณาให้ชาวบ้านปลูกตามหัวไร่ปลายนา
ดินจะได้ไม่ถล่ม บางทีก็ยากที่จะให้ผู้คนเข้าใจ
พระเจ้าอยู่หัวตรัสว่าไม่ต้องอธิบาย
ให้เขามาดูจะเป็นวิธีสอนที่ดีที่สุด
เราอย่าไปบอกว่าให้ปลูกหญ้าแฝกสิ
มันมีประโยชน์ คิดดูใครจะปลูกหญ้า
ต้องให้มาดูเอง ตอนนี้ก็ปลูกกันทั่ว”

ได้จริง ๆ ก็ไปโฆษณาให้ชาวบ้านปลูกตามหัวไร่
ปลายนา ดินจะได้ไม่ถล่ม บางทีก็ยากที่จะให้ผู้คน
เข้าใจ พระเจ้าอยู่หัวตรัสว่าไม่ต้องอธิบาย ให้เข
มาดูจะเป็นวิธีสอนที่ดีที่สุด อย่างที่ทรงให้ผมไป
ดูสิง เราอย่าไปบอกว่าให้ปลูกหญ้าแฝกสิ มันมี
ประโยชน์ คิดดูใครจะปลูกหญ้า ต้องให้มาดูเอง
ตอนนี้ก็ปลูกกันทั่ว

เรื่องแก่งดินก็ทำจนเวลานี้ ๓ จังหวัด
ภาคใต้มีที่ดินที่เป็นดินพรุประมาณ สามแสน
ไร่ ใช้การได้หมด แต่สูบน้ำมากไม่ได้ ต้องสูบ
แค่ ๕๐ เซนติเมตร เพราะถ้ามากกว่านั้นกรวดไฟโรต์
ทะลุน้ำขึ้นมากองอยู่บนดิน นี่เป็นความรู้ที่นัก
อนุรักษ์บอกเรา ห้ามขุดห้ามสูบ ตอนแรกๆพวก
เขาวิจารณ์ว่า พระองค์ท่านทำลายระบบนิเวศ ที่
จริงระบบนิเวศที่ไม่มีประโยชน์จะเก็บไว้ทำไม แต่
ตอนนี้ก็รู้กันแล้ว เราสูบน้ำไว้ ๕๐ เซนติเมตร กันดิน
ทะเลาะโดยปลูกเป็นแถวเป็นแนว เราเจอแนว
หญ้าแฝกที่อินเตีย อายุ ๑๐๐ ปียังมีให้เห็น มันดูด
ซับน้ำได้ดิน น้ำลิ่งดี ๆ ขึ้นมาแล้วนำออกซิเจนลง
ไปทำให้ดินรอบบริเวณกลายเป็นดินดีหมด และ
เป็นแนวป้องกันด้วย พอดินหลายมาเจอแนวหญ้า
แฝกก็กันได้บ้าง ทะลุแนวหนึ่งมาแนวที่สองก็เสริม
ตรงนั้นไป ได้เทอเรลโดยไม่ต้องลงทุน เป็นศิลปะ
การใช้ธรรมชาติแก้ธรรมชาติ

ป่าไม้ละ เมืองไทยตัดไม้ทำลายป่ากันเป็น
ลิบๆ ปี ตั้งแต่ผมเกิดมาจนปีนี้อายุ ๗๙ ก็ยังตัด
กันไม่หยุด มันไม่หมดสักที มันสมบูรณ์มากจริง ๆ
แต่อย่าทำลายต่ออีก มันร่อยหรอเต็มทีแล้ว ฟืนฟู
ไม่ไหวเหมือนกัน

ตอนมาถึง กรมป่าไม้ปลูกตั้งแต่ดินเขาไป
ยอดเขา ทำไม้เขาต้องเหนื่อยอย่างนั้น ไปปลูก
ยอดเขาทีเดียวไม่ได้หรือ เลือกลงต้นที่มีเมล็ด
แพร่พันธุ์เองที่แตกฝักออกมา ไม่นานก็เต็มเขาเอง
ยอมเหนื่อยหนเดียว เอาเมล็ดไปปลูกบนยอดเขาสิ
ต่อมากกรมป่าไม้ก็ทำแบบนี้

อีกครั้งที่ห้วยฮ่องไคร้ ซึ่งตอนนั้นแห้งแล้ง
มาก ผมไปบอกว่าเราปลูกป่าโดยไม่ต้องปลูก
พวกเราเวลาปลูกป่าก็ต้องอุ้มต้นไม้ลงหลุม
ทุกที และต้นไม้ยังไม่โต เราเสียไม้ไปสองคูน
แล้ว ไม้ปักอันหนึ่ง แล้วป้ายชื่อคนปลูกอีกอัน
หนึ่ง ยิ่งผู้ใหญ่ไปมากเท่าไรก็ยิ่งเสียไม้มาก
เท่านั้น แต่ต้นไม้จะรอดมั้ยยังไม่รู้ บางทีผมก็เปล
อปักป้าย พระองค์ท่านทรงเห็นว่า “เออ...ต้น
สุเมธ ต้นดีเวชกุล ต้นพันธุ์นี้ลูกมันเป็นยังไงนะ”
เราก็สะดุ้ง ต่อจากนั้นก็ไม้อาแล้ว ทำให้ต้นไม้
รอดก่อนเถอะ พระองค์ท่านทรงแนะนำให้เอา
น้ำปลูก โดยทำฝายชะลอน้ำ ทั้งกันน้ำและให้
น้ำรั่วซึมได้ เราให้มันค่อย ๆ ซึมเป็นหยด ๆ ดิน

“พระองค์ท่านตรัสว่าเขาไม่ทำ เพราะเรื่องนี้เป็นธุรกิจไม่ได้ เพราะบังคับไม่ได้ ว่าจะให้ฝนตกลงตรงจุดที่ต้องการ เกิดตั้งบริษัทรับทำฝนเทียม ทั้งสวนทั้งไร่ของเขาใหญ่มาก ถ้ามันไปตกในที่ที่เขาไม่ต้องการ ฟ็องร้องขึ้นศาล ต้องจ่ายเยอะมาก ความคิดตะวันออกกับตะวันตกต่างกันตรงนี้ ทุกอย่างของเขาเป็นเงินหมด ขณะที่ของเราเป็นการให้ เอื้อเพื่อเอื้อแผ่”

ก็ค่อย ๆ ชุ่มฉ่ำ ดินที่ว่าแห้งแล้งเพราะปาถูก ทำลาย แต่ดินยังมีชีวิตอยู่ พอได้ความชื้นก็เป็นอาหาร เมล็ดในดินก็แตกกอ หนองออกได้อีก เป็นปาริภคณาธิปไตย ไม่ใช่ป่าแกวทพารปลูก ดูแล้ว ไม่ใช่ปาจริง ๆ ปาจริงต้องมีไม้เตี้ยไม้สูงมีหลากหลาย

ปาสามอย่าง ประโยชน์ลืออย่าง พระองค์ท่านตรัสว่าต้องปลูกป่าให้ครบตามความต้องการของเรา เราต้องการอะไร หนึ่ง ต้องการไม้เนื้อแข็งสำหรับปลูกบ้าน ทำรั้ว ก็ต้องมีแบบหนึ่ง ไม้ผลที่ปลูกกินก็แบบหนึ่ง ผักหญ้าพริกหอม แต่งกว่าก็อีกแบบหนึ่ง และก็ไม่เชื่อเพลิงซึ่งต้องปลูกไม้โตเร็วเพราะต้องใช้ทุกวัน เพราะฉะนั้นปาสามอย่างนี้ไม่เหมือนกัน ต้องเลือกให้ดี ประโยชน์จึงจะได้ครบ และเราจะได้ป่าคือประโยชน์ที่สี่ ผมไม่มีความรู้เลย ผมก็เรียนได้วันนี้ผมได้ คุชฎีบัณฑิตจากครูชั้นหนึ่งของโลก คือพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพระองค์ท่านทรงได้คุชฎีบัณฑิตจากประมาณ ๑๖ มหาวิทยาลัย ด้านเกษตรทั้งนั้น สำหรับผม ที่มาจากพื้นฐานรัฐศาสตร์ การทูต ตอนนี่กลายเป็นเอ็กซ์เปิร์ตทางด้านดินน้ำลมไฟ เมื่อ ๒-๓ เดือนก่อน มีประชุม น้ำโลก เขามาเชิญผมไปเปิด ฝรั่งมากันเต็ม ผมไม่เก่งหรอก ผมก็แค่ถ่ายทอดสิ่งที่พระเจ้าอยู่หัว

ทรงสอน ฝรั่งจูดกันอีกเลย บรรยายไป ๆ ผมชักงงใครเป็นผู้เชี่ยวชาญกันแน่ ที่เขาจูดสิ่งที่เราพูดที่จริงเป็นสิ่งทีพระเจ้าอยู่หัว มหาบรมครูของเรา ทรงสอนไว้ทั้งนั้น ขอให้ทำตามเท่านั้น คนทั้งโลกก็ต้องตามเรา

พระเจ้าอยู่หัวทรงงานมา ๗๐ ปี ผมก็ถวายนงานมา ๓๕ ปี พระองค์ท่านทรงทำอะไรบ้างนั้น ผมสรุปได้ชื่อหัวข้อว่า “จากนภากาศสู่มหานที” เราเห็นเมฆแต่ท่านทรงเห็นน้ำ จะเอามาใช้ได้อย่างไร เอาโซเดียมคลอไรด์ไปโปรย หรือพูดอย่างชาวบ้านว่าเอาเกลือทะเลไปใส่ เกลือมันดูดความชื้นก็ตกลงมาเป็นฝน แต่ที่ต่างประเทศไม่ทำ ผมไปแคลิฟอร์เนียหลายปีที่แล้ว มันแล้งมา ๓ ปีแล้ว ผมถามพระเจ้าอยู่หัวว่าเรือบินเขาก็ดีกว่าเรา คอมพิวเตอร์คำนวณอากาศก็ดีกว่า ก้าวหน้ากว่า เกลือกก็เยอะ ทำไมเขาไม่ทำฝนเทียม พระองค์ท่านตรัสว่าเขาไม่ทำเพราะเรื่องนี้เป็นธุรกิจไม่ได้ เพราะบังคับไม่ได้ว่าจะให้ฝนตกลงตรงจุดที่ต้องการ เกิดตั้งบริษัทรับทำฝนเทียม ทั้งสวนทั้งไร่ของเขาใหญ่มาก ถ้าไปตกในที่ที่เขาไม่ต้องการ ฟ็องร้องขึ้นศาล ต้องจ่ายเยอะมาก แต่ของเราเป็นการให้อย่างเขานั้นเป็นการขาย ความคิดตะวันออกกับตะวันตกต่างกันตรงนี้ ทุกอย่างของเขาเป็นเงิน

“ตอนนี้เข้าใจแล้วนะ
ทำไมพระเจ้าอยู่หัวต้องพัฒนาต่างจังหวัด
พระองค์ท่านรับสั่งว่าชนบทอยู่ได้ เราอยู่ได้
แต่ถ้าชนบทอยู่ไม่ได้ เราอดตาย
ที่เรามากินอยู่ทุกวันนี้ วัตถุดิบมาจากไหน
พวกเขาเลี้ยงดูพวกเรา
ข้าวทุกเม็ด ผักทุกใบมาจากชนบททั้งนั้น”

หมด ขณะทีทุกอย่างของเราเป็นการให้ เอ้อเพื่อ
เผื่อแผ่ มีแต่ให้

อยู่กับพระเจ้าอยู่หัวต้องขยัน แม้แต่น้ำ
ยังต้องขยัน อันดับแรกสร้างป่าอนุรักษ์ต้นน้ำ
ลำธาร นี่เราไปตัดมันทุกวันต้นน้ำเลยแย้ จาก
เจ้าพระยาไป เจ้าพระยามาจากปิง วัง ยม น่าน
ถ้าแม่น้ำเหล่านี้แห้ง เจ้าพระยาก็เน่า น้ำมีแต่
เป็นน้ำเค็มจากทะเล แล้วจะเอาน้ำที่ไหนทำ
ประปา ต้องปลูกป่าอนุรักษ์ก่อน อย่ายุ่ง อย่า
เอาไม้ต่างถิ่นเข้าไป ปลูกเสร็จแล้ว พอไปถึง
กลางเขาอย่าเพิ่งไปไหน ท่านให้สร้างเขื่อนเก็บ
น้ำไว้ พอมีน้ำบับ ของแถมฟรีก็มาด้วย คือโปรตีน
ราคาถูกให้ชาวบ้าน ปลาмаกัันมากมาย

พออีกพักหนึ่ง น้ำจากกลางเขาถึงตีนเขา
คราวนี้พัฒนาป่าที่สองเป็นป่าเศรษฐกิจ อาจเป็น
สวนลำไย ลิ้นจี่หรือมะพร้าวหรือมะคาเดเมีย
มะม่วงหรือสวนยางก็ได้ เมื่อทำหน้าที่เสร็จแล้ว
ก็ยังไม่ยอมให้ไป อยู่กับพระองค์ท่านเหนื่อยไม่ได้
เพราะพระองค์ไม่ยอมเหนื่อย คราวนี้ปลาถูกขัง
ไว้ในน้ำอีกเพราะมีอ่างเก็บน้ำที่ตีนเขา น้ำเดียวกัน
นั่นแหละได้ปลาอีกแล้ว แล้วตอนนี้แหละส่งน้ำไป
ที่ราบ เลี้ยงไร่นาตามหมู่บ้านชนบท เสร็จแล้วไหล
ลงแม่น้ำใหญ่ มีเมืองเก่าๆอยู่ติดแม่น้ำทั้งนั้น เมือง
นี้กินอย่างเดียว ไม่ผลิต กรุงเทพผลิตอะไรบ้าง
ทุกอย่างมาจากต่างจังหวัด

ตอนนี้เข้าใจแล้วนะ ทำไมพระเจ้าอยู่หัวต้อง
พัฒนาต่างจังหวัด พระองค์ท่านรับสั่งว่า ชนบทอยู่
ได้ เราอยู่ได้ ถ้าชนบทอยู่ไม่ได้ เราอดตาย ที่เรามากิน
อยู่ทุกวันนี้ วัตถุดิบมาจากไหน พวกเขาเลี้ยงดู
พวกเรา ข้าวทุกเม็ด ผักทุกใบมาจากชนบททั้งนั้น
เพราะฉะนั้นชาวเมืองที่นี้กินถ่ายอย่างเดียว กิน
ถ่ายแล้ว พระเจ้าอยู่หัวต้องบำบัดน้ำเสียอีกด้วย
วิธีการธรรมชาติ ตั้งแต่แถบป่าชายเลนส่งน้ำเลี้ยง
กุ้งหอยปูปลาในทะเล นี่คือวงจรงานของพระองค์
ท่าน ครบหมดทุกมิติของชีวิต

พระองค์ทรงทำมาตลอด ๗๐ ปี ทรงทำ
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนแผ่ไปทั่ว ไม่น่าเชื่อว่าคน ๆ
เดียวจะสามารถสร้างโครงการขึ้นมา สี่พันเจ็ด
ร้อยกว่าเกือบแปดร้อยโครงการ บางกระทรวง
ยังทำไม่ได้เลย ระหว่างที่ผมเข้าไปทำหน้าที่
ตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ ถึง ๒๕๕๙ ปีที่สวรรคตนั้น
เฉลี่ยโครงการใหญ่ๆ ปีละ ๕๐ โครงการ แบ่งเป็น
แต่ละภาค ภาคละไม่หนี ๑๐ โครงการ และยังมี
โครงการย่อยๆ อีกซัก ๑๐ รวมแล้ว ๕๐

เรื่องสถาบันพระมหากษัตริย์นั้นรู้กันทั่วว่า
ยุ่งเกี่ยวการเมืองไม่ได้ แต่ไม่ห้ามที่จะเสริมสร้าง
พื้นฐานของความเป็นประชาธิปไตยให้ประชาชน
ทรงให้การศึกษา วันหนึ่งมีรับสั่งให้ไปเฝ้า เรา
ก็จะวางพระเก้าอี้ไว้ให้ แต่ไม่เคยทรงใช้ โต๊ะ
ประชุมคือพื้น ตรัสว่าสะดวกดีเพราะแผ่นที่

“

อาหารเป็นเรื่องสำคัญที่สุด
การที่รับสั่งให้พ่อยุพอกินเราต้องเข้าใจ
และประเทศเราก็อชคิตี
เป็น ๑ ใน ๑๐ ประเทศ
ที่อาหารเหลือกินเหลือใช้
มีคนโศกคิตีแค่ ๑๐ ประเทศเท่านั้นทั่วโลก
แต่เราไม่เคยเอาใจใส่
เวลานี้รบกันจนคนอพยพกันทั่วโลก
เพราะไม่มีกิน

”

มันใหญ่ บูโตะไหนก็ได้ ก็เลยนั่งพับเพียบทำงานกันทุกคน คอมพิวเตอร์ก็วางบนพื้น อีกวันคอมพิวเตอร์หัก ช่างซ่อมมีนมากกว่ามันตกเก้าอี้หรือเปลา่ พระองค์ท่านรับสั่งให้ฟังว่าอายุเขา ที่หักเพราะฉันไปตะมะนเข้า ไม่กล้าบอกช่าง ฝามันเปิดออกจากกันเพราะอะไร เพราะทรงวางไว้บนพื้น พระองค์เองทรงพับเพียบอยู่ตรงกลาง ท่านทรงงานอย่างนั้นจนเสร็จ สามทุ่มสี่ทุ่มนั่งพับเพียบสี่ห้าชั่วโมง บทจะลุก ทรงลุกไปเฉย ๆ ส่วนพวกเราตั้งแต่ชั่วโมงแรก หลังจากนั้นก็ได้ขยับไปไหน ท่านรับสั่งมา เราก็บ่อย่านท่านั่งตลอดเพราะเมื่อย สี่ชั่วโมงผ่านไปก็ยังนั่งอยู่นั้นไม่ไปไหน พอท่านรับสั่งว่า เอาละ พอลแล้ว ท่านก็ลุกไปเลย พวกเราหมอบกราบแล้วก็อยู่ท่านั้นแหละ เพราะมันซาไปครึ่งตัวแล้ว ขยับไม่ได้

วันหนึ่ง พระองค์ท่านเสด็จมาถึงและทรงชี้ไปที่เก้าอี้ ยังไม่ทรงงานทันที ตรัสว่า “ทำไมพระเจ้าอยู่หัวต้องเหนื่อยอย่างนี้นะ ทำไมต้องลำบาก ต้องแบกสารพัด ต้องไปโน่นไปนี่” ในหลวงถามพระเจ้าอยู่หัว แล้วใครจะไปตอบ พวกเรานั่งฟัง ทรงถามพระองค์เอง แล้วทรงตอบเองว่า “การที่พระเจ้าอยู่หัวยังต้องเหนื่อย ยังต้องลำบากทุกวันนี้ เพราะประชาชนส่วนใหญ่ยังยากจน เมื่อยากจนเขาก็ไม่มีอิสรภาพ เสรีภาพ เมื่อไม่มีเสรีภาพ เขาก็เป็นประชาธิปไตยไม่ได้” แต่

ความจริงเป้าหมายของพระองค์ท่านไปไกลกว่านั้น ตราบใดที่มีความยากจน อย่าพูดถึงประชาธิปไตย ต้องดูแลปากท้องก่อน มิฉะนั้นแล้วใครยืนมาทำร้ายหรือฟัน ให้ทำอะไรเขาก็ทำ เพราะคนทิวประชาธิปไตยจะพัฒนาได้ต่อเมื่อคนมีอยู่มีกินเสียก่อน ทุกวันนี้วัตถุประสงค์ของท่านเป็นเรื่องบูรณาการหมด แต่ทว่าหลายคนเข้าไม่ถึงและไม่พยายามเข้าใจ อันนี้คือคำตอบ

เพราะฉะนั้นตราบใดที่คนยังยากจนอย่างนี้ การพูดถึงสิทธิเสรีภาพ ก็มีแต่คำพูดเท่านั้น แต่เนื้อหาจริงเราไม่เข้าใจ ทรงสอนวิธีดำเนินชีวิตด้วย บางครั้งรับสั่งว่า “พ่อยุพอกินนะ” เราก็นึก “แหม..มันต้องรวยสิ” แต่ความจริงคำนี้มันเหนือชั้นแล้ว มีให้พ่อยุ มีให้พอกิน ขณะนี้โลกกำลังเผชิญกับความอดอยาก ประชากรจากเจ็ดพันสี่ร้อยล้านในตอนนี ยูเอ็นบอกว่าอีกสามสิบปีจะก้าวกระโดดเป็นเก้าพันล้าน ทรัพยากรเท่าเดิม แถมร่อยหรอลงเพราะโลกร้อน ถูกเอลนีโญ ลานีญาคลื่นกินไปทำลายไป

เพราะฉะนั้น อาหารเป็นเรื่องสำคัญที่สุด การที่รับสั่งให้พ่อยุพอกินเราต้องเข้าใจ และประเทศเราก็อชคิตี เป็น ๑ ใน ๑๐ ประเทศที่อาหารเหลือกินเหลือใช้ มีคนโศกคิตีแค่ ๑๐ ประเทศเท่านั้นทั่วโลก แต่เราไม่เคยเอาใจใส่ เวลานี้รบกันจนคนอพยพกันทั่วโลกเพราะไม่มีกิน นี่เป็น

“...รู้ไหมว่าทำไมโดมิโนจึงมาหยุดที่เมืองไทย เพราะคนไทย
นั้นยัง “ให้” กันอยู่ บ้านเมืองสงบลงได้เพราะเราให้...”

เรื่องสำคัญมากกว่าการเมือง การศาสนา ถ้าในบ้านไม่มีกินก็ต้องไปเอาของบ้านอื่นมากิน สงครามถึงได้เกิด แย่งพลังงานกัน เป็นต้น อย่าไปหวังพึ่งคนนั้นคนนี้ ใช้โฮเทคมมากมายไปหมดพยายามพึ่งตนเองให้มากที่สุด นั่นคือสิ่งที่ทรงสอน

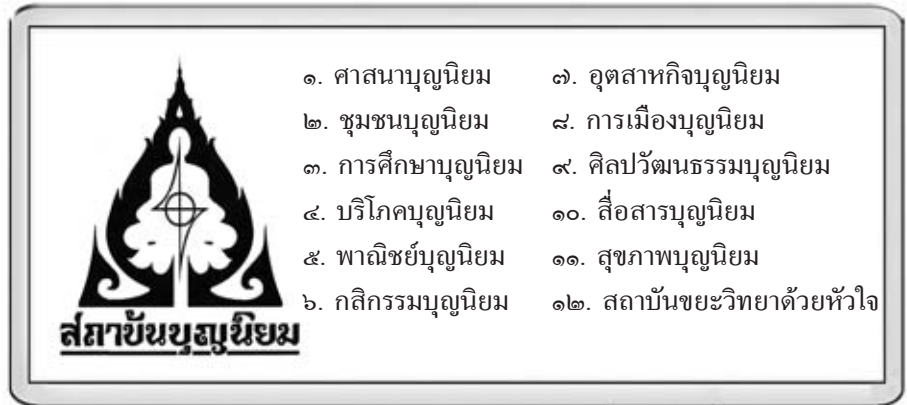
อีกวันหนึ่ง พระองค์ท่านรับสั่งถาม “รู้มั๊ยฝรั่งเขาว่าโดมิโน เวียดนามแตก ลาวแตก เขมรแตก ไทยแตก มาเลเซียแตก อินโดนีเซียแตก เป็นคอมมิวนิสต์กันหมด ทำไมโดมิโนมาหยุดที่เมืองไทย” แล้วทรงตอบเองว่า “โดมิโนมาหยุดที่เมืองไทยเพราะคนไทยเรายัง “ให้” กันอยู่”

พระองค์ท่านรับสั่งย้ำอีกครั้งในปี ๒๕๔๕ คุณธรรมข้อ ๑ ที่มีอยู่อย่างบริบูรณ์ในจิตใจคนไทยคือ “การให้” ไม่ว่าจะให้สิ่งใดกับใครสถานใดก็ตาม เป็นสิ่งที่พึงประสงค์อย่างยิ่ง และเป็นเครื่องประสานมิตรอย่างสำคัญระหว่างผู้ให้กับผู้รับ ทำให้สังคมเป็นปึกแผ่นมั่นคงด้วยสามัคคีธรรม

ปี ๒๕๔๙ เสด็จออกพระมหาบิณฑุรที่มีคนมาเฝ้าเต็มถนนราชดำเนิน คนอยู่บ้านก็ดูทางทีวี ตอนนั้นยังไม่ทะเลาะกัน ยังไม่มีปฏิวัติ ไม่มีอะไรทั้งสิ้น เหมือนกับว่าจะทรงเห็นว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ท่านรับสั่งสั้น ๆ ว่า “๑. จะคิด พูด ทำให้ใช้ความมั่งคั่ง หมายความว่าเจริญต่อกันและกัน ไม่ใช่ทะเลาะด่าทอกันทุกวัน มันไม่มีประโยชน์อะไรเกิดขึ้นเลย ๒. ให้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทำงาน

ประสานประโยชน์ให้สำเร็จผลทั้งแก่ตนและผู้อื่น และแก่ประเทศชาติในที่สุด ถ้าไม่ทำ ประเทศชาติจะอยู่ได้อย่างไร คนจะอยู่ได้อย่างไร คนอื่นอยู่ไม่ได้ เราก็ออยู่ไม่ได้ คิดแล้วก็มีกลางที่ตัวเราเอง ๓. ให้อยู่ในความสุจริต ในกฎกติกา ตามระเบียบแบบแผน เคารพกฎหมาย ไม่ใช่ทำผิดกันอยู่อย่างทุกวันนี้ กินกันทุกหย่อมหญ้า มีทุจริตคอร์รัปชั่นจนพระองค์ท่านทนไม่ได้ ทรงเซ็งไว้แล้ว **ใครทุจริตแม้ชนิดเดียว ขอให้ม็อนเป็นไป** แม้กระทั่งในวัดก็ยังทำกัน ผมก็ไม่เข้าใจ นรกไม่กลัวรับคนพวกนี้ มันต้องลงต่ำกว่านรก ข้อ ๔. พึงคนอื่นบ้าง อย่าเอาแต่ตนเองเป็นใหญ่ กลุ่มตกลงว่าอย่างไรก็ปฏิบัติไปตามนั้น ไม่ใช่ตะแบงไปตามที่ตนคิด เวลานี้แตกกัน เป็นเสี่ยง ๆ เป็นสี่อะไร ไม่เบื่อบ้างเหอ เหนื่อยมั๊ยทะเลาะกันนะ มันไม่ก่อประโยชน์อะไรเลย สีข้อแค่นี้ละ ขอให้ทุกคนทำเถอะ บ้านเมืองอยู่ได้ ถ้าเริ่มด้วยพ่อแม่ทะเลาะกัน ลูก ๆ ก็ทะเลาะกันต่อ อย่าทิ้งมรดกทะเลาะนี้ให้ลูกหลาน พระองค์ท่านทรงพยายามแล้วพยายามอีกที่จะขจัดสิ่งนี้ **ทรงเสียสละเพื่อให้เราอยู่ได้ตลอดเวลา ๗๐ ปี ตั้งแต่หลายคนยังไม่เกิด** ตอนนี้เสด็จจากไปแล้ว ถึงเวลาที่เรจะต้องมาไตร่ตรองด้วยจิตใจเข้มแข็ง ทำงานต่อไปโดยยึดหลักที่พระองค์ท่านทรงสอน และถ่ายทอดไปสู่ลูกหลานเราด้วยเพื่อประโยชน์สุขตามที่รับสั่งไว้

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว(๓๓๐) เราได้พูดถึง “ผลของศีล” ที่มีสัมมาทิฏฐิจริง จึงจะทำ “อภิสังขาร” สัมมาปฏิบัติแท้มี “ผลหรือมีส่วนบุญ” กันจริง คือ “บุญญาภิสังขาร” เกิดผล

“การเกิดผลของบุญบางส่วน” นั่นคือ “การตายของกิเลสบางส่วน(บุญญาภิตยา)”

การเกิด “บุญ” ขึ้นมาทำหน้าที่นั้น ไม่มีอะไรเป็น “ผล” ตามมาเลย จาก “พลังงานบุญ” ทำหน้าที่เสร็จ แล้วก็มีแต่ “เสียไป-สูญไป” ไม่มีอะไรได้ ไม่มีอะไรมีตามมา

“ผลบุญ” ที่เกิด จึงคือ ส่วนที่เสียไป-หายไป ซึ่ง “ส่วนที่เสียไป” นี้ ไม่มีอะไรได้เป็นภาวะ ไม่มีอะไร “มี” ตามมา ที่มีก็มี แต่ “สูญ” มีแต่ “ส่วนที่เสีย” นั้นมันหมดไปหายไป แล้วก็หมดจบ “บุญ”

ถ้าส่วนที่เกิด “ผลบุญ” นั้นเกิดบริบูรณ์ หรือ “การเกิดผลของบุญเต็มส่วน” นั่นคือ “การตายของกิเลสหมดเกลี้ยงไม่เหลือเลย”

“การเกิดผลบุญ” จึงหมายถึง กิเลส(บาป)หมดสิ้น” ไปจากจิต เนื่องจาก “พลังงานที่เป็นบุญ” ที่ผู้ปฏิบัติสามารถประกอบ “พลังงานนั้น” ขึ้นในปัจจุบันนั้นสำเร็จเป็นอาวุธทำลายกิเลสหมดสิ้น(ปริกษิณ) ไปจากจิต

“พลังงานที่เป็นบุญ” ก็สลายหายไป ด้วยหมดความเป็น “พลังงานที่ชื่อว่าบุญ”

ไม่มี “พลังงานนี้” และไม่มีอะไรอื่นอีก นั่นคือ “บุญและบาปหมดสิ้นไปจากจิต”(บุญญาปาปริกษิณ) ไม่มีวันจะมี “บุญและ

บาปนี้” อีกเลย ไม่ว่าในที่ไหน ๆ

เหมือน “พลังงานระเบิด” ที่มันเกิดระเบิดขึ้นแล้ว จากนั้นไป “พลังงานนี้” ก็หมดไป ไม่มี “พลังงานระเบิด” นั้นเหลืออยู่ในที่ใดไหน ๆ อีกเลย เมื่อมันระเบิดเสร็จกิจ

ซึ่ง “พลังงานนี้” ก็ไม่ใช่ “ลูกระเบิด” ด้วยนะ “พลังงานนี้” จะเกิดในขณะที่ผู้ประกอบขึ้นในปัจจุบันนั้น ๆ เท่านั้น

“พลังงานบุญ” ไม่มีอยู่นอกปัจจุบัน “พลังงานบุญ” มีในขณะที่ผู้ปฏิบัติประกอบขึ้น ๆ ได้ในปัจจุบันนั้น ๆ เท่านั้น

“บุญ” จะไม่มี “ธ” ในที่ใด ๆ หรือ “บุญ” จะไม่ “ทรงไว้” อยู่ในที่ใด ๆ

“บาป” หมดสิ้นไป “บุญ” ก็ไม่มีอีกเลย อรรถันต์ คือ ผู้ “หมดสิ้นบุญ-หมดสิ้นบาป” สนิท ไม่มีบุญ-ไม่มีบาปเกิดอีกในจิต

ผู้ทำกรรมที่ไม่เป็น “บุญ” และไม่เป็น “บาป” นั่นคือ ผู้ทำกรรมที่ “สิ้นภพสิ้นชาติ”

“การได้บุญ” จึงเป็น “การสิ้นภพสิ้นชาติ” กันต่างหาก จะมีใช้ “การมีภพมีชาติ”

“การไม่มีภพไม่มีชาติ” จึงหมายถึง “การไม่เกิดตัวตนหรือไม่เกิดอัตตา” ในจิต

ไม่ใช่ “การเกิดตัวตนเพิ่มขึ้น ๆ” ในจิต ผู้มี “สัมมาทิฏฐิ” ในคำว่า “บุญ” จึงรู้จัก

รู้แจ้งรู้จริงใน “การเกิด-การตาย” ถูกแท้ รู้แท้ ในความเป็น “ตัวตน” ที่มีภพมีชาติให้รู้

“การเกิด”(ชาติ) ซึ่งเป็น “การมีภพมีชาติ” ขึ้นในจิต” จึงรู้แท้ และ “การตาย-การสูญสิ้นซาก”(สูญญตา) ที่ “ตายสิ้นภพจบชาติใน

จิต” สำเร็จก็ไม่มี“ภพ”ไม่มี“ชาติ”จริง ด้วยการสร้างอาวุชที่พระพุทธรเจ้าทรงค้นพบชื่อว่า“บุญ” อันเป็น“จิตตาวัช” หนึ่งเดียวแท้ จึ่งจริงแท้ยิ่งยอดที่สุดในโลกขึ้นมาได้

“บุญ”ไม่มีในศาสนาอื่นใด ๆ เลย

แต่คำว่า“บุญ”ก็ถูกนำไปใช้ผิด ๆ และเพะเลอะเพอะไปหมด

“บุญ”เป็น“อาวุช”ฆ่ากิเลสเท่านั้นด้วย

“บุญ”ไม่ฆ่าอะไรอื่น “บุญ”ไม่ทำลายอะไรอื่น “บุญ”ฆ่ากิเลสอย่างเดียว “บุญ”ต้องมี“ปัญญา”คมชัดแจ่มจริงลึกสุดช่วย จึ่งจะ“รู้จักรู้แจ้งรอบถ้วน”ในตัวตนกิเลสได้ ครบถ้วนทั้ง“๓ อัตตา” คือ “โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรุปอัตตา”

“บุญ”จึงสามารถฆ่า“อัตตา”สำเร็จแท้ ผู้“สร้างพลังงานที่เป็นบุญ”ขึ้นในจิตตนได้ชนิดที่เป็น“อาวุชฆ่ากิเลสได้จริง” จึ่งจะเป็นผู้ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุญ”กันจริง ๆ ผู้ไม่สามารถสร้าง“พลังงานบุญ”ขึ้นในจิตได้จริงจะรู้แต่“บุญ”ที่เป็นภาษาแค่นั้น

ซึ่งคำว่า“บุญ”นี้แหละที่“มีจณาภิฏฐิ”กันมาก เพราะหลงผิดกันเยอะ มันยากมากจริง ๆ ที่จะเข้าใจคำว่า“บุญ”นี้ได้ จึ่งเป็น“อจินไตย”จริง ๆ ซึ่งมีการเข้าใจผิดกันว่า“บุญ”นี้ถ้าทำแล้วจะมี“ผล”เป็น“สมบัติ”ในชาตินี้หรือในชาติหน้า เหมือนกับ“กุศล”หรือเหมือนกับ“อกุศล”ซึ่งก็เป็น“สมบัติ”

ประเด็นนี้แหละ “บุญเหมือนกุศล”นี้แหละ ที่มัน“ผิด”แท้ ๆ “ผิด”จริง ๆ

คนทั้งหลายแม้แต่ชาวพุทธเกือบจะทั้งหมดทั้งสิ้นมั้งที่เข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดถนัด

คือ เข้าใจว่าเป็นเช่นเดียวกับ“กุศล”

“ผิด”อย่างมหามหันต์เลย เนื่องจาก“บุญ” กับ“กุศล”นี้มันต่างกันสุด ๆ คนละขั้ว เพราะ“กุศล”นั้นเกิด“ผล”เป็น“สมบัติ”ที่ได้มาใส่จิต แต่“บุญ”เกิด“ผล”เป็น“วิบัติ”ออกไปจากจิต

หมายความว่า ถ้าใครมีการกระทำคือกรรมขึ้นมา ถ้า“ผล”สำเร็จของกรรมนั้นเรียกว่า“กุศล” ผู้นั้นจึงเกิดภาวะโดยภาษาว่า“มีสมบัติ” ซึ่งเป็น“การสะสมมาให้ตน”คือ“มีกุศล”(หรือมี“อกุศล”)ไง! คือมี“สมบัติ”มาใส่จิตใจตน”

“ใจ”ของตนผู้ปฏิบัตินั้นก็“มีสมบัติ”เป็น“ความมี”ก็ยิ่ง“ไม่มีทางสูญสิ้น”ไปได้

“บุญ”จึงไม่ใช่“กุศลหรืออกุศล”เลย ถ้าเข้าใจผิดว่า“ได้บุญ”คือ“ได้กุศล”

ผู้ได้“บุญ”ก็จะมี“กุศล”ซึ่งยิ่งสะสมไว้ใน“สัญญา”หรือใน“อัตตา”ของคนผู้แม้จะ

บรรลอรหันต์แล้วไปไม่มีวันจบสิ้นไปได้เลย แล้วอรหันต์จะเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”

คือ“ปญญาปาปปริกขิณ”กันได้อย่างไร? อรหันต์“ไม่มีการกระทำเกี่ยวกับบาป

แม้อกุศลทั้งปวงเด็ดขาด(สัพพปาปัสสะ อกรรมง) การกระทำใด ๆ หรือกรรมใด ๆ ของ

อรหันต์จึงถึงพร้อมด้วยกุศลแต่ถ่ายเดียว” (กุศลัสสอุปสัมปทา)”เพราะได้ชำระจิตของตน

ให้สะอาดหมดจด(สจิตตปริโยทปนัง)แล้ว

ถ้าเป็นอรหันต์แล้วก็ไม่มี“บาปหรืออกุศล”ใดเกิดในจิตสะสมเพิ่มมาอีก และไม่มี“บุญ”ใดเกิดในจิตสะสมเพิ่มมาอีก

ประเด็นนี้แหละสำคัญ มีก็แต่“กุศล”เท่านั้นที่เกิดได้ จึงชื่อว่า “สจิตตปริโยทปนัง” เพราะผู้นั้นมี“การชำระจิตของตนให้สะอาดหมดจด”ได้สำเร็จแล้ว

“กุศล”ของอรหันต์จะสะสมได้อยู่และเป็น“สมบัติ”ของอรหันต์ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

แต่“บุญ”นั้นถ้าผู้ใดปฏิบัติเกิด“ผล”จบเสร็จแล้ว“บุญ”ก็“วิบัติ”ไปเลย “บุญ”ก็สูญสิ้นไป หลังจากทำหน้าที่เสร็จทันที

หมายความว่า เมื่ออรหันต์เกิด“ผล”สำเร็จในการทำ“บุญ”จบ คือฆ่ากิเลสสาละได้เกลี้ยงแล้ว “บุญ”ของอรหันต์ก็ไม่มีอีกแล้วใน“การกระทำ(กรรม)”ใด ๆ ต่อจากนั้น

“ผล”สำเร็จของพลังงานที่เรียกว่า “บุญ” เมื่อ“ปัจจุบันของบุญ”ผู้นั้นเสร็จจบ “บุญ”ก็เกิดภาวะ“สูญสิ้นไป(ปริกขิณ)” โดยภาษาก็ว่า “ไม่มี” ซึ่งเป็น“การไม่สะสมมาให้ตน” คือ “ไม่มีอะไร”เหลือ มันว่างเปล่า

ทิศของ“กุศล”กับ“บุญ” “ผล”ที่เกิดมันหันทิศไปตรงข้ามกันคนละทิศชนิดหันหลังให้กัน๑๘๐ องศา จึงต่างกับ“กุศล-อกุศล”ยิ่ง

“บุญ”ไม่มีการสะสมภาวะใด ๆ มาให้ตน”เลย แต่“กุศล”มีการสะสมทุกภาวะที่ตนเกิดภาวะไม่ตกหล่น ไม่ระเหยไม่ระเหิด

“กุศลกับอกุศล”เป็น“สมบัติ”คู่ ..สะสม “กุศลและอกุศล”นั่นคือ“มี” และ“มี”

อยู่ใน“สัญญา”ของแต่ละคนไปกับ“อดีต”ของทุกคน ใน“อดีต”เท่านั้นนะที่ไม่หายไปไม่ว่า“อรหันต์”หรือ“พระพุทธเจ้า” จนกว่าจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”จึงจะสูญสนิท

แต่“อกุศล”ของพระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์”ที่มีใน“อดีต”นั้น ไม่กำเริบ(อสังกุปปง)ขึ้นมาอีก แค่“มี”อยู่เป็นอดีต”เท่านั้นเอง

เพราะสำหรับ“อรหันต์”กับ“โพธิสัตว์ชั้น๔”ขึ้นไป “อกุศล”หรือ“บาป”จะ“ไม่เกิด”ใน“ปัจจุบันและอนาคต”อีกเลยทุกกาละ

เหลือแต่ซากจากที่“ทำไปแล้วในอดีต”เท่านั้นอันเป็นเศษ จะเกิดก็ไม่ได้แต่“มีอยู่” “มี”แต่ตาย สดับไปแล้ว ไม่มี“ชีวะ”อีก

“ปุถุชน”จะหมด“กุศล-อกุศล-บาป”ชนิดที่“สูญสิ้น(ปริกขิณ)”ไปจาก“กรรม”ไม่ได้ เพราะ“กุศล-อกุศล-บาป”จะ“หมดสิ้นสูญไป(ปริกขิณ)”

ตราบ“ชีวิตปุถุชน”ผู้ยังมี“กรรม”ไม่ได้ มันต้อง“มี”อยู่สำหรับปุถุชน จะพิเศษก็เฉพาะ“อกุศลหรือบาป”

แค่นั้นเอง ที่มี“ความจบ”(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง)ไม่เกิดอีกแล้ว เมื่อเป็น“อรหันต์”บริบูรณ์จบ

“กรรม”ของอรหันต์จึงเหลือแต่“กุศล”เท่านั้น(กุศลัสสอุปสัมปทา) เพราะอรหันต์ได้ชำระจิตของตน(สจิตตปริโยทปนัง)ให้หมดกิเลส

สิ้นอย่างสะอาดเกลี้ยงฟ่องใสแล้วจากสันดาน (สันดานัง ปุณาติ วิสเรติ) “ปัญญา”ก็อยู่เหนือยิ่ง(อุตตระ) “สติ”ก็มีอำนาจใหญ่(อธิปไตย)

จึงเป็นอัน“จบ”หน้าที่ของ“บุญ”ทันทีที่“จบ”ความเป็น“บุญ”ลงในปัจจุบันนั้น ๆ

เพราะกรรมที่เป็น“บุญ”จะ“ไม่มีภาวะ”
คือ “สูญสิ้นความปรากฏไป(ปริกฺขิโณ)”

“บุญและบาป”จะไม่ปรากฏขึ้นใน
จิตใจของผู้เป็นอรหันต์อีกเลยนั่นเอง

“บุญและบาป”ไม่มี และ“ไม่มี”ได้ถึง
ขั้น“เที่ยงแท้ตลอดกาล”เลยทีเดียว(สัตตตัง)

จึงนับเป็น“การหมดสิ้นสูญ(ปริกฺขิโณ)”
ชนิดที่จบสนิทได้แล้ว คือ กิเลสดับสนิทจริง

และอีกนัยหนึ่ง ที่ต่างกันสำคัญมาก
ต่างกันสำคัญยิ่งตรงที่“บุญ”มีฤทธิ์ทำ

หน้าที่“โดยส่วนเดียว(เอกังสะ,เอกังโส,เอกังเสนะ)”
เท่านั้น คือ “บุญ”มีหน้าที่“กำจัดกิเลสจาก

สันดานให้หมดจด(สันดานัง ปุณฺหาติ วิโสเธติ)”
แต่ถ้อยเดียว เสร็จหน้าที่ก็“จบกิจ”เด็ดขาด

“หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญาปาปปริกฺขิโณ)”แค่นั้น
เท่านั้น กิจเดียว หน้าที่เดียว แล้วบุญ,บาป

ก็หมดหายไปจากจิต ไม่มีในจิตอีกเลยจริง ๆ
“บุญ”ถ้า“หมดสิ้นไป”แล้วก็“สูญ”

ไม่มี“บุญ”อีกเลยที่จะ“อยู่”ในจิต ในกรรม
เมื่อหมดจน“สิ้นอนุสัยแล้ว”เด็ดขาด

ก็จะ“ไม่มี”อย่างเที่ยงแท้(นิจฺจัง),ยังยืน,ตลอด
กาล,ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นอีก,ไม่มีอะไรหักล้าง

ได้,ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปฺปัง) ดังที่พูดซ้ำซ้ำซาก
“บุญ”กับ“กุศล”ที่เป็นนัยสำคัญดัง

ว่านี่จึงเป็น“จุดต่าง”ที่สำคัญมากยิ่งขึ้น
ถ้ามันเข้าใจผิด ไม่สัมมาทิฏฐิ หรือ

มิจฉาทิฏฐิอยู่จริง “บุญ”จะทำลายศาสนา
พุทธอย่างยับเยินฉิบหาย ดังที่เห็นและ

เป็นอยู่ เต็มสังคมพุทธหนักมาก ร้ายมาก
ยิ่งในยุคปัจจุบันนี้

ศาสนาพุทธจึงเสื่อม เพราะมิจฉาทิฏฐิ
เข้าใจนัยสำคัญของคำว่า“บุญ”ผิดไปนี้เอง

เพราะเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้“ผิด” ทำให้
คนเข้าใจว่า “บุญ”เป็น“สมบัติ”ที่จะสมได้

แท้จริงแล้ว“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่จะ
สะสมได้เลย เมื่อเข้าใจ“ผิด”ในนัยสำคัญ

นี้ คนที่ขี้โลกทรัพย์“สมบัติ” หลงลาภยศ
สรรเสริญสุข เห็นแก่ได้ ก็หลงผิดสะสม“สิ่ง

ที่ไม่มี” มันก็เลยไปยึดได้“สิ่งไม่มี”แท้ ๆ ขึ้น
มา“มี”ใส่จิตตน

ในจิตตนจึงเกิด“ภพ-ชาติ” เพราะ
สร้าง“สิ่งไม่มี”ขึ้นมาให้แก่ตนจนสำเร็จจริง

จึงได้“ความไม่มี”ขึ้นมา“มี”ในจิตตน
เพราะมัน“ปั้นลมปั้นแล้ง”นึกคิดเอา-

สะกดจิตเนรมิตเอาเองขึ้นในจิต จนกระทั่ง
เป็น“ภาวะปรากฏในจิตสำเร็จ(มโนมยอตฺตา)”

ดังที่นักสะกดจิตหรือ“หลับตาสมาธิ”ทำเอา
นั่นแหละ มันก็ง่าย ๆ ปั้นลม ๆ แล้ง ๆ เอาเอง

หรือไม่ได้หลับตาทรง ทุกเวลาแหละ
หากผู้นั้นไป“หลงยึดขึ้นมา”ว่า สิ่งนี้“มี”ใส่จิต

ตนจริง ๆ จัง ๆ ผู้นั้นก็“มี”ขึ้นในจิตตนทันที
ถ้ายึดแน่นยึดแน่น ก็“มี”ในจิตขึ้นแล้วสั่งสม

ลงไปอนุสัยกันเลย เป็น“อตฺตา”(ตนของตน)
ผู้ไม่ศึกษาความเป็น“อตฺตา ๓” จะไม่รู้

จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โอฬาริกอตฺตา-มโน
มยอตฺตา-อรูปรอตฺตา”ได้เลยเป็นอันขาด

เพราะมันเป็น“อตฺตาหรือตัวตน” ที่คน
หลงยึดว่ามีจริง มัน“อุปาทาน”ตัวแท้ตัวจริง

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เราเป็นประเทศที่สงบ ประเทศที่มีคนที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันจริงๆ
 เราจะเป็นที่หนึ่งในโลกในข้อนี้... แล้วรู้สึกว่าเป็นที่หนึ่งในโลกในข้อนี้
 จะดีกว่าผู้อื่น จะดีกว่าคนที่รวยที่สุดในโลก
 จะดีกว่าคนที่เก่งในทางอะไรก็ตามที่สุดในโลก
 ถ้าเรามีความสงบ แล้วมีความสุข
 ความมั่นคงที่สุดในโลกนั้น รู้สึกจะไม่มีใครสู้เราได้...

มหาอำนาจแบบคนจน

นายสมชัย ัจฉพงษ์ ปลัดกระทรวงการคลัง
 เปิดเผยว่า จะสรุปมาตรการช่วยเหลือผู้มีราย-
 ได้น้อยระยะที่ ๒ ทั้งหมด เสนอให้ที่ประชุมคณะ
 รัฐมนตรีพิจารณาได้ภายใน ๒ สัปดาห์ข้างหน้า
 ทั้งนี้หากเสนอ กรม. แล้วผ่านความเห็นชอบ
 กระทรวงการคลังจะดำเนินการส่งเจ้าหน้าที่ไปสำรวจ
 ความต้องการของผู้มีรายได้น้อยทั่วประเทศ โดย
 จะใช้โมเดลการล้าง**คนจน**ในประเทศจีนมาปรับใช้
 ด้วยการสำรวจความต้องการแบบรายตัว ก่อนใช้
 มาตรการช่วยเหลือที่แตกต่างกันไป แต่ยอมรับ
 ต้องใช้เวลา กว่าจะทำให้ผู้มีรายได้น้อยหมดไปจาก
ประเทศไทย เช่นเดียวกับจีน ต้องใช้เวลากว่า ๑๐ ปี
 ในการแก้ไขปัญหานี้ให้หมดไป ([http://morning-
 news.bectero.com](http://morning-news.bectero.com) ๖ ธันวาคม ๒๕๖๐)

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์.....อาตมาก็ส่งสาร
 ประเทศไทย ผู้ที่จะมาแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ
 ประกาศว่าต่อไปคนไทยจะก้าวหน้า จะได้รวยๆ ซึ่ง
 การที่จะไปทำให้คนรวยทุกคนนั้น มันเป็นไปได้
 อยู่แล้ว การจะรวยได้นั้น แต่ละคนก็ต้องพยายาม
 เอาเปรียบเขา เมื่อตั้งใจโลก แล้วทำความโลกให้
 สมโลก ก็บาปแล้ว ก็เลสลโลกก็หนาอ้วน แล้วชีวิต
 ของคนไทยที่ต่างมีแนวคิดว่าจะให้กิเลสโต มันเจริญ

หรือใจ นี้พูดกันด้วยภาษาโลกุตระธรรมของ
 พระพุทธเจ้าก็ชัดเจนเช่นนี้

ประเทศไหนก็ตาม ถ้าทำคนในประเทศให้
 โลก-โกรธ-หลง ลดน้อยลง มีสมบัติพัสถานน้อยลง
 จนลงๆ แต่อยู่ดีกินดี มีเลี้ยงตัว พอกินพอใช้ตาม
 ศาสตร์พระราชา พอกิน พอใช้ พอเพียง รู้จัก
 ความพอเหมาะพอดีได้ **นี่คือสุดยอดของการแก้
 ปัญหาเศรษฐกิจ!**

ไม่ใช่ไปมีความต้องการมาก ๆ ๆ เป็นปากเปิด
 ปากกรวยไม่รู้จักจบสิ้นอย่างนั้น แล้วก็บ้าวิ้งไล่ตาม
 เเงาโดยไม่เป็นผลสำเร็จ เหน็ดเหนื่อย หมาหอบแดด
 ตายเปล่าด้วย การแก้ปัญหาเศรษฐกิจทุกวันนี้
 จึงเป็นสมบัติลัดกันชม คนนี้แย่งได้มากก็รวย
 คนถูกแย่งไปก็ได้น้อย แต่ก็ไม่ยอมหยอก จะต้อง
 พยายามให้รวยให้ได้ พอได้รวย อีกคนก็จนลง
 ก็เป็นสมบัติลัดกันชม นี้พูดสั้น ๆ แต่ที่จริงมี
 ปฏิกริยาลูกโซ่ของการเอาเปรียบและเบียดเบียน
 ยาวกว่านี้เป็น "อิทัปปัจจยตา" แต่ก็จะเป็นทิศทางนี้
 ต้องบริหารประเทศ แก้ปัญหาเศรษฐกิจ รัฐกิจ
 สังคมกิจ ด้วยแบบคนจน ขาดทุนของเราคือกำไร
 ของเรา นี่คือการกล่าวที่ยิ่งใหญ่ เอาพระราชดำรัส
 มาคิดพิจารณากันให้ดี

ที่มีคนที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันจริงๆ เราจะเป็นที่หนึ่งในโลกในขณะนี้...แล้วรู้สึกว่่าที่หนึ่งในโลกในขณะนี้จะดีกว่าผู้อื่น จะดีกว่าคนที่รวยที่สุดในโลก จะดีกว่าคนที่เก่งในทางอะไรก็ตามที่สุดในโลก ถ้าเรามีความสงบ แล้วมีความสบาย ความมั่นคงที่สุดในโลกนั้น รู้สึกจะไม่มีใครสู้เราได้...(ที่มา : พระบรมราชโองการและพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หนังสือคำพ่อสอน)

เราจะเป็นที่ ๑ ในโลก.. ร.๙

และ...แบบ “คนจน” ด้วยศาสตร์พระราชา

ไทยยอดเยี่ยมยวดได้เพราะ....?

หลังจากนั้นทรงมีพระราชดำรัส **“เน้นย้ำ”** เรื่องความพอมิ พอกิน พอใช้ อีกครั้ง **“...คนอื่นจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา จะว่าเมืองไทยล้าสมัยว่าเมืองไทยเซซ ว่าเมืองไทยไม่มีสิ่งทีสมัยใหม่ แต่เราอยู่พอมิพอกิน และขอให้ทุกคนมีความปรารถนาที่จะให้เมืองไทยพออยู่พอกิน มีความสงบ และทำงานตั้งจิตอธิษฐาน ตั้งปณิธานในทางนี้ทีจะให้เมืองไทยอยู่แบบพออยู่พอกิน ไม่ใช่ว่าจะรุ่งเรื่องอย่างยอด แต่ว่่ามีความพออยู่พอกิน มีความสงบ เปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ ถ้าเรารักษาความพออยู่พอกินนี้ได้ เราก็จะยอดเยี่ยมยวดได้...”** (พระราชทานให้คณะบุคคลที่เข้าเฝ้าเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิตดาลัย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๗)

เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย “พอมิ พอกิน มีความสงบ”

...ประเทศไทยเราอาจไม่เป็นประเทศที่รุ่งเรืองทีสุดในโลก หรือรวยทีสุดในโลก หรือฟูฟ่่าทีสุดในโลก แต่ก็ขอให้เมืองไทยเป็นประเทศทีมีความมั่นคง มีความสงบได้ เพราะว่่าในโลกนี้หายากแล้ว เราทำเป็นประเทศทีสงบ ประเทศ

ต้องทำแบบ “คนจน” !

มีชาวต่างประเทศคนหนึ่งมาพบ (นาย พาร์ก จุลอุณ รัฐมนตรีการกีฬาและเยาวชนแห่งสาธารณรัฐเกาหลี มาเฝ้าที่พระตำหนักจิตรลดารายเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๔) เขาบอกว่าประธานาธิบดีของเขา ผู้เป็นเพื่อนเขามอบหมายให้มาขอเื่อวาท

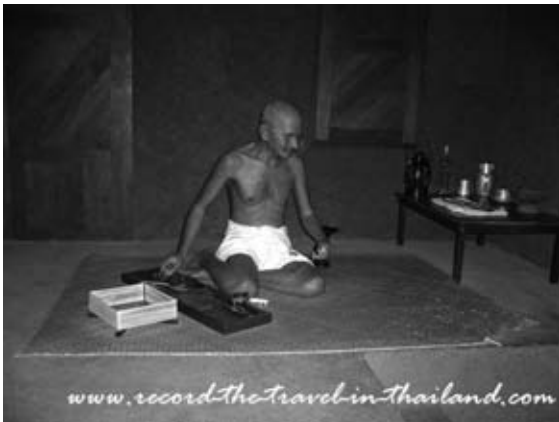
api.ohm.go.th/documents/BP2534048/pdf/T0002_0015.pdf

“เราเลยบอกว่่า ถ้าจะแนะนำก็แนะนำได้ ต้องทำแบบ **“คนจน”** เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรามีพอสมควร พออยู่ได้. แต่ไม่เป็นประเทศทีก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่้อยากจะเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก. เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง. ประเทศเหล่านั้นทีเป็นประเทศทีมีอุตสาหกรรมก้าวหน้าจะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว.

แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่่า แบบ **“คนจน”**

แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัคคีนี้แหละ คือเมตตากัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป คนที่ทำงานตามวิชาการจะต้องดูตำรา เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้ายนั้นเขาบอก “อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าให้ทำอะไร ก็ต้องปิดเล่มคือปิดตำรา ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง

แต่ถ้าเราใช้ตำราแบบ “คนจน” ใช้ความอะลุ่มอล่วยกัน ตำรานั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า “เรื่อย ๆ” (พระราชดำรัส ที่ทรงเรียบเรียงและปรับปรุงขึ้นจากที่ได้บันทึกพระสุรเสียงไว้ ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔)

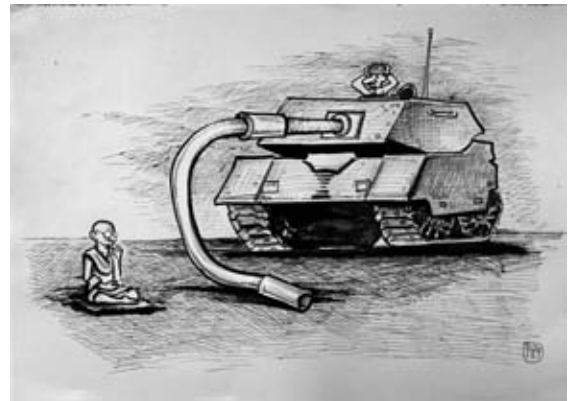
พลังที่เหนือกว่าแสนยานุภาพใด ๆ
...คนอี

ชาติของเราจะเป็นชาติที่มีพลังทางจิตใจอย่างแท้จริงได้ก็ต่อเมื่อพวกเรามีความสัตย์จริงที่จะไ้อวดมากกว่าเงินทอง มีความไม่กลัวที่จะไ้อวดมากกว่าอำนาจและทรัพย์สิน และมีความเป็นผู้ใจบุญที่จะไ้อวดมากกว่าความรักตนเอง เราสามารถทำบ้านเรือน ปราสาทราชวัง และโบสถ์วิหารของเราให้หมดจดสะอาดจากคุณสมบัตินี้แห่งทรัพย์สินศฤงคาร **ให้นำคุณสมบัตินี้แห่งศีลธรรมไปครองไว้แทนที่** เราจะสามารถสู้กับพลังของฝ่ายตรงข้ามได้โดยไม่ต้องมีแสนยานุภาพใด ๆ

ไม่ว่าพลังของฝ่ายตรงข้ามนั้น จะมียุทธวิธีมากมายสักเพียงใดก็ตาม

ขอให้เราจงมุ่งแสวงหาอาณาจักรแห่งพระเจ้า ผู้เป็นเจ้าของ และพระธรรมคำสอนของพระองค์เถิด แล้วเราจะได้ทุกอย่างทุกอย่างสมมโนรส ที่กล่าวมานี้เป็นวิชาเศรษฐศาสตร์อย่างแท้จริง ให้ท่านและข้าพเจ้าของเจ็ดทศวรรษนี้ไว้ แล้วนำมาประพุดติปฏิบัติในชีวิตประจำวันของเรา

(จากหนังสือ...แด่นักศึกษา รวบรวมและถ่ายทอด โดย กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาลัย)

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กล่าวถึงมหาตมะ คานธีว่า “เป็นผู้นำของประชาชนโดยไม่ต้องอาศัยอำนาจจากสิ่งภายนอก

เป็นนักการเมืองซึ่งประสบชัยชนะที่มีใช้ด้วยรถถังหรือความมหัศจรรย์หรือเครื่องมือใด ๆ **แต่ด้วยจิตใจอันกล้าแข็ง**

เป็นนักสู้ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ทำให้กองกำลังที่เกรียงไกรหมดความหมาย

เป็นบุคคลผู้เปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและความอ่อนน้อมถ่อมตนเพื่อมนุษยชน

เป็นผู้นำกองกำลังคนดีที่เด็ดเดี่ยวและเสมอต้นเสมอปลายอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

เป็นบุคคลที่อุทิศกำลังทั้งหมดเพื่อยกระดับจิตใจและความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น

เป็นบุรุษที่ท้าทายอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของยุโรป ด้วยศักดิ์ศรีความเป็นคนอันเรียบง่ายซึ่ง

ทุกครั้งก็สามารถอยู่เหนือกว่า

อนุชนรุ่นหลังอาจจะไม่เชื่อว่า มีผู้ยิ่งใหญ่ที่มี
เนื้อหนังเช่นนี้มาเดินอยู่ในโลกใบนี้

แนวทางของมหาตมาคานธี คือ ปัญญาญาณ
ที่นักการเมืองทุกคนควรเรียนรู้

เราควรใช้การสร้างสรรค์และการต่อสู้ที่สันติ
มิใช่ความรุนแรงที่เราที่รู้อยู่แก่ใจว่าเลวร้าย

โลกต้องการวีรชนแห่งสันติภาพ มิใช่วีรชน
แห่งสงคราม”

(จากหนังสือ ปัญญาญาณของไอน์สไตน์)

**มหาอำนาจแบบคนจน
... พ่อครุมองอนาคตของประเทศไทย**

ขออภัยที่ต้องพูดเรื่องของตัวเอง ใครจะ
หมั่นไล่ถึงอาเซียนก็ขออภัย

อาตมาเกิดมายุคนี้เป็นยุคกิ่งพุดทกาล ซึ่งใกล้
จะหมดศาสนาแล้วจึงต้องมาซ้อนไว้

อาตมาทำงานมา ๔๕ พรรษาซึ่งพระสมณโคดม
เป็นพระพุทธเจ้าองค์สุดท้าย เป็นศาสนาพุทธ
ที่สิ้นที่สุด เล็กที่สุด ต่อจากนี้ไปเป็นศาสนาของ
พระศรีอริยเมตไตรยที่จะใหญ่ที่สุด นานที่สุด

อาตมาจึงต้องมาช่วยกอบกู้ศาสนาพุทธที่ใกล้
จะหมดนี้ให้คืนมา

เมืองไทยจะเป็นเมืองที่เป็นจุดศูนย์กลางของโลก
ในอนาคต ไม่ใช่คำพยากรณ์ แต่เป็นคำพูดที่มั่นใจ

**ต่อไปเมืองไทยจะเป็นเมืองมหาอำนาจแห่ง
คนจน**

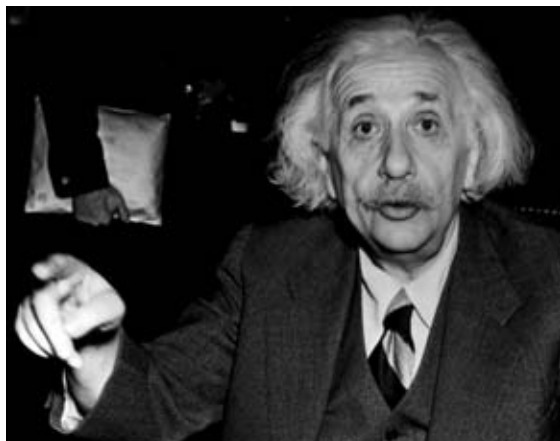
มหาอำนาจแห่งคนรายนั้นให้ดูตัวอย่าง ไม่ว่า
จะเป็นฝรั่งเศส เยอรมัน ญี่ปุ่น ก็ลงไปแล้ว

อเมริกาทำที่เป็นมหาอำนาจทางความรวย
แต่หาไม่รู้ไม่ไว้ได้กลวง

โอบามามาก็บอกว่า change เขาพยายาม
เปลี่ยนการเมือง แต่ก็ไปไม่รอด

เมืองไทยก็เปลี่ยนมาถึงปีที่ ๔๓ ประเทศไทย
change ได้เลย

โดยไม่ต้องหาเสียงบอกว่า change

**ว่าด้วยความร่ำรวย (Of Wealth)
...ไอน์สไตน์**

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นแน่วแน่ว่า ไม่มี ความร่ำรวยใดๆ
ในโลกสามารถช่วยมนุษยชาติให้เจริญก้าวหน้าไป
ได้ แม้ว่าความร่ำรวยนั้นอยู่ในมือของทำงานด้วยความ
เสียสละที่สุดต่ออุดมการณ์นี้

ตัวอย่างของบุคคลผู้ยิ่งใหญ่และ “บริสุทธิ์” เป็น
สิ่งเดียวที่สามารถสร้างความคิดดี และการกระทำ
อันสูงส่งได้ เงินทำได้แต่เพียงเรียกร้องให้เกิดความ
เห็นแก่ตัว และช่วยผู้ครอบครองใช้มันในทาง
ผิด ๆ โดยมีอายุขัยยังชั่งใจได้

จะมีใครสักคนใหม่ที่สามารถนึกเห็นภาพโมเสส
(ผู้นำชาวอิสราเอลให้หลุดพ้นจากความเป็นทาส)
พระเยซู หรือคานธี เตรียมการต่อสู้ด้วยเงินของ
มหาเศรษฐีคาเน็กกี (money-bags of Carnegie)

ในยุคของนายกฯ พลเอก ประยุทธ์ คีออร์บโดย
ไม่ต้องรบเลย

สังคมมนุษย์ ก็เป็นการเมืองกับธรรมชาติ ถ้าใคร
ไปแยกการเมืองกับธรรมชาติ

อย่างอเมริกาแยกแล้วก็เลยพัง ล้มละลายเร็ว
ไปไม่รอด

คอมมิวนิสต์ยิ่งมงายใหญ่แยกธรรมชาติกับ
การเมืองออกอย่างเด็ดขาด เลยล้มละลายเร็ว แต่
ประเทศประชาธิปไตยที่แยกธรรมชาติกับการเมือง
อย่างถึง ๆ ก็เลยยังซ้ากว่าเขาหน่อย แต่ถ้าแยก
อย่างเด็ดขาดไปเลยก็ไปไม่รอด

ที่นี่ก็มีบางประเทศที่เขาไม่แยกธรรมชาติกับ
การเมือง แต่เพราะธรรมชาติเป็นธรรมชาติที่ไม่จริง
ธรรมชาติที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่มีอำนาจพอที่จะต้านอำนาจ
ของโลก ไม่ว่าจะเป็นอำนาจเงิน อำนาจศักดินา
อำนาจอะไรทางโลกที่เป็นอำนาจโหดเหี้ยม ต้าน
ไม่ได้ สิ่งที่ดีมันได้ต้องอำนาจที่เป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์
จริง ๆ ประเสริฐจริง ๆ จะชนะจริง ๆ

เมืองไทยตอนนี้ การเมืองกับธรรมชาติกำลังจะ
เจริญ แต่คนยังไม่แน่ใจ กระแสนายกฯ ก็จะเร่ง
ทางอาชีพะ อย่าไปหลงแต่การเรียนฟุ้งเฟ้อแล้วไป
ตีราคาปัญญา

ที่จริงเป็นเอกา ไม่ใช่ปัญญา เอกา เป็นฉลาดแบบ
มีกิเลส ส่วนปัญญานี้เป็นความฉลาดที่รู้จักลดกิเลส

เมืองไทยเป็นเมืองที่มีปัญญาแท้ ส่วนทาง
ตะวันตกนั้น ฉลาดแกมโกง

แกมสายธรรมะกับสายโลกโลกิยะก็จับมือกันอีก
อาตมาก็บุกเดี่ยวจะมาหาคนจับมือกับอาตมา
แต่อาตมาก็ไม่กล้ายื่นมือออกมาให้จับ เขาจะหาว่า
อวดดี ใครเห็นดีด้วยก็มาจับมือกัน

ก็ต้องพยายามขยันหมั่นเพียรรวบรวมพลพรรค
ให้มี “ความอ่อนน้อมถ่อมตน-เป็นคนรับใช้” ต้อง
ยอมรับความเหนื่อยความหนักที่จะทำเพื่อมวล
มนุษยชาติ

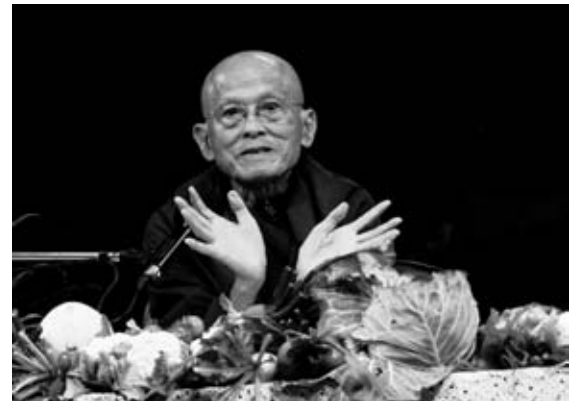
๔๕ ปีทำงานมาก็เห็นผล ได้ผล แต่ก็ไม่ง่าย ถ้า
ประเทศไทยสามารถปราบมารคอร์รัปชันพวกนี้ได้
ประเทศไทยจะเป็นมหาอำนาจแบบคนจน ไม่ใช่

มหาอำนาจแบบคนรวยด้วย

เมืองไทยจะเป็นเมืองบริหารประเทศแบบ
คนจน ก็เห็นใจที่ในหลวงตรัสเศรษฐกิจพอเพียง
คนก็ประมาณไม่ถูกว่าเมื่อไหร่พอ หรือเท่าไรจึง
พอ? ดีไม่ดีก็จะบอกกันว่า จนไม่ได้นะ?

คนที่ไม่เข้าใจ ก็จะไม่เข้าใจว่ามาหมดเนื้อ
หมดตัวได้ แล้วมีแต่สร้างสรรค์ ขยันแจกจ่าย
คนอื่น เมื่อขยันก็มีส่วนเกินมากขึ้น ยิ่งสามารถลด
กิเลสไปจนเป็นอรหันต์

ส่วนตัวไม่สะสมแล้ว แต่ทำเพื่อคนอื่นต่อไป
จะมี cyclic order ที่สูงขึ้นเรื่อยๆ มีอัตรา
ก้าวหน้าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากบวกเป็นคูณ จากคูณ
เป็นยกกำลังเป็น geometric ของจริงจะไม่มีศูนย์
ไม่มีเสื่อม จะไม่เปลี่ยนแปลง จะยืนนานไปเรื่อย

**เมืองไทยจะเป็นแกนของอาเซียนในทาง
คุณธรรม เสริมสร้างแกนให้โลก**

อย่าไปกังวลด้านวัตถุ ให้เอาคุณธรรมเจริญ
งอกงามก่อน ส่วนทางวัตถุจะเป็นภาวะที่ซ้อน
ส่งเสริมขึ้นมาเอง

อาตมาทำงานมา ๔๕ ปี ก็เห็นว่าม็อดราก้าวหน้า
เป็นความจริงที่มีของจริงเกิดขึ้น เช่นเกิดมวลของ
คนจนมหัศจรรย์เพิ่มขึ้น ที่เข้าใจและมีปัญญามารวม
กันมากขึ้น มาร่วมกันก่อสร้างสรรค์ที่จะเป็นแบบอย่าง
ของระบอบคนจน (พึ่งตนเองให้รอดได้ และช่วยคนอื่น
ด้วย) ระบอบที่ขาดทุนคือกำไรจะชัดเจนว่า

ขาดทุนนี่คือของจริง ถ้าขาดทุนคืออะไร คิดไม่ออกก็เง้งต่อไป เราไม่เอาเปรียบจริง ๆ ไม่มีภาวะชุกช้อน ภาวะแฝง เราขาดทุนให้แก่มนุษยชาติได้ สังคมเรากินน้อยใช้น้อย แต่นี่พอก็ไม่สะสม เรามาทำตามในหลวงที่ตรัสไว้

ก็เกิดวิวัฒนาการให้เห็นจริง อันนี้เท่านั้นที่จะแก้ปัญหาโลกทั้งโลก ตั้งชื่อว่าบุญนิยมให้ลือ กับทุนนิยม พวกทุนนั้นสะสม แต่บุญนั้นเสียสละด้วยจริงใจ

พวกทุนนิยมก็จริงใจที่จะสะสม แต่พวกบุญนิยมก็จริงใจที่จะสละออก เพื่อให้เกิด **พหุชนิตายะ** (เพื่อหมู่มวลมหาชนเป็นอันมาก) **พหุชนสุขายะ** (เพื่อความสุขของหมู่มวลมหาชนเป็นอันมาก) **โลกานุกัมปายะ** (รับใช้โลก ช่วยโลก) เป็นการรับใช้ที่แท้จริง ไม่ใช่ภาษาเสแสร้งอย่างประชานิยม นักหาเสียงช้อนแฝง

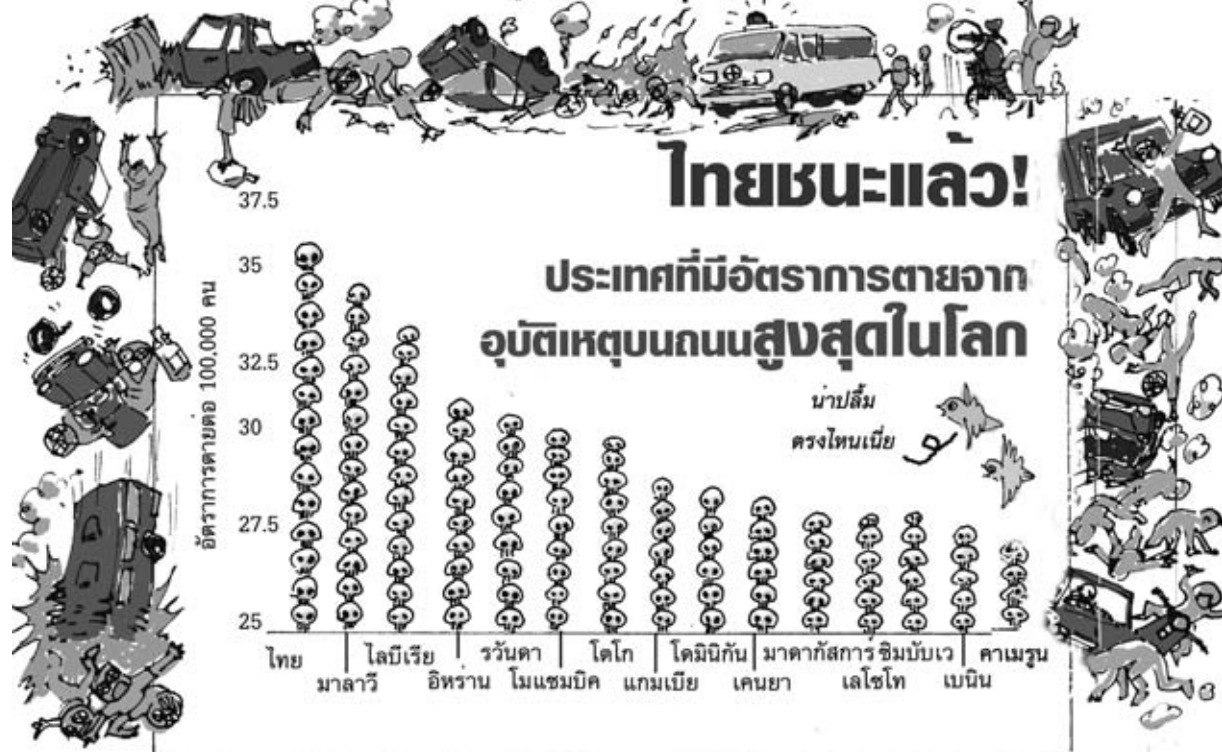
สรุปให้เข้าใจว่าพัฒนาการของสังคมมนุษยชาติ อาตมาได้ทำงานศาสนา มา ๔๕ ปี ตอนนั้นก็ประกาศตนเองไปจนล่อนจ้อน เป็นดาราหนุ่มที่ประกาศหมัดเนื้อหมัดตัวแล้ว ก็แสดงตัวเองออกมาหมดแล้ว มีแต่คนบอกว่าจะมาทำชั่ว ก็ให้ช่วยออกมาบอกด้วยว่า อาตมาเคยทำชั่วในเรื่องอะไร?

เคยแสดงให้คนเขาต้องเจ็บปวดอะไร ก็ว่ามา เคยไปแย่งยศ แย่งลาภกับใครก็บอกมา

อาตมาไม่เคยไปแย่งลาภยศสรรเสริญโลภียสุขทางกามทางอัตตาก็ไม่เคยไปแย่ง

เพราะฉะนั้นอาตมาไม่มีศัตรู ไม่เคยแย่งใคร เคยเล่าให้ฟังว่า ชาตินี้ไม่เคยมีใครตบ ใครเตะ อาตมาเลย ทั้งที่อาตมาเป็นคนขี้นบนะ แต่ก็รู้ว่า ชิดไหนถึงจะพอดี มีลัทธิปริสธรรม ๗ กับมหาประเทศ ๔ ของพระพุทธเจ้าจริง โดยอาศัย**ทฤษฎีทางธรรม** ส่วน**ทฤษฎีทางโลก** อาตมาไม่เก่ง ๓

ไทยแลนด์ออนไลน์ (only) สิ่งดี ๆ กลายเป็นร้ายไปหมด

๑. เทศกาลความสุขปีใหม่กลายเป็นความตายครั้งใหญ่ประจำปี

SD 608
28
3

สังคมทามชื่อ "พลาม" หรือ "พลาม" อาจเป็นฮีโร่

วีรบุรุษ คือ คนที่คิด พูด ทำ เพื่อผู้อื่น
โดยไม่เรียกร้อง ไม่ให้ความสำคัญแก่ตัวเอง
เวรบุรุษ คือ คนที่คิด พูด ทำ เพื่อตนเอง
เรียกร้องให้ความสำคัญแก่ตนเอง

๒. ทำไมคุณได้เป็นวีรบุรุษคนเดียว ฉันทิ้งมาก่อนแต่ไม่มีใครสนใจ

ของแท้ต้องผ่านการทำเครื่องานวิชา
ที่พระเกจิได้ปลุกเสกแล้ว

กระเป๋
พูล เพิ่ม ทรัพย์
รวยแน่ (อาตมา)
จนแน่ (คนใจ)

ไฮยะ!
อย่างนี้ก็โตเทหฺรช

๓. มหาเถรฯ ห้ามทำเครื่องานวิชา แต่พระหันไปปลุกเสกกระเป๋าถือแทน

ของขบศุณเภา ภาพชากาอินเตชชเรนี้ต

ข้อคิดปีหมา :
เขาหมาเป็นเพื่อนดีกว่ามีเพื่อนหมา ๆ (พวกชอบหาเรื่อง)

หมาเท่าไม่เท่าตอช
สบายที่สุดนะศรับเข้านาย!

๔. นายกบ็ักตูซื้อหมาเจตนาช่วยชาวบ้าน แต่คนจ้องจับผิด
เห็นเป็นเรื่องติดสินบน

* เศรษฐกิจอย่างนายทุน
หมูอ้วนขุนเอาไว้ฆ่า
เศรษฐกิจพระราชชา
โคกินหญ้าอายุยืน.

กินหญ้าแห้ง ค่อมหัวเป็นวังงาน
อายุยืนนานสำราญใจ

i.pinimg.com/736x/6c/8e/f6/6c8ef6e4d445e036ddee37dedcd188c6.jpg

เศรษฐกิจหมูอ้วน (มุณิกชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตวัน
มหาวิหาร ได้สรรเสริญภิกษุรูปหนึ่งว่า
“ดูก่อนภิกษุ ได้ยินมาว่า เธอเป็นผู้กระวน-
กระวายใจจะสักจริงหรือ?”
“จริง พระเจ้าข้า”
“ก็แล้วเพราะสาเหตุอะไรเล่า?”
“เพราะได้รับการปลอมโยนเอาอกเอาใจ

ของเด็กหญิงอ้วนคนหนึ่ง พระเจ้าข้า”
พระศาสดาทรงสดับเหตุนั้นแล้ว ทรงเตือนสติว่า
“เธอจงรู้ไว้เถิด นางเด็กอ้วนนี้ได้กระทำความ
พินาศแก่เธอมาแล้วในอดีต เคยกระทำให้เธอต้อง
ถึงแก่ความตาย แม้ในกาลบัดนี้เธอก็ยังจะให้เป็น
เช่นนั้นอีกหรือ?”
แล้วทรงนำเรื่องราวในอดีตนั้นมาตรัสเล่า

☆☆☆☆☆

ในอดีตกาล สมัยที่พระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี

ณ บ้านของ**กฏุมพี**(คนร่ำรวย)ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เขาเลี้ยงสัตว์ไว้เป็นจำนวนมาก ในบรรดาสัตว์เหล่านั้น มีโคพี่น้องอยู่สองตัว **โคตัวพี่**ชื่อว่า **มหาโลหิต** **โคตัวน้อง**ชื่อว่า **จุฬโลหิต** ทั้งสองต้องถูกใช้งานหนัก ลากขนข้าวของต่างๆ ในตระกูลกฏุมพีนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง ปรากฏชายผู้มีตระกูลดีคนหนึ่ง ได้มาสู่ขอเด็กหญิงในตระกูลกฏุมพีนั้น เพื่อให้เป็นภรรยาแก่บุตรชายของตน ซึ่งทั้งสองฝ่ายก็ตกลงกันได้ด้วยดี จึงกำหนดวันวิวาห์กันไว้ แล้วต่างฝ่ายก็ตระเตรียมสิ่งต่างๆไว้ก่อนถึงวันวิวาห์

ฝ่ายกฏุมพีบิดาของเด็กหญิงนั้น สั่งให้จัดหาอาหารและยาคุ(ข้าวต้มเหลวที่ดื่มชดได้) เอามาเลี้ยงดูสุกรชื่อ **มุณิกะ**เป็นอย่างดี ทำให้เป็นที่ไม่พอใจแก่โคจุฬโลหิตที่ยังงัก เกิดอาการทั้งน้อยใจ ทั้งริษยา(เห็นผู้อื่นได้ดีกว่าแล้วทนไม่ได้) อดไม่ได้ที่จะกล่าวพ้อกับโคพี่ชายว่า

“งานใดๆที่ต้องแบกขนภายในตระกูลนี้ล้วนอาศัยแรงของเราทั้งสองลากขนไป แต่แล้วพวกเขา ก็ให้แต่หญ้าแห้งและแกลบ(เปลือกข้าว)แก่พวกเรากิน

ส่วนเจ้าหมูอ้วนไม่ได้ทำการงานอะไรเลย พวกเขากลับปรนเปรอมันด้วยข้าวต้มกับอาหารอย่างดี ทำไม่ช่างลำเอียงอย่างนี้ล่ะพี่”

โคมหาโลหิตฟังแล้วก็เห็นใจน้อง จึงปลอบใจและกล่าวให้ปัญหาแก่น้องว่า

“เจ้าอย่าไปริษยาหมูมณิกะตัวนั้นเลย การที่เขาขุนมันให้ได้กินมากจนอ้วนท้วน กินแต่อาหารดีๆ มีรสอร่อยนั้น มันไม่รู้ตัวหรอกว่า กำลังกลืนกินความเดือดร้อนใส่ตัว เพราะในวันวิวาห์ของเด็กหญิงนั้น เจ้าหมูอ้วนตัวนี้จะต้องกลายเป็นแกงอ่อม สำหรับแขกเหรื่อที่มาในงาน

ฉะนั้นตอนนี้พวกเขาจึงขุนเลี้ยงดูมันเป็นอย่างดี

อีกสัก ๒-๓ วันนั้นแหละ เมื่อถึงวันงานวิวาห์ เจ้าจะเห็นหมูมณิกะถูกจับเท้าลากดึงไป ถูกเขามาฆ่าแหละ เอาเนื้อหนึ่งไปทำเป็นกับข้าวแกลกให้คนกิน

เจ้าจึงควรทำตน ให้เป็นผู้ชวนชวายน้อยในอาหารการกินเถิด แม้จะต้องกินแต่แกลบก็ตาม ก็จงดีใจว่า นี่เป็นลักษณะแห่งความเป็นผู้มีอายุยืน”

ไม่นานเลย วันเวลานั้นก็มาถึง หมูมณิกะก็โดนลากตัวไปฆ่า ทำเป็นแกงอ่อมเลี้ยงแขกเหรื่อตามนั้นจริงๆ โคจุฬโลหิตเห็นประจักษ์เช่นนั้นแล้ว จึงกล่าวกับโคพี่ชาย

“เป็นจริงอย่างที่พี่ว่าไว้ เราได้กินแต่หญ้าแห้งและแกลบ นี่สิ!เป็นอาหารอันอุดม ไม่มีโทษภัยแก่พวกเรา และเป็นลักษณะของความมีอายุยืนยาว ดีกว่าอาหารรสอร่อยของหมูมณิกะ ตั้งร้อยเท่าพันเท่าทีเดียว”

☆☆☆☆☆

พระศาสดาตรัสขาดนี้จบแล้ว ทรงกล่าวเฉลย

“มุณิกะสุกรในครั้งนั้น ก็คือภิกษุผู้กระสันจะสึกนี้เอง เด็กหญิงในตระกูลกฏุมพีนั้น ก็คือเด็กหญิงอ้วน โคจุฬโลหิตก็คือพระอานนทในบัดนี้ ส่วนโคมหาโลหิตก็คือ เราตถาคตนี้แหละ”

แล้วตรัสล่ำทับแก่ภิกษุผู้กระวนกระวายใจรูปนั้น

“ดูก่อนภิกษุ แม้ในกาลก่อนเธอก็ถูกนางเด็กหญิงคนนั้น เป็นเหตุให้ต้องตายไป กลายเป็นอาหารแกงอ่อม ให้แก่ผู้คนกัดกินมาแล้วอย่างนี้เอง”

ครั้นตรัสเช่นนั้นแล้ว ทรงประกาศลัจจะทั้งหลาย ให้ภิกษุนั้นเกิดปัญญาเห็นธรรม ในเวลาที่จบลัจจะนั่นเอง **ภิกษุผู้กระวนกระวายอยากสึกนั้น ก็ได้ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว**

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๐ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๓๑๗)

● **ดังนั้น วิมุตตินิยม**

ชาวอโศกรู้สึกภูมิใจที่ได้บุกเบิกเศรษฐกิจบุญนิยม สอดคล้องทั้งสองพระโพธิสัตว์เหมือนหนึ่งเดียวในระยะไล่เลี่ย ถึงวันนี้พอจะกล่าวได้ว่า เราทำได้แล้ว ยังทำอยู่ทั้งกำลังพาทำ ชาวบุญนิยมพร้อมยินดีต้อนรับสาธุชนชาวพุทธผู้มีศีลทุกเมื่อ

จนให้เป็น เห็นทันตามหัตถ์ศรรย์!?

ศาสตร์พระราชฯ พาแก้ปัญหาแบบคนจน

ฟังแล้วชวนงง จะเป็นไปได้ไง ในเมื่อเราอยู่ใน โลกยุคทุนนิยมมาแต่ไหนๆ ชีนไม่มีเงินลี คงเหมือนหมาจรจัดตัวหนึ่ง...

กระแสน้ำคนปลูกชน อยู่แบบตัวใครตัวมัน ต้องปากกัดตีนถีบ ยังชักหน้าไม่ถึงหลัง แล้วจะมาพาจนอีท่าไหนอีก มันจะมีอะไรดีขึ้นในความจน...

คงต้องเห็นใจคนยากจนทุกคน ต้องผจญความเดือดเนื้อร้อนใจในชาตินี้ เมื่อไทร์หนอถึงจะมีวันหายจนซักที คนมากมายได้แต่หวังลม ๆ แล้ง ๆ รอโชคบันดาลผ่านใบหวย เลยต้องแหงนหน้าทุกงวด กลัวว่าถ้าไม่ซื้อหวยจะไม่มีสะพานเชื่อมรับโชค เพื่อเกิดดวงดีขึ้นมาทำองนั้น

อันที่จริงคนมีโชคควาสารวยได้โดยไม่ไปเล่นหวยคือทำงานอะไรก็รวยได้ง่าย มีช่องโถยเงินคล่องเยอะเยะ ตรงข้ามคนไม่มีดวงดำนนี้ ซื้อหวยให้ตาย ถูกกินหมด ถ้าจะพูดถึงดวงกรรมเก่า ผู้รู้เปิดมุมมองให้ฟังบ้าง

ไร้สิ่งลึน ใช้อับปัญญา?

เงินทองเป็นของมายา ข้าวปลาเป็นของจริง แม้กระนั้น เราไม่ได้อยู่ในโลกคับแคบแลกเปลี่ยนแค่ของต่อของ เงินตราแม้ไม่ได้มีค่าในตัวมันเอง เป็นแค่แผ่นกระดาษ เราสามารถใช้เป็นเครื่องมือแลกเปลี่ยนสินค้าบริการสะดวกรวดเร็ว เลยกกลายเป็นสิ่งจำเป็นแห่งยุคสมัย จนกระทั่งกำลังแปรรูปไม่หยุดในยุคดิจิทัล

อย่างไรก็ดี ถึงเราจะใช้ประโยชน์ตัวเงินเป็นเครื่องมือ แต่เราย่อมฉลาดไม่ตกเป็นทาสมัน ไม่แขวนชีวิตไว้กับเงินเกินกว่าอาศัยเป็นของใช้อย่างหนึ่งเท่านั้นเอง

ยิ่งคนจน ๆ ย่อมมีเงินน้อย จำเป็นต้องพิถีพิถันใช้ปัญญาให้สำคัญ ต่อให้โชคร้ายขนาดไม่มีเงินทุนเลยก็ตามที ไม่ควรจ่านจนตั้งต้นทำอะไรไม่ได้เลย ไม่ใช่

ในขณะที่ศาสตร์พระราชฯ ชูธงแบบคนจน ให้ทุกคนโดยเฉพาะคนเล็กน้อยสามารถทำเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงตนจนเหลือเจือจานแบ่งปันเพื่อน-พ้องน้องพี่ใกล้เคียงตามกำลัง

พึ่งตนไม่จนมิตรสหาย

ด้วยสัญชาตญาณเมื่อเกิดเป็นตัวตนมันต้อง
หายใจเองเป็น ไปยิ้มจมูกใครหายใจได้ใจ รู้จัก
หากินอาหารแก้หิว ตื่นน้ำแก้กระหาย ขับถ่าย
อุจจาระ ปัสสาวะ ยืนเดินนั่งนอนเป็น ขับเคลื่อน
อายตนะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ กระทบผัสสะ ๖
รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ก่อเกิดเวทนาเป็นทาง
ไปของสัตว์ทั้งหลาย

คนจะเป็นจะตายตรงเวทนานี้แหละ เป็นตัว
ชีวิตชีวาตื่นตอกตัก ไปตามตัณหา อุปาทาน
หาภพชาติ เวียนว่ายตายเกิด เบื่อ ๆ ออยาก ๆ
ซ้าซากในวงสงสารไม่จบซ้กที จนกว่าจะมา
ตั้งต้นจับเวทนาสองโลกีย์กับโลกุตระให้เป็นหนึ่ง
ถึงสัญญาเวทนิโรธเป็นตัวหลุดพ้น รู้เห็นชาติ
เจ้าเวทนาพาตรัสรู้ตามพระพุทเจ้า

พ่อครูสอน ชีวิตการเรียนรู้คู่กายใจ รูปกับนาม
ทูอินวัน เรา รู้จักชีวิตผ่านผู้คนมากมายตามวิสัย
เป็นสัตว์สังคม

ในการหาอยู่หากิน จึงจำเป็นต้องพึ่งพามิตรดี
สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี มีบรรพบุรุษ บ้าน วัด โรงเรียน
เป็นกระบวนการเรียนรู้ฝึกฝนตัวเองตามหมู่ จะอยู่ใน
หมู่หงส์หรือหลงฝูงกา ตาดีได้ ตาร้ายเสีย

ชีวิตจำเริญยากล้ำเค็ญ อยู่ที่คบคุ่นคนเป็น
หลักล้ำค่อนอันที่หนึ่ง พระพุทเจ้าทรงแสดงตัวว่า
ตถาคตเป็นมิตรดี สหายดีของภิกษุทั้งหลาย

พระพุทองค์ทรงยืนไมตรีให้เต็ม ๆ ใคร
ไม่รับ ยกมือขึ้น...

ประเด็นถึงอยู่ที่เราจะทำตัวให้เป็นมิตรกับหมู่
อย่างไร ต่อให้เงินทอง มันของงายเมื่อไม่จน
พรรคพวก

องค์ในหลวงภูมิพลฯ สอนให้พึ่งตนจนพอเพียง
เลี้ยงตนไม่พอ ต้องให้เหลือเผื่อแผ่เพื่อนพ้องน้องพี่
มีแบ่งปันน้ำใจ ลงแรงกล้าขาดทุนให้เป็นการ
ได้ใจกันปานนั้น ใครไม่รัก ไม่ช่วยเรา ให้รู้กันไป

นี่แหละคำตอบชีวิตแบบคนจน ตั้งต้นขยัน
สร้างสรร สร้างมิตร ชีวิตประเสริฐ ตามพระสูตร
ทิวฏฐธรรมมีกัตถประโยชน์

สันโดษแค่กินใช้ ทำงานอย่าสันโดษ

สมัยเริ่มแผนพัฒนาเศรษฐกิจตามกันฝรั่ง
สันโดษกลายเป็นคำสอนต้องห้าม ทว่าเป็นตัว
ขัดขวางการพัฒนาไปฉิบ

นั่นเป็นมิฉฉาทีลึ เพราะลัทธิทุนนิยมหลงผิด
คิดว่าเศรษฐกิจจะหมุนเวียนดี คนมีงานทำ ต้อง
กระตุ้นการบริโภคให้ไปผลักดันการผลิตสนองตลาด
ลัทธิบริโภคนิยม จึงเป็นกลไกขับเคลื่อนตัว
หัวใจเศรษฐกิจทุนนิยมทั่วโลก

เมื่อคนเฮตามแห่กินใช้ ตลาดเกิดซื้อง่าย
ขายคล่อง เงินทองหมุนเวียนสูงจูงใจให้ลงทุน
จ้างงานเพิ่ม นายทุนฉวยโอกาสกอบโกยกำไร

การใช้แรงซื้อโลภเร่งเร้าการบริโภคการผลิต
ทำให้เศรษฐกิจก้าวหน้าอย่างมากได้ถึงจุดหนึ่งยอม
ชะงัก เจอทางตัน ต้องถอยหลังตกต่ำเป็นธรรมดา
บริโภคนิยมจึงพาล่มจม ดีแต่กินใช้ผลาญพรำ
อัตราสูง เช่นอเมริกาเที่ยวผลาญทรัพยากร
จากทุกมุมโลก ไปบำเรอฟุ้งเฟ้อจนหนี้ท่วมหัว
ตัวอเมริกันชนเป็นโรคอ้วน อดโรค กินเกิน เป็น
ตัวอย่างยอดแย่ คนไทยตามกันไปติด ๆ

เมื่อขาดภูมิปัญญาพุทธ บริโภคนิยมไปตาม
นายทุนมอมเมา การผลิตก็ไหลไปตามราคา อะไร
ทำเงินดี แห่กันไปปลุกขายจนล้นตลาด ราคาตก
เจ๊ง ไม่เข็ด ใครจะไปช่วยตามใจไหว

ฉะนั้น ไทยนิยมต้องหันหลังกลับมาฟื้นคืนการ
ประหยัดให้จริงจัง

อย่างบริโภคนิยม ทำให้เกิดการผลิตข้าวของ
สนองตลาดคนร่ำรวย เช่น เหล้าเบียร์ขายดี มีผล
ให้ข้าวราคาแพง เพราะข้าวทั้งแรงงานถูกแย่งไป
เข้าโรงเบียร์ ขายเบียร์เป็นต้น

ส่วนชาวเศรษฐกิจพอเพียง ศรัทธาตาม
พระราชานำจะทำนาไร่ปลูกทุกอย่างเพื่อกินใช้
เองในชุมชนให้เต็มที่ ดีกว่าไปทำพืชเชิงเดี่ยวส่ง
โรงงาน ซึ่งคนจนคนทำต่างไม่จำเป็นต้องกินใช้ด้วย

เมื่อไม่พากันทำของสนองตลาดอบายมุขพวก
หุรุกรามากนัก ที่ไร่นาแรงงานหันมาใช้ผลิตข้าว
ปัจจัยครองชีพ จะทำข้าวราคาถูกดีมีจำนวนมาก

ล้น ช่วยลดค่าครองชีพคนจน ๆ ด้วยกัน เช่น ข้าว ถั่วจากกล้วยเผือกมัน อย่าล้นโทษในการทำ ทำให้เหลือล้นยิ่งดี ยิ่งช่วยทำบุญกุศลอันไม่ควรมักน้อย ล้นโทษเด็ดขาด

เหมือนพระพุทธเจ้าทรงบรรลุปุทธภูมิได้ เพราะไม่ล้นโทษในกุศลผลบุญนั่นเอง

ตัวอย่างง่าย ๆ ใกล้ตัวชัดเจน ทุกบ้านช่องน่าจะขยันปลูกพืชผักสวนครัวริมรั้วข้างบ้าน แบ่งปันเพื่อนบ้าน พริกขิงข่าตะไคร้ต่าง ๆ ไม่ต้องไปจ่ายตลาด ฉลาดพึ่งพาไทยนิยมแต่โบราณ

แข่งกันรวย ช่วยรีดคนจน

ใคร ๆ ต่างอยากรวยด้วยกันทั้งนั้น นึกว่ารวยล้นเท่าใด มีโอกาสสุขสบายเท่านั้น มันไม่มีสุขจริงแท้ดอก นอกจากสุขสมอยากชั่วแล่น เดียวก็อยากหาสุขสมใจอยากใหม่ ๆ เรื่อยไป ถึงจะรู้ทั้งรู้ มันอดไม่ได้ เพราะเคยตามใจจนอ่อนแอ

อยากจะบอกว่า คนรวยเกิน อยู่ไม่สุขดอก ต้องหาเรื่องเสเพลขุ่นมนั้น โน่นนี่ ของใครของเขา อุทาหรณ์ข่าวนายพลคนมีตั้งค์ทั้งรวยอำนาจใหญ่โต ใส่นาฬิกาหุรหุราแพงเป็นล้าน มีตั้ง ๒๕ เรือน อ้างเพื่อนให้ยืมใส่ เลยเป็นเรื่องอ่อยปาก สื่อวิพากษ์ไม่หยุดทั้งไทยเทศ

นักการเมืองทำงานเพื่อสาธารณะ ดีแล้วที่สื่อพากันวิจารณ์หนัก เพราะอยากเห็นท่านเป็นตัวอย่างให้ประชาชนทำตามบ้าง ยิ่งเร่งเผยแพร่ศาสตร์พระราชารู้กันดีว่าพระองค์ประหยัดนาฬิกาที่ทรงใส่ยี่ห้อไม่แพง

อย่างไรรวยล้นแล้ว ไม่รู้จะใช้เงินทำอะไรดี เลยออกมาทางอวดโอ่หุรหุรานิยม อันห่างไกลจากไทยนิยม พังเพยไทยยังมีผ้าชีวรีวห่อทอง คนมีฐานะแต่งตัวมอซอได้จึงดูดี ไม่มีช่องว่างกับคนจนมากไป

ประเด็นสำคัญชวนตระหนักสำนึก คือ กว่าคนจะรวยล้นขึ้นมา ต้องยื้อแย่งความได้เปรียบแก่ ๆ ผลพวงสุดท้ายจะไปเอาเปรียบจากใครที่ไหน นอกจากคนจน

หลักฐานชัดชัด เช่น ชาวบีบีซีไทย องค์กรการกุศล

อีกแฟมของอังกฤษเผยว่า มหาเศรษฐีพันล้าน ๔๒ คนในพวกที่ร่ำรวยสุด ๑% มีทรัพย์สินถึง ๘๒% ของโลก ที่งอกเงยขึ้นมาในปี ๒๐๑๗ ขณะที่คนจนครึ่งโลกไม่ได้รวยอะไรขึ้นมาเลย

เห็นพวกแข่งกันรวยระดับท้องถิ่นไปถึงระดับโลก คนเหล่านี้นจะได้กินใช้ชั๊กเท่าไรร์ก็ลืบปีเชียว ในสายตาของเศรษฐีกิจการพอเพียง นับว่าน่าสงสารในการสะสม เก่งกอบโกยสะสมมันน่าชมชื่นตรงไหนนัก.....

ดีไม่ดีจะดูน่าสมเพชในมุมมองบางคน เพราะรวยเสียของเปล่า ๆ นำเสียตายแทนเหลือเกิน มันจะเป็นบุญเป็นคุณประโยชน์ตรงไหน นอกจากโทษภัยกักตุนนำอายุทำลายเศรษฐกิจมากกว่ามาก ยังจั้นมัย!

เหมือนง่าย ๆ คล้ายเส้นผมบังภูเขา ยังชอบกลคนกล้าให้ กล้าสะพัด น่าจะจัดว่าร่ำรวยแท้ ๆ จริง ๆ ไปหลงจัดอันดับรวยสะสมกอบโกยเซย ๆ อยู่ได้..

เมื่อไหร่หนอจะหันมาจัดอันดับรวยสะพัดสู่การกุศล เป็นมหาเศรษฐีชานแท้อะและทวนกระแสแน่จริงแบบบุญนิยม

ลดต้นทุน หนุนค่าเงิน

ด้วยจุดยืนแบบคนจนพอเพียง พอมีกินอยู่อาศัยไม่ต้องอดอยากปากแห้ง มีสำรองเผื่อเหลือพอประมาณ พอเหมาะบ้าง ก็เท่านั้นแหละ ละอายแก่ใจเมื่อสะสมไว้เกินกินใช้

ยิ่งทำเพื่อเอาเม็ดเงินเป็นตัวตั้ง หวังทำกำไรสูงสุด ขูดรีดพาดพันใคร ๆ เขา เป็นค่านิยมห่างไกลคนละเรื่องแบบคนจนตามศาสตร์พระราชา พาจนพอเพียงนี้เอง เป็นทางเดียวที่แก้ปัญหาเศรษฐกิจจริงแท้แน่นอน

เมื่อตั้งหน้าเสียดสละ หนีสะสม มุ่งสะพัดออกตลอด มันจะไม่จนยังไหว

ในมาตรฐานโลกทุนนิยม ใครสะสมไว้ให้น้อยนิดคงหมดสิทธิ์ติดอันดับมหาเศรษฐีโลก

มันช่างกลับหน้ามือเป็นหลังเท้า ชาวเราต่างเข้าใจไม่ยาก หากกล้าจน ลดต้นทุนต่ำ ทำราคาถูก ๆ กระทั่งขาดทุนค่าแรง แบ่งปันหมดตัวได้เท่าไรร์ ยิ่งนับเป็นกำไรชีวิตของเราตามพ่อหลวงสอน

ขาดทุนของเรา เป็นกำไรของเรา

ดังนั้น ยอดเงินสะพัดออก น่าจะเป็นตัวชี้วัดฐานะมหาเศรษฐี แทนที่จะนับยอดเงินสะสมเป็นตัวเลขจมปลักตกดานอยู่ในบัญชี ไม่เห็นจะมีท่าเกิดคุณค่าประโยชน์ตรงไหนเมื่อไหร่เลย

เพราะเงินทองจะมีค่าต่อเมื่อใช้จ่ายออกไปใครว่าไม่ใช่...

ลองย้อนไปสมัยก่อนหน้า ๒๕๐๐ ก่อนที่จะเกิดแผนพัฒนาเศรษฐกิจตามฝรั่งหกสิบปีก่อนนั้น ถอยหลังไปธรรมชาติยังอุดม ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว

ประชากรลึบกว่าล้านอยู่อย่างเรียบง่าย ประหยัด สังคมสมบูรณ์ด้วยเศรษฐกิจพอเพียงแบบไทยนิยมอยู่แล้วไม่น้อย ข้าวปลาผักหญ้ากล้วยอ้อยเผือกมันราคาถูกดีเหลือเกิน ในยุคทองบาทละ ๔๐๐ ค่าแรงวันละ ๑๕ บาท เงินเดือนราชการ ๔๕๐ บาท

ค่าครองชีพต่ำถูกดี เงินบาทมีค่าแพง แสดงให้เห็นเศรษฐกิจแข็งแรงมั่งคั่ง

ตกลงเศรษฐกิจก่อนหน้าและหลังพัฒนาเป็นต้นมา เป็นประเด็นชวนเปรียบเทียบ นักเศรษฐศาสตร์น่าจะวิจัยให้ละเอียดชัดเจน เช่น น่าจะต้องทุ่มเทแข่งขันกลีกรรมนาไรให้ขึ้นหน้าขึ้นตาขนานใหญ่ เป็นหัวใจเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงชีวิตจนสามารถเป็นชาติผู้นำอาหาร หยุุกยา อนาคตศูนย์ครัวโลก

แบบคนจน คนบ้านราชา

ธรรดาปุถุชนมักมองว่า คนจนไม่น่าเป็นด้วย ต้องรวยลึนน่าสนใจ ความจริงไม่ควรสำคัญผิวเผินเช่นนั้น

ถ้าจนกระทั่งอดอยากปากแห้ง ไร้ญาติมิตรนั้นผิดปกติ มีวิบากกรรมใด ใครจะไปอยากเป็นด้วย

แต่แค่จนเพราะสะสมไว้น้อยเอง เนื่องจากทำมาหากินได้เยอะ แล้วสะพัดออกไปตั้งเยอะ เลยไม่รวยเงินถึงอย่างนี้น่านับถือจะตาย ช้าน้อยขอคารวะ ฐานะได้ทำประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน มีประโยชน์สูง-ประหยัดสุดครบเครื่อง

หรือใครร่ำรวยด้วยเก่งสะสม ชีไม่ให้หมากิน ย่อมรวยล้นด้วยตัวเลขในธนาคารเท่านั้นเอง

มันจะมีอะไรต่อให้ใครเข้ามาชมชื่นใจด้วยคน เมื่อไม่มีประโยชน์ต่อสาธารณะ น่าจะจัดว่ารวยกระจอกกระจิบมัง

ปกติแบบคนจนสำหรับสมณะ ภิกษุ ชาวพุทธ เข้าใจดีไม่น้อยว่า พระต้องจนตามพระศาสดา เพราะมาเป็นอนาคาริก สละสมบัติ เราจึงศรัทธากราบบูชาสาธุ โดยไม่สงสัยมาก

ที่นี่ประเด็นสำคัญอยู่ตรงศาสตร์พระราชาพาจน สอนผู้คนชาวไร่ชาวนาทำมาหากินให้แก้ปัญหาเศรษฐกิจ ลงทุนแบบคนจน ให้พึ่งตน พอเพียงตัวเอง ยังไม่ใช่มีกน้อย เอาตัวรอดแค่นั้น ไม่ถูก

ใครมีปัญญาพ้อมีแรง ให้ทำจนเหลือเผื่อน้ำใจแบ่งปันใครๆ อีกต่างหาก แถมให้กล้าขาดทุนค่าแรง แม้เข้าเนื้อขาดทุนเต็มตัวยังถือเป็นกำไรไปไหน มีใครทำได้มั่งละในแผ่นดินนี้!

เศรษฐกิจพอเพียงมีตัวจริงเสียงจริงทำได้ โครงการพระราชดำริกว่าสี่พันแห่ง

สำหรับชาวอโศกรู้สึกภูมิใจที่ได้ริเริ่มบุกเบิกเศรษฐกิจบุญนิยม สอดคล้องทั้งสองพระโพธิสัตว์เหมือนหนึ่งเดียวในระยะโล่เสีย

เท่ากับช่วยประสานต่อยอดสอดร้อยให้สมบูรณ์ มีปรากฏการณ์จริงรองรับ เห็นประจักษ์สิ้นวิมุตติงชาถึงวันนี้พอจะกล่าวได้เต็มปากว่า เราทำได้แล้ว ยังทำอยู่ ทั้งกำลังพาทำ ชาวบุญนิยมพร้อมยินดีต้อนรับสาธุชนชาวพุทธผู้มีศีลทุกเมื่อ ณ บวรราชธานีอโศก เมืองอุบลราชธานี

ข้อชี้ชวนควรศึกษาตามไปดู เรียนรู้ความจริง แลกเปลี่ยน เช่น ประเด็นสำคัญ คนทั้งชุมชนตั้งเครื่องปั้นต่างถือศีล กินมังสวิรัต เว้นขาดอบายมุข

ทุกคนทำงานฟรี ไม่มีค่าจ้าง ต่างเสียสละขาดทุนค่าแรงด้วยหัวใจโดยถือเป็นกำไรเต็มๆ ไปในตัวเสร็จสรรพ

เฉพาะอย่างยิ่ง ทุกคนจนไม่มีค่าจ้าง ต่างมีสวัสดิการกินอยู่ เจ็บป่วยช่วยเยียวยา ตายเผาให้ครบเครื่องด้วยหลักประกันคือกองทุนสาธารณโภคี นี่เป็นเศรษฐกิจชุมชนอันเข้มแข็งมั่นคงยั่งยืนอยู่ยาวนานเท่านั้น

● ฟ้าสาาง

การแข่งขันกีฬาอารีเย
เป็นกิจกรรมเชื่อมร้อยสัมพันธ์
ระหว่างชาวภูผาฟ้าน้ำกับชาวบ้านหัวเลา
ที่เป็นการอนุรักษ์ สืบทอดวัฒนธรรม
และภูมิปัญญาของบรรพบุรุษในการยังชีพ
ของมนุษยชาติที่เป็นพื้นฐานของการดำรงชีวิต

ภูผาเอย...ภูผาฟ้าน้ำ

เดือนมกราคมเดือนแรกของปี เป็นช่วงเวลาของงานบุญประจำบรรพชาฟ้าน้ำ งาน “ฉลองททททชาตอโศก” ครั้งที่ ๑๓ จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๙ มกราคม ๒๕๖๑ ณ ดอยแพ่งคำ พุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ ต.ป่าแบ่ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ชาวอโศกได้มาพักผ่อน หลังจากตรากตรำทำงานหนัก

มาตลอดทั้งปี และได้มีโอกาสมาพบปะ คบคุ่นสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์การปฏิบัติธรรม และการทำงานศาสนาตามธรรมชาติ

งาน “ฉลองททททชาตอโศก” ปีนี้ก็จัดมาเป็นปีที่ ๑๓ แล้ว เป็นงานฉลองแบบชาวบุญนิยม นอกจากจะได้มาสัมผัสวัฒนธรรมชาติและอากาศบริสุทธิ์จากยอดดอยแพ่งคำ ภูผาฟ้าน้ำแล้ว

ยังจะได้มาสัมผัสกับอารมณ์ของผู้คนที่บริสุทธิ์ มีอะไรก็สามารถแนะนำ ดึงเตือนกันได้ด้วยความเมตตา เพราะที่นี่เป็นเขตปลอดถือสา เพื่อให้ทุกคนได้มาพักผ่อนแบบชาวอารีเยอย่างแท้จริง

ภายในงานมีการจัดโรงบุญแจกอาหารมังสวิรัตปลอดงาน โดยในปีนี้ได้รับความร่วมมือจากพ่อแม่พี่น้องญาติธรรมมาร่วมจัดโรงบุญกว่า ๒๐ โรงบุญด้วยกัน เป็นบรรยากาศที่สุดแสนประทับใจในความเสียสละของพ่อแม่ให้-แม่ให้ที่ต่างมีใจอยากบริการพี่น้อง แม่ต้องขนของหนักเดินทางไกลมาถึงบนดอยก็ไม่หวั่น

และการจัดตลาดอารีเยขายของถูก จำหน่ายสินค้าที่จำเป็นในชีวิตประจำวันแก่พ่อแม่พี่น้องชาวปกากะญอและญาติธรรมที่มาร่วมงาน ปีนี้สินค้าชนะผู้ซื้อเลยทีเดียวนะ เพราะทางภูผาฯ จัดเต็มเพื่อให้พี่น้องชาวเขาได้สินค้าที่มีคุณภาพและราคาถูกจริง ๆ

นอกจากนี้ในงานฉลองหนาวธรรมชาติดอกโคก ยังมีการแข่งขันกีฬาอารีเยชิงโล่รางวัลทวนกระแสน้ำที่หาได้ทีเดียวนะในโลก อาทิเช่น กีฬาเก็บผักป่า กีฬาหาพิน กีฬาตำข้าวด้วยมือ และในปีนี้มีกรรมการตัดสินกีฬาอารีเยเก็บผักป่า ยังได้ผู้ทรงคุณวุฒิผู้เชี่ยวชาญด้านพืชผักสมุนไพรถึง ๓ ท่าน คือ ดร.ชัยโย ชัยชาญพิทยุทธ, อาธาตุดิน หอมจันทร์ และหมอแดงไทย แพทย์แผนไทยศิระระอโคก รวมทั้งกีฬาอื่น ๆ ก็ได้ อบรมป่าแม่ ซึ่งเป็นชาวหัวเลา และผู้ใหญ่ในชุมชนภูผาฟ้า น้ำ ร่วมเป็นกรรมการตัดสินด้วย

การแข่งขันกีฬาอารีเยยังเป็นอีกกิจกรรมในการเชื่อมร้อยสัมพันธ์ระหว่างชาวภูผาฟ้า น้ำ กับชาวบ้านหัวเลา ที่เป็นการอนุรักษ์ สืบทอดวัฒนธรรม และภูมิปัญญาของบรรพบุรุษในการยังชีพของมนุษยชาติที่เป็นพื้นฐานของการดำรงชีวิต

อีกทั้งภายในงานยังมีการรณรงค์ขยะเป็น

ศูนย์ตลอดงานฉลองหนาว ธรรมชาติดอกโคก เพื่อเป็นการรักษาสิ่งแวดล้อม และคงความเป็นธรรมชาติตามสภาพเดิมของผืนป่าดอยแพ่งค่าแห่งนี้ไว้

งานฉลองหนาว ธรรมชาติดอกโคก ณ ดอยแพ่งค่าภูผาฟ้า น้ำ เป็นอีกสถานที่หนึ่งของชาวอโคก ที่เป็นสถานที่สัปปายะ พร้อมต้อนรับทุกท่านที่มาร่วมด้วยความหนาวเย็นจากอากาศที่บริสุทธิ์จากธรรมชาติ ด้วยบรรยากาศความเป็นกันเองจากชาวชุมชนบรรพบุรุษภูผาฟ้า น้ำ ให้พ่อแม่พี่น้องชาวอโคก และญาติธรรมทั่วไปได้มาพักผ่อน เป็นการมาชาร์จแบตเตอรี่ให้ตัวเอง และเพิ่มพลังในการพากเพียรปฏิบัติธรรมให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพื่อยังประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมไปด้วยกัน

ในงานนี้ฉันและทีมงานศิษย์เก่าลัทธิมาลิกขากฎาฟ้า น้ำ (สส.ภ.) ได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ดูแลการแข่งขัน “กีฬาอารีเย” เป็นปีแรก โดยมีครูธรรมะกระจาย เป็นที่ปรึกษา มีพี่ ๆ น้อง ๆ ศิษย์เก่ามาช่วยงานกันมากมายกว่า ๑๕ คน ที่เดินทางมาร่วมงานเพื่อแบ่งเบาภาระของผู้ใหญ่ บางคนเดินทางมาไกลจากกรุงเทพฯ ด้วยภารกิจส่วนตัวได้แค่วันเดียวก็ขอลากลับมาด้วยหัวใจที่คิดถึงพ่อแม่พี่น้องชาวภูผาฟ้า น้ำ เสมือนเป็นงาน “คืนสู่เหย้า กลับคืนดอย” ของศิษย์เก่า สส.ภ. ขนาดย่อม ๆ เลยทีเดียว

ช่วงวันแรกของงาน แม่หลวงปู่สมณะโพธิ์รักษาจะไม่ได้มาร่วมงาน แต่หลวงปู่ก็ได้เมตตา ลูกหลานทางภาคเหนือโฟนอินทางไกลมาเปิดงาน ซึ่งหลายคนที่ได้ยินหลวงปู่ประกาศขายภูผาฟ้า น้ำ (อีกครั้ง) ก็ใจหาย เสียใจไปตาม ๆ กัน ด้วยความรัก ความผูกพันที่มีต่อสถานที่แห่งนี้

ทำให้ภายในงานหลายคนก็ต่างพากันพูดว่า “นี่อาจจะเป็นงานฉลองหนาวครั้งสุดท้ายแล้วนะ” แต่ที่แน่ ๆ ก็คืองานฉลองหนาวธรรมชาติดอกโคก

จะไม่มีในปฏิทินชาวโคกอีกต่อไป

สำหรับฉันที่ก็เป็นเด็กดอยคนหนึ่ง ที่เติบโตมากับดินแดนแห่งนี้ เป็นเด็กล้มมาลิกขานูผา-ฟาน้ำ ชั้น ม.๑ ตั้งแต่อายุ ๑๓ ปี จนมาถึงปีนี้อายุจะเข้าสู่ ๒๙ ปี นับเป็นเวลา ๑๖ ปีมาแล้วที่ได้ใช้ชีวิตที่บวรภูผาฟาน้ำ ฉันก็ได้กลับมาคิดทบทวนถึงสภาวะอารมณ์ของตัวเองเช่นกันว่า เราารู้สึกอย่างไรหนอ ใจมันห่อเหี่ยวม้วย ทุกข์ม้วย เสียใจรึเปล่า?

สิ่งแรกที่ฉันรู้สึกเลยก่อนอื่นใด คือคิดถึง ความหลังสมัยที่เป็นเด็กนักเรียนที่นี่ ที่จะต้องอยู่กับการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา อาทิตย์นี้นอนตรงนี้ อาทิตย์หน้าก็ต้องย้ายที่นอนไปจุดอื่น และย้ายไปอีกเรื่อยๆ จนกว่าจะลงตัว เพราะเราเป็นนักเรียนรุ่นบุกเบิกของ สส.ภ. ที่ยังไม่มีอะไรลงตัว ต้องทดลอง ต้องปรับเปลี่ยน ต้องตั้งตนอยู่บนความลำบาก พร้อมฝึกฝนอยู่เสมอ

จนกระทั่งถูกย้ายลงจากดอยแพงค่า ไปที่บ้านเห็ด (ไร่สารพิษ)บ้าง ไปช่วยงานที่ ชมร. เชียงใหม่บ้าง และไปที่ลานนาโคก ซึ่งทุกที่ก็ล้วนเป็นบวรของภูผาฟาน้ำทั้งนั้น เพราะเรามีหลายห้องเรียน

เมื่อนึกมาถึงตรงนี้ ก็บอกตัวเองว่า โชคดีจังที่ภูผาฟาน้ำสอนเรามาให้อยู่บนความไม่แน่นอน

และพร้อมเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอๆ ทำให้เราไม่ซื่อมาก ไม่เสียใจมากเวลาที่ต้องพراقจากสิ่งอันเป็นที่รัก เพราะทุกอย่างล้วนอภิปรามหาอนิจจังตั้งที่ หลวงปู่ร่ำสอนพวกเรามาตลอด

ฉันเชื่อว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ตามกรรมวิบากที่เป็นสัจธรรม ตัวเราเองมีหน้าที่ที่จะต้องฝึกฝนทั้งสภาวะจิต สภาวะธรรมเพื่อตามให้ทันหมู่กลุ่ม ชี้นำรถไฟขบวนสุดท้ายให้ทัน ฝึกฝนปีกทั้งสองข้างให้แข็งแรงเพื่อบินตามพ่อ ตามฝูงให้ทัน

อย่างไรก็ดี ฉันคนนี่คงไม่ได้เกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ ถ้าไม่ได้มาฝึกฝน มาเรียนรู้และเติบโตบนยอดดอยแพงค่าแห่งนี้ ดินแดนแห่งธรรมที่ช่วยขัดเกลา และบ่มเพาะธรรมะให้ฉันได้เปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณตัวเองให้ดีขึ้น และที่แห่งนี้ก็ยังคงสอนเราจบจนวินาทีสุดท้ายให้พร้อมเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และอย่าประมาทในชีวิต พึงเร่งสร้างแต่กรรมดีเถิด เพราะใดๆในโลกล้วนอนิจจัง

สุดท้ายนี้ฉันก็ชัดเจนว่า ความดีเท่านั้นเป็นที่พึ่งอันแน่นแท้ถาวรอย่างแท้จริง หากเรามั่นคงในความดีย่อมไม่ทุกข์ใจกับความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในชีวิต ซึ่งฉันก็กำลังฝึกทำให้เป็นไปตามเส้นทางนี้ เพื่อก้าวตามรอยเท้า.... “พ่อ”

บรรดาคนดีอาจต้องติดคุก
 บาดเจ็บล้มตาย ล้มละลาย
 ในขณะที่บรรดาคนไม่ดี
 มักจะกินรวบ กินสองต่อเข้าฮอส
 ได้ทั้งเงิน ได้ทั้งกล่องเสมอๆ

ขอเป็นกำลังใจให้ผู้เสียสละ

ได้อ่านบทความของท่านขุนน้อย ณ ลีลาแห่ง
 บุพผากระบี่ ที่เขียนให้กำลังใจ “แต่... ๑๓ พันมิตรฯ”
 ใน น.ส.พ.ไทยโพสต์ ฉบับ จ. ๘ ม.ค. ๖๑ รู้สึกประทับใจ
 ใจในเนื้อหา จึงขอนำบางส่วนมาเผยแพร่เพื่อเป็น
 กำลังใจว่า ผลแห่งการทำดี มีใช้ความร่ำรวยทาง
 วัตถุ แต่เป็นความแข็งแกร่งทางจิตใจแม้จะต้อง
 ล้มละลายทางวัตถุ ดังนี้.....

“วันนี้...เห็นทีคงต้องพักเรื่องความห่วงใยชาติ
 บ้านเมืองเอาไว้ก่อน ขออนุญาตไปแสดงความเป็น
 ห่วงเป็นใยต่อบรรดาเพื่อนพี่น้องที่ จำนวน ๑๓
 พระหน่อที่กำลังถูกหน่วยงานราชการอย่างการท่า-
 อากาศยานแห่งประเทศไทย ไล่ทวง ไล่บี้ กะจะยึด
 ทรัพย์สินเอามาล้างเวศค่าเสียหาย มูลค่ากว่า ๕๐๐ ล้าน
 บาทบวกกับดอกเบี้ยอีก ๗.๕ เปอร์เซ็นต์ให้จงได้...

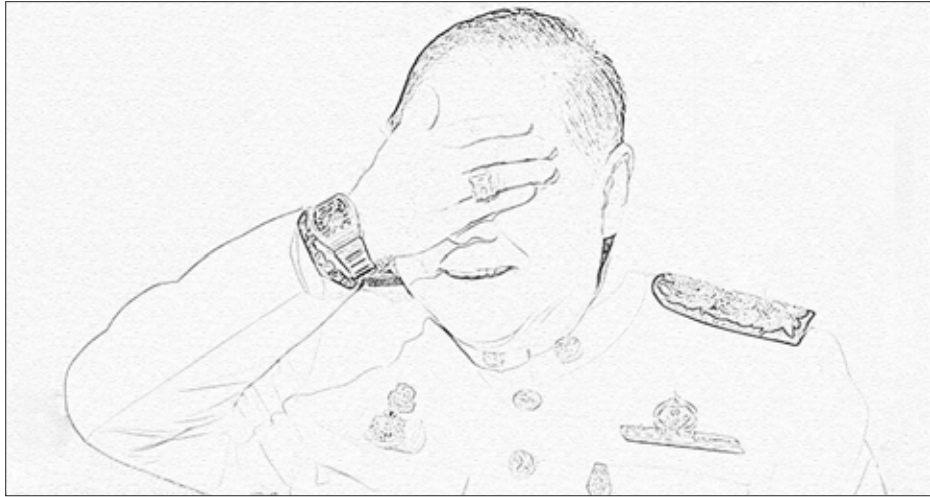
๑๓ พระหน่อที่ว่า...ก็คือบรรดา ๑๓ แกนนำ
 พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผู้ริเริ่มจุดเทียนไข
 ส่องแสงสว่างไล่ความมืดมิดในช่วงทศวรรษแห่ง
 ความมืดมนเป็นด้ามแรก แท่งแรกนั่นเอง ไล่มาตั้งแต่
 สนิ ลิ้มทองกุล พลตรี จำลอง ศรีเมือง อาจารย์พิภพ
 ธงไชย ฯลฯ ยันไปถึงผู้ที่ท่านขุนน้อยออกจะเป็นห่วง
 เป็นใยอย่างถึงที่สุดก็คือ คุณพีฬาราย รอดเพชร ผู้เคย
 เห็นหน้าเห็นตามาตั้งแต่เป็นหนุ่มน้อย จนกลายเป็น
 หนุ่มใหญ่ใกล้จะแก่ลงไปทุกที เจอเข้ากับการทวงหนี้
 มูลค่า ๕๒๒ ล้าน แบ่งเฉลี่ยกันไปรายละเอียดไม่ต่ำกว่า ๔๐ ล้าน
 กว่าๆ แล้วยังคิดไม่ออกว่าคุณพีฬารายจะไปหาเงินที่ไหน
 มาชดใช้ค่าเสียหายเพื่อไม่ให้ตัวเองต้องตกเป็นบุคคล
 ล้มละลายในช่วงวัยชรา ที่แม้จะโง่งมแข็งแรง แต่โดย
 เรี่ยวแรงไม่น่าจะเหลืออยู่อีกมากมายซักเท่าไรหรอก...

ยิ่งเมื่อหันไปคิดถึงความเสียสละ ความไม่
 เห็นแก่ตัว ความเห็นแก่ผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็น
 ที่ตั้ง บรรดาผู้ต้องตกอยู่ในฐานะผู้สูญเสียทำนองนี้
 ออกจะมีอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะในสังคมไทยของ
 หมู่เขาที่บางครั้งบางคราเคยถูกเรียกขานเอาไว้
 ในนามสังคมทอนกำลังอะไรทำนองนั้น คือเป็น
 สังคมที่มักไม่ได้ดำเนินไปตามครรลอง ตามแนวทาง
 ที่ได้รับการชี้แนะชี้แนะนำเอาไว้มากโดยตลอด ว่าต้องหา
 ทาง ส่งเสริมคนดีให้ขึ้นมามีบทบาท ปกป้องคนไม่ดี
 ไม่ให้ขึ้นมามีอำนาจ แต่โดยข้อเท็จจริงทางการเมือง
 มันมักเป็นอะไรที่สวนทางกับข้อชี้แนะชี้แนะนำเหล่านี้
 อยู่ไม่น้อย คือบรรดาคนดีหลายต่อหลายราย
 อาจต้องติดคุกติดตะราง บาดเจ็บล้มตาย หรืออาจ
 ต้องล้มละลายกันไปเป็นแถบๆ ในขณะที่บรรดา
 คนไม่ดีทั้งหลายมักจะกินรวบ กินสองต่อเข้าฮอส
 ได้ทั้งเงิน ได้ทั้งกล่องเสมอๆ...

ก็เอาเถอะ...ในเมื่อกฎหมายย่อมต้องเป็น
 กฎหมาย โอกาสจะไปควานหาความสุขเกษมเปรมใจ
 มามอบตอบแทนให้กับบรรดาผู้ที่พยายามทำดี ผู้เสียสละ
 ผู้ยอมแลกเลือด แลกเหงื่อ แลกชะตากรรมแห่งชีวิต
 ตัวเองเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม มันคงยากส์ลส์
 ที่จะเป็นไปได้ แม้แต่จะไปรวบรวมเงินทองเอามาเป็น
 ค่าไถ่หนี้ไถ่ตัว ก็ยังน่าจะเกินกำลังอยู่ไม่น้อย เลยได้
 แต่มอบกำลังใจ มอบความรู้สึกเป็นห่วงเป็นใยมาไว้
 ณ ที่นี้ แม้จะกินไม่ได้ ปิดปากความทุกข์ความเดือดร้อน
 อะไรแทบไม่ได้ แต่ขอเพียงให้รับรู้ว่ามีผู้มองเห็น
 คุณค่า ความสำคัญของสิ่งดีๆ เหล่านี้ อาจพอช่วยๆ
 อะไรได้บ้าง แม้เล็กน้อยๆ ก็ยังดี...”

อดเปรี้ยวเพื่อเป็นตัวอย่างให้แก่สังคม ให้แก่ประชาชน ให้แก่คนอื่น ๆ
เพราะเหตุนี้ พฤติกรรมชีวิตจึงไม่อ้างว่า นี่เรื่องส่วนตัว ๆ ๆ
จะกินอยู่ฟุ้งเฟ้อ เลื้อยผ้าฟูฟ่า โศว์ทรัพย์สินมหาศาล เขาย่อมมีสำนึก
ยิ่งทำงานกับประชาชน เราต้องเป็นเพื่อน “ร่วมทุกข์” ประการเดียว

“ตัวอย่างที่ดี” มีค่ากว่า “คำสอน”

คำกล่าวคำโบราณ คติชีวิตแสนลึกซึ้ง เป็น
ลัจจะ เป็นความจริง ไม่แปรผัน ไม่บิดพลิ้ว

“ตัวอย่าง” ย่อมหมายถึง “การกระทำ”

“คำสอน” ย่อมหมายถึง “คำพูดคำจา”

โลกมนุษย์ คนดีแต่พูดมีมากมาย แต่พลังกลับ
อ่อนแอ สูดจะทน

“การกระทำ-พฤติกรรม” ที่ทำให้ดู-ทำให้เห็น
กลับมีพลังมหาศาล

**ยิ่งมวลมาก ยิ่งพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินจนเหลือ
เชื่อ!**

สังคมมนุษย์เรียนรู้ด้วย “ตา” มิใช่ “หู”

ยิ่งสอนยิ่งมีตบอด ยิ่งสอนยิ่งไร้ผล

ยิ่งทำยิ่งจำได้ ยิ่งทำก่อให้เกิดกระแสเปลี่ยนแปลง
เดินตาม เป็นที่น่าอัศจรรย์!

เรียนจบจากโรงเรียน จำครูสอนอะไรไม่ค่อย

ได้ แต่ครูทำอะไร พวกเราจำแม่น จำไม่ลืม

ความดีที่สอนไป ผู้รับซาบซึ้งแค่บทที่ ๑ ยัง
ต้องบทที่ ๒ พากเพียรฝึกฝนให้เชี่ยวชาญ ให้
แข็งแกร่ง ให้ตั้งมั่นยิ่งขึ้นๆ ไม่รู้จบไม่รู้สิ้น

เป็นการเรียนรู้ ศึกษาตลอดชีวิตเขี้ยวจะ
บอกให้

แม้มีดีก็ไม่ประมาท ยังต้องฝึกฝนทุกวัน
ทุกครั้ง ตลอดปี ตลอดไป

ความดี จึงมิใช่ พอแล้ว...หยุดแล้ว!

ยังจำได้ไหม **“ประโยชน์ผู้อื่นต้องเป็นที่หนึ่ง
ประโยชน์ตัวเองต้องมาที่สอง”**

ชีวิตจะมีคุณค่าต้องเสียสละ ต้องเห็น
ประโยชน์ของคนอื่นสำคัญกว่าของตัวเอง

เพราะเหตุนี้ จะมาเมาหาความสุขส่วนตัว จะ
มามัวทำตามความอยากก็ต้องอดไว้-อดทน-อดกลั้น

อดเปรี้ยวแต่ไม่กินหวาน แต่อดเปรี้ยวเพื่อ
เป็นตัวอย่งให้แก่สังคม ให้แก่ประชาชน ให้แก่
คนอื่น ๆ ที่อยู่รอบตัว

เพราะเหตุนี้ พฤติกรรมชีวิต พฤติกรรมประจำ
วัน จึงไม่อ้างว่า นี่เรื่องส่วนตัว ๆ ๆ

**จะกินจะอยู่ฟุ้งเฟ้อ จะตกแต่งเสื้อผ้าฟุ้งฟู
จะแสดงโชว์ทรัพย์สินมหาศาล**

จะมีชีวิตโอ้อวดอัครฐาน เขาย่อมมีสำนึก

ยังทำงานกับประชาชน เราต้องเป็นเพื่อน
“ร่วมทุกข์” ประการเดียว

เผ่าพันธุ์แห่งมนุษย์มีแค่ ๒ เผ่า คือ “ชาวกับดำ”

“ขาว” มีความสุขกับการได้เสียสละ

“ดำ” มีความสุขกับการได้กอบโกย

**“ตัวเรา” เป็นคนกลางต้องเลือกข้าง แล้ว
เดินทางให้ถึงจุดหมายให้ได้**

เทพเจ้ากับชาตาน ยินหยัดเป็นกำลังใจให้แก่
เหล่ามนุษย์ “จงมาเป็นพวกข้า” ลูกันเป็นพัน ๆ

หมื่น ๆ ปี!

เส้นทางแห่งเทพเจ้าต้องเสียสละความสุข
ต้องอดกลั้น ต้องอดทน

แต่เราก็พอใจ

แต่เผ่าพันธุ์สีดำนี่ซี ยากจะเข้าใจคำสอน
เหล่านี้ ฝืนใจไปทำไม ตามใจคือไทยแท้!!

เอาเถอะ ๆ เส้นทางชีวิตไม่มีใครบังคับ จะหา
ประโยชน์ใส่ตัว วุ่นวายแต่งงานบริการรับใช้ตัวเอง
หรือจะลดบริการตน เพิ่มบริการคนอื่น ใครจะลืมหิด
ถ้ามิใช่ตัวเรา

อายุขนาดนี้ แก้ววัดแก้ววากันทั้งนั้น ดีชั่วก็รู้กันอยู่
จะพอใจใช้ชีวิตฟุ่มเฟือย หรรุรา ใช้ของ
แพง ๆ ชนิดคนจนทำงานทั้งชาติก็ไม่มีปัญญา
หาซื้อ ก็ไม่มีใครว่า

ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย

**แต่อย่ามาบอกว่า “ขอเป็นเพื่อนกับคนจน”
ก็แล้วกัน! ๓**

กราบนอนน้อมศรัทธาบูชาคุณ 47 ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ 24

ร้านน้ำฟ้า 161 หมู่ 2 ถ.เขาพระวิหาร ต.หนองหญ้าลาด อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ 33110
โทรศัพท์ 0 4566 1305. E-mail : namfa@hotmail.com

แล้วจะปฏิบัติสำรวจอินทรีย์ ๖ บริบูรณ์-จึง
จะเกิดสุจริต ๓ บริบูรณ์-เพราะปฏิบัติสติ
ปัญญา ๔ ได้บริบูรณ์-และปฏิบัติโพชฌงค์
๗ ก็บริบูรณ์-วิชาวิมุตติจึงบริบูรณ์”(อริย
สูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑)

- ต่อจากฉบับที่ ๓๓๐

“โลกุตรธรรมพระเจ้า”หากไม่ได้รับ
ถ่ายทอดจากสัตบุรุษจริงก็ไม่มีใครจะบังอาจ
คิดเองคั่นเอา“โลกุตรธรรม”ขึ้นมาเองได้เลย
เพราะ“ไม่ต่อเชื้อ”มาจากสัตบุรุษแท้ ๆ
ซึ่ง“โลกุตรธรรม”จะต้องได้รับ“ถ่ายทอดบอก
กล่าว”จากสัตบุรุษแท้ จึงจะ“ต่อเชื้อ”จริง

“โลกุตรธรรม”แท้ ๆ นั้น จะต้อง“ได้รับ”
ถ่ายทอดต่อเชื้อจากพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์
หนึ่งโดยตรง หรือไม่ก็จาก“สัตบุรุษ”จริงที่เป็น
“สัตบุรุษ”แท้ อย่างสัมมาทิฏฐิเท่านั้น

“สัตบุรุษ”คือผู้มีสัมมาทิฏฐิแท้ ผู้บรรลุ
ธรรมพุทธที่นับตั้งแต่ขั้นโสดาบันเป็นต้นไป
ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ชัดเจนยิ่งใน
พระอนุสาสนีของพระองค์มีมากมายหลาย
สูตร เช่น จาก“ปัญญาวุฑฒิ ๔”ก็ดี หรือใน
“อริยาสูต”ก็ตาม เป็นต้น อันพระองค์
ทรงยืนยันไว้ว่า ต้องได้คบกับ“สัตบุรุษ”
จึงจะได้ฟังสัทธรรม(ธรรมที่ถูกต้อง, ธรรมที่ดีแท้)

และพระพุทธเจ้าทรงกำชับด้วยนะว่า
ทุกอย่างต้องให้“บริบูรณ์” เป็นต้นว่า “คบ
สัตบุรุษให้บริบูรณ์- ฟังสัทธรรมให้บริบูรณ์-
จนมีความรู้ความเชื่อที่บริบูรณ์-จนกระทั่ง
มีการทำใจในใจเป็นหรือทำได้อย่างบริบูรณ์-
จึงจะสามารถมีสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์-

แล้วจึงจะปฏิบัติด้วย“กระบวนการ”
(process)ที่เป็น“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”เกิด
“สัมมาปฏิเวธ”

กระบวนการ(process)ของ“โพธิปักขิย
ธรรม”นั้น มีทั้ง“โพชฌงค์ ๗ กับมรรคองค์ ๘”
เป็นหลักใหญ่แกนสำคัญต้นราก อันมีทั้ง
สติปัญญา ๔-สัมมัปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔
จึงจะเกิด“อินทรีย์ ๕”สูงขึ้น ๆ สะสมผลจน
ถึงที่สุดก็เป็น“พละ ๕” ก็จบเป็น“ผล”รวมสูง
สุดของกระบวนการ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

ถ้า“ทิฏฐิ”ของใครเริ่มตั้งต้น“กระบวนการ
ทัศน์”(paradigm)ก็ไม่สัมมาทิฏฐิมาก่อน

แน่นอน“การปฏิบัติ”ไม่มีผลเป็นสัมมา
ปฏิบัติ จนสามารถบรรลุถึงที่สุดเป็น“สัมมา
ปฏิเวธ”ได้บริบูรณ์เด็ดขาด

“สัมมาปฏิเวธ”คือ ความรู้ที่รอบรู้ครบ
ถ้วนทั้งกระบวนการทัศน์(paradigm) และทั้ง
กระบวนการ(process) อีกทั้งประกอบด้วย
ภายนอก ทั้งภายใน และทั้งปฏิสังขารกัน-
ทั้งปฏิสังเคราะห์กันอย่างบริบูรณ์

“ความรู้”ที่มีจกาทิฏฐิ ใครนำไปปฏิบัติ
“ผล”ก็เกิดได้ มีได้เช่นกัน แต่เป็น“มิจกผล”
ไม่ใช่“ผล”ของศาสตร์ที่เป็นของศาสนาพุทธ

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”จะหลงงมอยู่กับ“มิจฉาผล”ของตนนั้นแหละ ว่า“ตนได้-ตนเป็นผล-ตนมีผล”เช่นกัน เพราะ“มิจฉาปฏิบัติ”ก็ย่อมมี“ผล”สำเร็จของเขาได้แน่นอน..แต่เป็น“ผลที่ไม่ใช่แก่นแท้เนื้อจริงของพุทธ”(มิจฉาผล)

เขาหลงยึดอยู่ว่า นี่ไง“มันมีผลอยู่นี่!”

เป็นต้นว่า เขายิ่งรวย เขายิ่งเริด เขายิ่งหรู เขายิ่งโก้ เขายิ่งกว้าง เขายิ่งสร้างลีลา ดรามาดิกในฝ่ายรูป ที่ดับดำมืด อยู่ในภวังค์ ข้างในจิตก็ดี(ฝ่ายนี้“มีมันน้อย”ให้เห็น) หรือแม้ฝ่าย“อรูป”ที่ใส-ว่างโล่ง ทั้งนอกและทั้งในก็ดี(ฝ่ายนี้“มีมันมาก”ให้เห็น) ก็ยังมีคนมากหลายเข้ามา กรูเกเรียว มานิยมชมชอบ รสนิยมแบบนี้ มันคือโลกียะปุถุชนเท่านั้น ซึ่งก็ธรรมดาสามัญของคนทั้งโลก เป็นพื้นฐานปกติ

มันไม่ใช่“รสนิยม”ที่แตกต่างไปเป็น“อัญญะ”(อื่น)คนละชั่ว มันก็ยังมี“รสนิยม”ของโลกเก่า อันเป็นโลกีย์สามัญ ไม่ออกไปจากโลกเดิม ยังไม่มี“รสนิยม”ของคน“โลกใหม่”(โลกุตระ)ที่แตกต่างแยกเป็น“อื่น”(อัญญะ)แปลกไปจาก“รสนิยม”โลกเก่า ที่ชื่อว่า “โลกียะ”(โลกธรรม๘)นั้นแต่อย่างใดเลย

แค่มันมากยิ่งขึ้น (มหัพัจจะ) มันใหญ่โต มันโก้หรู (มหิจจะ) มันมหิหารพิลึกเหลือหลาย (โอฬาริกา) มันมากมายมหาเหินือใคร ๆ เท่านั้นเอง

ก็ใจคนที่มันชื่นชอบใน“ความใหญ่-

ความมาก” อย่างไม่มีขีดจำกัดไป!!! มันก็คือคนมักมาก(มหัพัจจะ ตรงข้ามกับอปปัจจะ)ยิ่ง ๆ ขึ้น

มันแค่ยิ่งทำให้เขามั่นใจปักใจหนักขึ้น ๆ มันก็ยิ่งเสริมเติม“ความหลงใหลในผิวยิ่ง ๆ ทับทวีขึ้น ๆ”ต่างหาก แต่..แท้จริงมันยังเป็นแค่“โลกียผล”ที่เจริญงอกงามไพบุลย์ยิ่ง ๆ

มันก็เลยกลายเป็น“ความโง่”(อวิชชา) แท้ ๆ ที่ก้าวหน้าโตใหญ่ทับทวีขึ้นถึงขั้น“ยกกำลัง”ที่เดียว เขาก็“โง่หลง”ซบซ้อนยิ่ง ๆ ขึ้น

เห็นหรือยัง? เห็นความเจริญก้าวหน้าทับทวีของ“ความโง่”คือ“อวิชชา” ที่หลงใหลหลงใตที่ซบซ้อนทวีคูณ ยกกำลังทับซบซ้อนซ้อนเหลี่ยมซ้อนมุมยิ่ง ๆ ขึ้น โง่ยิ่ง ๆ ขึ้นมั๊ย?

อย่างนี้ว่า“ความโง่”มันเจริญพัฒนา เก่งกาจใหญ่โตยิ่งยวดไม่ได้นะ “ความโง่”(อวิชชา) มันก็เจริญพัฒนาเก่งกาจใหญ่โตได้ อย่างไม่มีขีดจำกัดจริง ๆ มิให้เห็นยิ่ง ๆ ขึ้น

ความเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องที่เรียกว่า“เฉโก”หรือ“เฉกะ”ของคนเก่ง คือ ความฉลาดของ“ปุถุชน” มีมาแต่ไหน ๆ มีมาก่อน ความฉลาดที่เป็น“โลกุตระ”ด้วยซ้ำ และมีมากมายครองโลกตลอดกาล ทับทวีไม่หยุด

“ความฉลาดเฉโก”ชนิดนี้คือ“อจินไตย”ตัวที่ ๔ ที่ชื่อว่า “โลกจินตา”นั่นเอง ที่มัน“ฉลาดคิด” โดยเฉพาะ“คิดร้าย”ใส่ลงไป ให้แก่โลกได้อย่างเป็น“อจินไตย”กันจริง ๆ ผู้ฉลาดที่เป็น“ปัญญา”แท้ ๆ ยังมีบังอาจคิด

ร้ายเลียนแบบให้เก่งอย่างเขาได้เลย

แม้ปัจจุบันนี้ ก็มีคนจริง ๆ ในประเทศต่าง ๆ ยุคนี้ ที่สามารถ“เก่งฉลาดเฉโก”แบบนี้คือ“อจินไตย”ตัวที่ ๔ ชื่อว่า “โลกจินตา” มีอยู่ขณะนี้ เขาเป็น เขาทำ เขาสำแดง“เฉโก” ความฉลาดชนิดนี้ให้เห็น และเป็นอยู่ในโลก

นั่นคือความเจริญอันเป็น“ความฉลาดรอบรู้”ที่เรียกว่า“เฉโก” ซึ่งมันก็สามารถฉลาดยิ่งขึ้น ๆ ยิ่งยอดเยี่ยมเยี่ยมใน“โลก”ของปุถุชน แต่“ความฉลาด”ยอดเยี่ยมแบบนี้ไม่มีมิติของนัยสำคัญที่เรียกได้ว่า“ปัญญา”เลย

พอจะเห็นชัดเจนใหม่ว่า ความฉลาด๒ชนิดนี้มันหันทิศกันไปคนละขั้ว หลังชนกัน

“ความฉลาด”สามัญทั่วไปของปุถุชนนั้นแม้จะเฉลียวฉลาดเยี่ยมอัจฉริยะยอดเยี่ยมปานใดก็เรียกได้แค่ว่า“เฉโก” ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้เรียกขาน“ความเฉลียวฉลาด”ของคนโลกียปุถุชนทั่วไปทั้งหลายแท้ ๆ มาแต่ดั้งเดิม

แต่ทุกวันนี้ “ไม่นิยม”ใช้ภาษาคำว่า“เฉโก”กันแล้ว เพราะกิเลสพาคนโกงเอาคำว่า“ปัญญา”ไปใช้แทนคำว่า“เฉโก”กันเสียนี้!!!

ภาษาคำว่า“ปัญญา”จึงถูกจุดตกต่ำลงไปให้คนเข้าใจเป็นฉลาดโลกีย์คือ“เฉโก”แล้ว

ศาสนาพุทธก็เลยดู“ต่ำเตี้ย”ตกลงไป เพราะคนอวิชชาเฝ้า“ทำความเพียร ๆ ผิด ๆ”ไปจาก“เนื้อแท้ของพุทธ”จนทำให้คนเห็นเหมือนว่า ศาสนาพุทธเสื่อมไปจริง ๆ

โดยตัวพุทธเองนั้น สัจจะศาสนาพุทธแท้ ๆ ไม่มีวันเสื่อมไปเองได้หรอก

แต่ด้วย“การโกง”ของคนผู้อวิชชาแท้ ๆ เอาภาษาว่า“ปัญญา”ไปใช้แทนคำว่า“เฉโก” ตีกินสนิท ที่ทำความเสื่อมเสียใหญ่หลวงยิ่ง

เห็นผลเสียอย่างร้ายกาจของการเอาภาษาคำสำคัญ ๆ ไปใช้กันผิด ๆ เพี้ยน ๆ มั้ยล่ะ?

คำว่า“ปัญญา”แตกต่างจาก“ความรู้”ที่ว่า“เฉโก” สุดสำคัญยิ่งจะนี้ และแตกต่างจากความรู้ที่เป็น“ตรรกะ” คนละขั้วกันเลย

“ตรรกะ”เป็นความรู้ที่ยังไม่บรรลุถึง“สัจจะ” เพราะ“ตรรกะ”นั้นหมายเอา“ความรู้”ที่มุ่งกันแต่เหตุผลคั่นคิดเท่านั้น อย่างเก่งก็ลึกซึ่งสุดสุขุมละเอียดยิบ ด้วยเหตุผลอ้างอิง มีกันได้มากมายหลายหลาก แตกแขนงยิ่ง ๆ

แต่ยังไม่มี“สภาวะธรรม”จริงที่เป็นปรากฏการณ์ ให้สัมผัสภายนอกได้ คนอื่นยังไม่สามารถสัมผัสด้วยทวาร ๕ ยืนยันได้เช่นกัน

เพราะ“ตรรกะ”ยังไม่ใช่“สัตตญาณเจตสิก”

แม้คำว่า“สัตตญาณ”ที่สมมุติสัจจะนำไปใช้กันภายนอกจิตแท้ ๆ (หนังสือสัตตญาณ, คำมั่นสัตตญาณ เป็นต้น) มันก็ยังไม่ใช่“ปัญญา”อยู่ดี

หรือแม้แต่มีแค่“สัตตญาณเจตสิก” ที่เกิดขึ้นให้ผู้ปฏิบัติรู้แจ้งจริงได้ พัฒนายังไม่ถึงขั้น“ปัญญาธาตุ” เพราะ“โอบปาติกโยนิ(การเกิดของจิตนิยาม)”ยังเจริญไม่ถึงขีดขั้น“ปัญญา”

“ปัญญา”นั้นต้องเกิดจาก“กระบวนการ

องค์ ๖” อันได้แก่ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญา
พละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-องค์
แห่งมรรค”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

“ปัญญา”จึงไม่ใช่ภาวะที่จะเกิดจากการ
ระลึกเอาขึ้นมาได้เองเหมือน“ญาณ”(บุพเพ
นิวาสานุสติญาณเป็นต้น) เหมือน“วิชา” หรือ
เหมือน“สัญญา”

“ปัญญา”เกิดจาก“อัญญา” ที่ผู้ปฏิบัติ
เริ่มมี“อัญญาธาตุ” เมื่อทำ“บุญญาภิสังขาร”ได้
ผล จึงพัฒนาเจริญขึ้นมา เป็นเป็น“ปัญญา”

“ธาตุรู้”ที่ก่อนจะเจริญเป็น“ปัญญา”
ต้องมีการพัฒนามาเป็น“สัญญา”ขั้น“โลกุตระ”
ได้ก่อน เพราะคนทุกคนมี“สัญญา”(ความจำ,
การกำหนดหมายเพื่อรู้)ที่ทำงานเป็น“โลกียภูมิ”
มาก่อนทั้งนั้น จึงจะเจริญขึ้นเป็น“โลกุตระภูมิ”

ธรรมชาติปุถุชนปกติก็มี“สัญญาขั้นธ”
กันอยู่ครบ“ขั้นธ ๕”อยู่แล้วทุกคน(เว้นคนพิการ)

นอกจากคนผู้นั้น ภูมิธรรมจะถึงขั้นมี
“ธาตุรู้”เข้าเขต“ปัญญา”แล้ว ก็คือ เป็นอารย
บุคคลมาแล้วนั่นเอง จึงสามารถใช้“สัญญา”
ทำงานตามหน้าที่ให้เกิด“ปัญญา”

ปกติปุถุชนใช้“สัญญาเจตสิก”ทำงาน
ขั้น“โลกียภูมิ”มาก่อนเป็นธรรมดาทั้งนั้น

“โลกียภูมิ”ยังเป็นคนที่ไม่มี“ปัญญา”
ร่วมทำงานในจิตหรอก

“ปัญญา”จะต้องมีทั้ง“สัญญา” และ
“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ทำงานช่วยกันตลอด

ที่สำคัญต้องมีสัมผัส ๖ กับภายนอก ๕ เสมอ

ปุถุชนก็มี“ธัมมวิจย” อารยชนก็มี“ธัมม
วิจย” แต่แน่นอน“ธัมมวิจย”คนละภูมิแนว ๆ

นักวิจยทำงาน“ธัมมวิจย”ได้ แต่ผล
งานจะถึงขั้น“ปัญญา”หรือ“โลกุตระ”ไหม?
แค่นั้นเอง เพราะ“ความรู้”มันมีทั้งขั้น“โลกีย
ภูมิคือเจกา”และมีทั้ง“โลกุตระภูมิคือปัญญา”

“ปัญญา”จึงไม่ใช่ภาวะคิด ๆ ลม ๆ แล้ง ๆ
ที่อยู่แต่ภายในความนึกคิดเท่านั้น “ปัญญา”
ไม่แว้ง ๆ ว้าง ๆ มี“ธรรมะ ๒”ขึ้นไป หรือไม่ใช่แต่
“การเก็งหาความจริง”กันอยู่แค่นั้นแน่นอน
ย่ำซ้ำซ้ำ ๆ ก็คือ“ปัญญา”ไม่ใช่ภูมิธรรม
ที่มีคุณสมบัติแค่“สัญญา”เท่านั้นจริง ๆ

สำหรับ“สัญญา”นี้ มีนัยสำคัญยิ่งที่
ควรแยกแยะไว้อีก จะได้ปฏิบัติธรรมมี
มรรคผลกันสำเร็จ หากผู้ใดเข้าใจในความ
เป็น“สัญญา”ก็ดี “ปัญญา”ก็ดี เพียงไป ผิดไป
จาก“สัจจภาวะ”ตามที่เป็นจริง จะไม่สามารถ
ปฏิบัติธรรมได้สำเร็จเป็นอันขาด

กล่าวคือ ถ้าใช้“สัญญา”ไม่เป็น หรือ
หลงเข้าใจผิดว่า“สัญญา”เป็น“ปัญญา” ก็
ล้มเหลวในการปฏิบัติธรรมแน่นอน

เพราะการปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนา
จะต้องศึกษาปฏิบัติโดยมีทั้ง“สัญญา”มีทั้ง
“ปัญญา” เช่น “นาม ๕”ที่มีในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔ ว่า “นาม ๕” นั้นมี“เวทนา
สัญญา เจตนา ผัสสะ มนสิการ” เป็นต้น ที่

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“วิภังคสูตร” ได้ทรง
จำแนก“ปฏิจจสมุปบาท”ว่า ผู้ปฏิบัติจะต้อง
ศึกษาเรื่อง“ชาติ”ก็ต้องศึกษาใน“นาม ๕”

และ“ชาติ”ในที่นี้หมายถึง“การเกิดทาง
ใจ”(ที่ยังเป็นอกุศลจิต)ซึ่งมันกำลัง“เกิด”อยู่ในใจ
ของเรา ณ ขณะนี้นั้น เราจะทำให้“ชาติดับ”
เราจะศึกษาได้หรือจะปฏิบัติจัดการ“ทำใจที่
เป็นอกุศลในใจ”ของเราตัวนั้นให้“ดับ”สำเร็จ
มันก็ต้องมีสภาวะนั้นอยู่ไหนโท่ ปราภาว
“ตัวตน”ให้เรา“ทำการดับตัวนั้น”อยู่ใต้ง ๆ

..ใช่มั๊ย? จึงจะ“ดับตัวตนตัวนั้นได้”

ต้องเป็น“ตัวตนไหนโท่”ปราภาวอยู่
ของ“สภาวะที่เราต้องการ” อย่างแม่นยำ
ไม่เช่นนั้น ก็“ดับ”สะเปะสะปะ หรือ
“ดับ”เดา ๆ เอา ไม่แม่นยำไม่คมไม่ชัดไม่จริงใน
ความเป็น“ตัวตน”ของอกุศลจิตที่เราต้อง
การ“ดับ”มัน แล้วจะแม่นยำแน่จริงได้ไง?

นั่นคือ ผู้ปฏิบัตินั้นต้อง“พันสักกาย
ทิวสิสังโยชน์” ชนิดที่ต้อง“พันวิจิกิจฉา
สังโยชน์”กันทีเดียว(คือไม่สับสน“แะ ๆ-พะ ๆ”)

“สังโยชน์”หมายถึง กิเลสที่ผูกมัดใจ
สัตว์ หรือธรรมที่มีมัดสัตว์ไว้กับทุกข์

ซึ่งหมายถึง “นามธรรม”ทั้งสิ้น ดังนั้น
ผู้ปฏิบัติจึงต้องเรียนรู้ตามหลักคำสอนของ
พระพุทธเจ้าให้ถูกต้องสัมมาทิวสิ

ต้องมี“กระบวนการ ๕” ของ“นาม ๕”
ที่ว่ามาผ่านมานั้นแหละ ตามที่พระพุทธเจ้า

ตรัสสอนมาแน่นอนจึงจะทำสำเร็จสัมบูรณ์

ชัดเจนมั๊ยว่า เราจะ“ทำใจในใจ”ของเรา
ได้ก็ต้องมี“ผัสสะ”เสมอ นั่นคือ ไม่ผัสสะใด
ก็ผัสสะหนึ่ง“ใน ๖ ผัสสะ” นั่นเอง จึงจะ
เกิด“นามธรรม”ขึ้นมาให้เราปฏิบัติ

ไม่มี“ผัสสะ”จะศึกษาเรียนรู้แล้วปฏิบัติ
“ทำใจในใจ”(มนสิการิต)พัฒนาให้เป็นเช่นนั้น
เป็นเช่นนั้นใน“โลกุตระภูมิ”ไม่ได้ ต้องมี“ผัสสะ”
จึงจะปฏิบัติได้ กระทั่งเกิดผลสำเร็จจริงจัง

ดังนั้น การหลับตาปฏิบัติไม่มี“ผัสสะ”
จึงไม่ใช่วิธีปฏิบัติที่“สัมมาทิวสิ”แน่นอนที่สุด

นี่ก็แสดงชัดเจนยิ่ง ว่า การปฏิบัติที่
สัมมาปฏิบัติ”นั้นจะต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย”

หากไม่มีผัสสะเป็นปัจจัย มันก็ไม่
มี“ธรรมะ ๒”ที่จะให้เราเรียนรู้“ภาวะ”ตั้งแต่
“๒ ภาวะ”ที่มีอยู่ หรือมีขึ้น ครบการปฏิบัติ
ที่มี“กาย” จึงจะสัมผัส“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้(พระไตรปิฎก
เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ หรือเล่ม ๑๓ ข้อ ๒๓๐-๒๓๘)ได้จริง

ถ้า“ภาวะ ๒ ภาวะ”ที่มีอยู่หรือมีขึ้น ที่
ต่างก็เป็น“วัตถุ”คือมีใช้“จิต”แล้ววัตถุนั้นจะรู้
อะไร มันศึกษาไม่เป็น มันไม่รู้ตัวเองด้วยซ้ำ
วัตถุนั้นศึกษาตัวเองหรือตัวอื่นไม่ได้ มันแค่
“อุตุนิยาม” แม้“พีชนิยาม”ก็เถอะ ต่อให้เป็น
“จิตนิยาม”ของใครก็ตาม ที่ยังมีภูมิอยู่ระดับ
ปุถุชนเท่านั้น หากยังไม่ได้“สัมผัส”คำพูด
ทาง“หู” หรือไม่ได้“สัมผัส”อ่านภาษาทาง

“ตา” หมายความว่า ยังไม่ได้ “สัมผัส” รับรู้ ภาษาที่เป็น “โลกุตระธรรม” จากปาก “สัตบุรุษ” “ธาคูรู้” นั้นของผู้ปฏิบัติธรรมใด ๆ ก็ตาม ก็ไม่เจริญเกิด “อัญญาธาตุ” ในจิตที่จะไปเป็น “ปัญญา” ใจ! จึงศึกษา “โลกุตระธรรม” ไม่ได้ เพราะยัง “ไม่มี” จิตชนิด “อื่น” ที่ถึงขั้น “อัญญาธาตุ” เกิดในใจจริง จึง “รู้โลกุตระ” ไม่ได้ “จิต” มันก็มีฐานะแค่ “มี” จิตอยู่ในโลก เหมือนคนสามัญ ปุถุชนทั่วไปทั้งหลาย แต่ยังไม่ถึงภูมิรู้ถึงขั้นเป็น “อัญญา” คนผู้มี “อัญญา” แล้วปฏิบัติศึกษาจน ภูมิถึงขั้น “ปัญญา” ขึ้นไป จึงจะมี “ธาคูรู้” ที่ จะสามารถศึกษา “โลกุตระธรรม” ได้บริบูรณ์ หาก ภูมิรู้ยังมีแค่ “เฉโก” “ความรู้” ยังไม่สูงพอถึง ขั้น “อัญญา-ปัญญา” กันแล้ว ก็ไม่สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ธรรม” ชั้นโลกุตระได้แท้ ผู้ศึกษาที่ตั้งใจศึกษาให้สัมมาทิฐิ จึง จะพัฒนาตนมี “ปัญญารู้จักโลกุตระ” ได้จริง แล้ว “ปัญญารู้แจ้งโลกุตระธรรม” ได้ยิ่ง ๆ ขึ้น จึงจะ “รู้จริง สืบทอดกัน” มาถึงปัจจุบันนี้ “การศึกษา” ก็จะต้องอาศัย “ภาวะที่มี” ในภาวะอะไรต่าง ๆ กับ “การเปรียบเทียบ” ภาวะที่ “ไม่มี” หรือ “มีมาก-มีน้อย” ทั้งหลาย “ความมี” กับ “ความไม่มี” นี้ พระพุทธเจ้า จึงตรัสไว้ อย่างมีนัยสำคัญอย่างยิ่งยวด ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓ มันจึงต้องเรียนรู้ “ภาวะที่ไม่มี” ด้วย

เพราะมันเป็น “คู่ของภาวะที่มี” ตรงกันข้ามกัน ๆ ชื่อว่า “คน” คือ ภาวะที่ “มี” อยู่ในโลก ผู้ “รู้แจ้งโลก” ที่สูงสุดในความเป็นคน กับความเป็นสังคัมทั้งหลาย คือ ผู้ศึกษา “ภาวะ ที่มีในโลก” จึงต้องศึกษาภาวะที่ “มี” ในโลก อย่างมากมายหลากหลายเท่าที่จะมากได้ รู้สูงสุดชาวพุทธยกให้ “พระพุทธเจ้า” ผู้ศึกษา “ภาวะที่ทรงอยู่ในโลก” ที่สัมผัส ได้ จึงจะสามารถศึกษาจน รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้ ซึ่งจะสามารถ “สัมผัส” ได้ ด้วย “ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย” นี้คือ “โลก” ภายนอกตัวเรา ส่วนผู้สามารถ “สัมผัส” ได้ถึงประสิทธิ ภาพทาง “ใจ” ก็จะสามารถเรียนรู้ได้ไป ด้วย กันกับ “กาย” นี้เอง ขาด “กาย” ก็ศึกษาไม่ครบ ไม่สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้บริบูรณ์ การศึกษาก็เอา “ภาวะที่ทรงอยู่ในโลก” ที่สัมผัสภายนอกที่เรียกว่า “กาย” ให้ได้ก่อน จึงจะสามารถศึกษาได้ จน รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ซึ่ง สามารถ “สัมผัส” ได้ ด้วย “ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย” ต้องศึกษาภายนอกก่อน คือ ภายนอกตัวของ ผู้ ศึกษา แต่ก็ต้องมี “ใจ” เป็นประธาน รู้ได้ด้วย “ใจ” ประเสริฐยิ่งได้ ด้วย “ใจ” สำเร็จได้ด้วย “ใจ” (มโนปุพพัง คมารัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา) ความสามารถหรือประสิทธิภาพของผู้ สัมผัสด้วย “ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย (ภายนอก ๕)” ของตนจึงสามารถสัมผัส “รู้” ได้ ของแต่ละคน การปฏิบัติจึงต้องมี “เครื่องสัมผัสรู้”

ให้ได้ เมื่อ“สัมผัสรู้ภายนอก”ผู้อื่นก็สามารถ
ร่วม“รู้”ได้ด้วย จึงจะรับรองกันได้ว่า นี่“จริง”

ส่วน“ภาวะที่รู้ได้ด้วยใจของตนเฉพาะ
ในใจของตน”แค่นั้น ไม่สามารถหยิบยื่นออก
มาให้ผู้อื่น“สัมผัส”ได้ ก็ต้องถือเป็น“ภาวะ
เฉพาะตัว”เท่านั้น มันเป็นเรื่องส่วนตัวของ
แต่ละบุคคล ตนรู้ผู้เดียว ไม่มีใครรับรอง

จะจริงหรือไม่จริง มันไม่อาจจะรับรอง
ร่วมกับผู้อื่นได้ ก็ต้องยกไว้ ไม่สามารถให้ใคร
ยืนยันร่วม มันจึงเป็นเรื่องเฉพาะของตัวเอง

“ความจริง”นั้นต้องพิสูจน์ร่วมรู้กันได้

นั่นคือ (๑) หากจะยืนยันหรือพิสูจน์
ภาวะใดว่าเป็น“ความจริง”กันต้องยืนยันหรือ
พิสูจน์ใน“ภาวะปัจจุบันนั้น”(status quo)

(๒) การยืนยันหรือพิสูจน์“ความจริง”
ต้องอยู่ในภาวะที่“เคลื่อนไหว”หรือมี“การ
เคลื่อนที่”(dynamic, kinetic) จึงจะนับเป็น
“ธรรมะ ๒ หรือภาวะ ๒”(เทว ธัมมา)ให้เรียนรู้

“ธรรมะหนึ่งเดียว”ไม่มี“กาย” จะไม่มี
“ความเป็น ๒”ให้เรียนรู้เปรียบเทียบ จึงไม่
สามารถแยกความแตกต่างของ“โลกียะกับ
โลกุตระ”ได้ แม้แค่แยก“กุศล-อกุศล”ก็ไม่ได้

จึงไม่มีทางที่จะแยก“สัจจะ-อสังขะ
หรือไม่สามารถ“แยกธรรม-อธรรม”ได้แน่ ๆ

ยิ่งเป็น“โลกียะ-โลกุตระ”ก็เลิกกันเลย

เห็นใหม่ว่า ต้องมี“ธรรมะ ๒”ให้เรียน
จึงจะสามารถ“รู้” ถ้าขึ้นเรียนรู้แบบไม่มี“ธัมม

วิจัยสัมโพชฌงค์”ที่ครบ“กระบวนการ”ของ
“โพธิปักขิยธรรม”จะไม่สามารถบรรลุโลกุตระ
ธรรม”ได้เด็ดขาด

ศาสนาพระพุทธเจ้าจึงต้องเรียนรู้ด้วย
“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”เสมอ จนบรรลุสูงสุดขั้น
แยก“อวิชชาสวะกับอวิชชานุสัย” และที่สุด
ดับ“อนุสัย”ได้เป็นปลายสุดแห่งที่สุด

และต้องนับเอาที่เป็น“ปัจจุบัน”เท่านั้น
ถ้ามีใช่“ปัจจุบัน”ที่มี“ธรรมะ ๒”มันก็จะยืนยัน
หรือพิสูจน์“ความเที่ยงแท้”ต่อกันและกัน
เป็น“สมมุติสัจจะ”กับผู้อื่นไม่ได้

เพราะ“อดีตหรืออนาคต”ยังรับรอง
“ความเที่ยงแท้”ของ“กรรมกับกาล”เด็ดขาด
ไม่ได้ เนื่องจาก“มโนกรรม”ของแต่ละคนยังมี
ได้เกิดได้เฉพาะตน“ในภายใน”

อันเป็นแค่“สัญญาเยะ นิจจานิ”เท่านั้น
ไม่มี“ปัญญา”แม้ของตนเองรับรองเลย
ต้องยืนยันกันที่“กรรมในกาล”จึงจะเป็น
“ปัจจุบัน”ที่จับมันค้นตายได้ร่วมกัน ยืนยัน
กันได้เป็นที่สุดกับผู้คน ครบ“สมมุติสัจจะ
และปรมาตตสัจจะ”ทั้งตนกับผู้อื่นในโลก

จึงจะสามารถยืนยัน“สัจจะมีหนึ่งเดียว”
กับคนที่มีความเป็น“ปัญญา”ของ“มนุสโส”
ร่วมกัน ชั้นอารยชนหรือที่สุดขั้น“อรหันต์”
กันได้ในโลก ไม่เช่นนั้นก็หลงว่าตนบรรลุ
ของตนเองได้ ใน“ภาพของตน”แต่ผู้เดียวเป็น
“สัญญาเยะ นิจจานิ(มีสัญญากำหนดรู้ภายใน

ภวังค์ของตนเองแต่เดียว ไม่มีคนอื่นร่วมรู้ร่วมรับรองด้วย จะหลงผิดหรือเปล่า ก็ไม่มีใครร่วมยืนยัน) เพราะมัน อยู่ใน“ภพ”ของตนเองเท่านั้น

จึงยังไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ยืนยันกันได้ ครอบครัน ทั้งในความเป็น“โลก”อันมีผู้อื่น ด้วย ทั้งในความเป็น“อัตตา”บริบูรณ์สัมบูรณ์

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสูงสุดหลุด พ้นจาก“อันทคาหิกทิวฐิ ๑๐” อาจะยังหลง ยึดเอา“อันทคาหิกทิวฐิ ๑๐ (ความเป็นที่สุด๑๐)” ไม่อันใดก็อันหนึ่ง หรือหลุดพ้นได้บ้างบาง อัน หรือยังเหลืออยู่“ยังไม่หลุดพ้นครบ ๑๐”

“ความเป็นที่สุด ๑๐ (อันทคาหิกทิวฐิ ๑๐)” ได้แก่ ๑.โลกเที่ยง ๒.โลกไม่เที่ยง ๓.โลกมี ที่สุด ๔.โลกไม่มีที่สุด ๕.ชีพอันนั้น สรีระก็ อันนั้น ๖.ชีพก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง ๗.สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่ ๘.สัตว์ตายแล้ว ย่อมไม่มี ๙.สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่-ทั้งไม่มี ๑๐.สัตว์ตายแล้วจะมีอยู่ก็ไม่ใช่-ไม่มีอยู่ก็ ไม่ใช่ ซึ่งผู้บรรลุต้องยืนยันว่า“สิ้นความยึด มั่นถือมั่นได้จริง”กับคนอื่นในโลกได้

เพราะ“ธรรมะ๒”คือ “โลกกับอัตตา”ใน ไม่เช่นนั้นก็“รู้เองอยู่ในภวังค์ของตน” แต่เดียว มันยืนยันกับ“ผู้รู้ที่เป็นสัตบุรุษ”อื่น ในโลกไม่ได้ หาก“ตนเอง”หลงผิดเองแต่เดียว ไป แล้วจะชื่อว่า“สัจธรรม”หรือ“สัจจะ”ที่เป็น“ธรรม”คือ“ความจริงของโลก”ได้ไหน?

ก็เป็น“ความจริง”เฉพาะตนที่พิสูจน์ไม่

ได้ ไม่ครบ“สวากขาตธรรม”ตามธรรมะของ พระพุทธเจ้าที่กล่าวไว้ดีแล้วเท่านั้นเอง

ก็ไม่สามารถพิสูจน์ให้ตรงครบ“สวาก ขาตธรรม” ๖ ประการ ตามข้อที่ว่า “เชิญให้ ผู้อื่นมาชมได้ หรือทำการตรวจสอบ” ที่ บาลีว่า“เอหิปัสสิโก” เพราะพิสูจน์ไม่ได้ตาม สัจจะข้อนี้ คือ ต้องให้ผู้อื่นร่วมตรวจสอบ ได้ หรือ“ธรรมที่คุณบรรลุต้องกล้าทำให้ผู้อื่น ตรวจสอบได้ดี หรือเชิญให้ผู้อื่นมาร่วมรู้ ร่วมสัมผัสได้”

“สวากขาโต ภคเวตา ธัมโม”ซึ่งหมาย ความว่า พระธรรมอันพระพุทธเจ้าตรัสไว้ ดีแล้ว งามทั้งเบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย พร้อมทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ บริสุทธิ์สิ้นเชิง ก็เท่ากับว่า คุณไม่เชื่อ“ความตรัสรู้ที่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว(สวากขาโต)”นี้ อย่าง ครอบครันจริง ๆ เพราะไม่ได้พิสูจน์ ซึ่งก็คือข้อ ที่ว่า“เอหิปัสสิโก”นี้แหละที่คุณก็ไม่จริงใจ!

หากคุณบรรลุจริง คุณก็ต้องมีความ จริงตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้วนี้จริง แน่ ๆ ยืนยันได้ ทั้งภายนอก-ภายใน ทั้งมีผู้อื่น ในโลกร่วมรู้ ทั้งตนเองก็รู้เป็นปัจเจกตั้ง ครอบความเป็น“กาย” ครอบ“รูป”ครอบ“นาม”

นั่นก็คือ ต้อง“เชิญให้ผู้อื่นมาดูได้ หรือ ทำพิสูจน์ได้” คือข้อที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เอหิปัสสิโก”นี้เอง ที่เป็นคำตรัสที่ดีข้อหนึ่ง มันก็เท่ากับว่า ความบรรลุธรรมของ

คุณ พิสูจน์ไม่ได้ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า
ที่ตรัสไว้ดีแล้วครบ ๖ ก็เห็นอยู่โทนโท

สวากขาตธรรม๖ นี้ ต้องมีให้ครบจึงจะ
บริบูรณ์ครบตามคำตรัสไว้ดีแล้ว ถ้าขาดข้อใด
ข้อหนึ่งก็ไม่เต็มเต็ง ไม่บริบูรณ์

เช่น ๑.สวากขาโต ภควตา ธมฺโม ก็
หมายถึง“ธรรมของพระพุทธเจ้า”ต้องมีเป็น
“ธรรมะ ๑” ที่เราจะต้องเอามาให้ตนให้ได้

ซึ่งคุณก็ต้องปฏิบัติเอาด้วยตนเองให้
ได้ทั้งภายนอกทั้งภายใน ทั้งกายและใจ ทั้ง
โลกียะที่ดี(ที่เป็นกุศล) ทั้งโลกุตระ ข้อนี้ก็เรียก
ว่า “สันติปฏิริโก” เป็น“๒ ข้อ”แล้ว

ต่อมาก็“อกาลิโก” คือ ธรรมะของพระ
พุทธเจ้า มีอยู่ในโลกทุกกาลเวลาที่คุณหาก
ได้พบเข้าแล้ว ถ้าคุณมีภูมิรู้ที่สามารถ“หยั่งรู้
ได้”ว่า นี่ใช่“โลกุตระธรรม” ก็พากเพียรเข้า คุณ
อยู่ใน“กาละ”ใดพากเพียรให้สัมมาทิฏฐิเกิด
ต้องได้ด้วย“กรรม”ของคุณใน“กาละใดกาละ
หนึ่ง”แน่นอนที่สุด เป็น“ข้อ ๓”

นอกจาก“คุณก็ไม่มีในกาละนั้น” หรือ
“โลกก็ไม่มีโลกุตระธรรมในกาละนั้น” แต่ถ้า
คุณ“มี”ตัวตนขึ้นมา คุณก็แสวงหาเอาเถอะ
สักวันหนึ่ง คุณก็จะได้พบ“โลกุตระธรรมใน
กาละนั้น”ที่มี“โลกุตระธรรมในโลก”จนได้
แน่นอน ตราบที่คุณยังแสวงหาอยู่ เพราะคุณ
มี“อตตะ”แล้ว คุณจะต้องอยู่ไปกับ“โลก”ต่างๆ
ในมหาจักรวาลหรือเอกภพอีกนานเท่านาน

คุณยังไม่จบ“กาละ” วันใดวันหนึ่งตราบที่คุณ
ยังแสวงหาคุณต้องได้พบแน่ เว้นแต่คุณ“ไม่เอา”

ก็แค่“โลกียะ”คุณยัง“เอา”มาใส่ตนนัก
กว่านักแล้วอย่าง“หลงๆ”ไปกับมันเลยด้วย

และ“อดีต”จะเป็น“กาลที่คุณจะต้องมี
อยู่”ไปกับ“กรรม” เพราะ“ความจำจะไม่สูญ

หาย”ไปจาก“พลังงานจิตนิยาม”เป็นอันขาด
ตราบที่คุณยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน

คุณจึงได้อาศัย“อดีต”ที่สัมมาทิฏฐิพัฒนาจน
เกิด“โลกุตระธรรม”ในจิตของคุณจนได้แน่นอน

อดีตหรืออนาคตนั้นยังไม่เที่ยงแท้เท่า
ปัจจุบันที่คุณ“สัมผัส”กันอยู่หลัดๆ โทนโท

โต้งๆ ใน“กาละ”นั้นๆ ไม่มีอะไรที่จะยืนยัน
ว่า “จริง”ได้เท่า“กรรม”กับ“กาละ”ที่ยืนยัน

“ปัจจุบัน”นั้นๆ สำหรับความเป็น“คน”ทุกคน
“กรรม”ของแต่ละคน ในแต่ละ“กาละ”

ที่ปฏิสัมพันธ์กันอยู่ในโลกจึง“จริง”ยิ่งที่สุด
ส่วน“ข้อที่ ๔ เอหิภัสสิโก”ก็พูดถึงมาแล้ว

และต้องโน้มเหนี่ยวเอามาให้ตนให้ได้
ก็คือ “โอบนโยโก” มั่นของสูงของยากนะ สูง

ก็เอื้อมเอาให้ได้ นี่อีกข้อหนึ่ง เป็น“ข้อ ๕”
“ข้อ ๖”ก็คือ ส่วนของใจในใจตนเอง

แท้ๆ “ธาตุรู้”ของตนจะเป็น“ปัญญา”ที่ชี้ชัด
บอกแก่เราเอง อาศัยใครบอกก็ไม่จริงเท่า

แน่ๆ บาลีว่า “ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”ไง!
ดังนั้น“ความเชื่อ”ของชาวพุทธจึงเชื่อความ

ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า นี่ข้อที่ ๑ เหยนะ ที่

พระองค์ทรงสอนให้เรา“เชื่อกรรม-เชื่อวิบาก”

ว่า“กรรมเป็นของของตน(กัมมัตตะกะ)-
ตนเองเท่านั้นที่จะเป็น“ทายาทกรรม”ของ
ตน “มรดกกรรม”ของใครก็ของคนนั้นแบ่ง
ใครอื่นไม่ได้ แม้แต่ลูกสายเลือดตนเองแท้ๆ
(กัมมทายาท)-กรรมของตนเองพาดนเกิดตน
เป็นต่าง ๆ ทั้งหมดทั้งสิ้น(กัมมโยนิ)-กรรมเป็นเผ่า
พันธุ์ของเราเอง[“กัมมพันธุ์”นี้แตกต่างจาก“สรีรพันธุ์”
อย่าหลงผิดเป็นอันขาด ; “จิตนิยาม”เท่านั้นที่ถ่ายทอดเผ่า
พันธุ์ทาง“กรรม”ของตนเอง “อุตุนิยาม”และ“พีชนิยาม”ยัง
ไม่ถ่ายทอดเผ่าพันธุ์ทาง“กรรม” และยังไม่“ผลวิบาก”
ในการจองเวรจองกรรมกับใคร]-กรรมเป็นเครื่อง
อาศัยที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของคนซึ่ง“ตน”หรือ
“อัตตา”นี้แหละคือภาวะที่ต้องทำ“สงคราม”
(รบ)สำหรับสัตว์ทั้งหลายที่มีธาตุ“จิตนิยาม”

ชีวิตใหญ่ไฉยของสัตว์“จิตนิยาม”จึง
ต้อง“ทำสงคราม(สธนะ,รณรงค์,ปฏิสธนะ)”ตลอด
ชีวิตที่ยังไม่บรรลุ“อรหัตต์”ชีวิตจึงต้อง“อาศัย
การทำสงครามอยู่วกไปวนมา ขึ้นสูงลงต่ำ
แล้ว ๆ เล่า ๆ อยู่กับกรรม”(กัมมปฏิสธนะ)

ซึ่งล้วนยังอยู่ในภาวะแห่ง“ความมี”
ในโลกของสัตว์ หรือโลกของ“จิตนิยาม”

ผู้บรรลุอรหัตต์เท่านั้นจึงจะไม่ต้องทำ
สงคราม(อธนะ)แม้จะอยู่ในภาวะยัง“มี”(ชีวิตอยู่
หรือแม้มีผัสสะ) เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“โลก”และความเป็น“อัตตา”ของสัตว์อย่างดี
จริงเพียงพอที่จะอยู่ร่วมกันได้ เพราะมีอำนาจ

(อธิปไตย)พอที่จะอยู่กับ“โลก”(โลกาธิปไตย) และ
ทั้งมีอำนาจ(อธิปไตย)พอในความเป็น“อัตตา”
(อัตตาธิปไตย)ชนิดที่ไม่“ลี้ลับ(อหะ)”

เพราะมีสัมมาทิฐิใน“อันทคาหิกทิฐิ”
ไม่ยึดมั่นถือมั่นในความเป็น“โลก”ต่าง ๆ และ
ความเป็น“อัตตา”ต่าง ๆ แล้ว ด้วยความรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง ๑.โลกเที่ยง ๒.โลกไม่เที่ยง ๓.โลกมี
ที่สุด ๔.โลกไม่มีที่สุด ๕.อัตตาอันนั้น สรีระก็
อันนั้น ๖.อัตตาก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง
๗.สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่ ๘.สัตว์ตายแล้วยอม
ไม่มี ๙.สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่ ทั้งไม่มี ๑๐.สัตว์
ตายแล้วจะมีอยู่ก็ไม่ใช่ ไม่มีอยู่ก็ไม่ใช่

ที่สำคัญคือมีพร้อมไปด้วย“อำนาจที่เป็น
ธรรม”(ธรรมาธิปไตย)ยังชีพไป ไม่ต้องทำสงคราม
ในตนอีก จนกว่าจะปรินิพพานเป็น“ปรีโยสาน”

ที่นี้ ภาวะทั้งหลายทั้งปวงนั้นเรียกว่า
“ธรรม” ที่“ทรงอยู่นิ่ง ๆ หรือคงที่” (constant) ให้
ศึกษา ซึ่งจะต้องศึกษา“ความแตกต่างกัน”
ก็จะใช้เปรียบเทียบกันเองในภาวะ“ทรงอยู่
นิ่ง ๆ หรือคงที่ในปัจจุบันนั้น(status quo)
ด้วยกันเอง จึงจะได้ความจริง ที่จริงที่สุด

ตราบที่ยังมี“ธรรม” ก็ยังมี“กรรม”

“กรรม”ทั้งหลายนั้น“ไม่เที่ยง” เปลี่ยน
แปรได้ตามเหตุปัจจัย

มี“นิพพานธรรม”เท่านั้น ที่“เที่ยง”ไม่มี
การเปลี่ยนแปลงแล้วในตัวเอง

❖ สมณะโพธิรักษ์

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. ข่าวร้ายของชาวสกล!

เทลโก้สกล สว่างแดนดิน เปิดให้บริการเต็มรูปแบบ (เดลินิวส์ ๒๐ ต.ค.๖๐)

๒. องค์กรใหญ่ยังเป็นแบบนี้ องค์กรเล็กๆ จะเป็นแบบไหน?

ไล่ออก ๗ บิ๊ก-จนท. สกสค. คดีบิล-เลียนฯ ผอ.สถานศึกษา 'สพฐ.-สอศ.' โดนด้วย (มติชน ๓๐ ต.ค.๖๐)

๓. การค้าเสรีเป็นแฟชั่นของโลก แต่จะเป็น ความโศกของประเทศ!

จับตาค้านสุดตัว นำเข้าสู่กร สหรัฐฯ (เดลินิวส์ ๑๗ ต.ค.๖๐)

๔. แฟชั่นระดับโลกไปแล้ว! ศาล รธน.สเปน

สกัดแผนประกาศเอกราช ห้าม กาดาลูญญาประชุมสภา (เดลินิวส์ ๗ ต.ค.๖๐)

๕. การยุบหยู่ให้ แดกแยก ประเทศไทยมีมัย! เตือนอิรักเคิร์ด

แยกเอกราชก่อศึกเชื้อชาติ (ไทยโพสต์ ๒๗ ก.ย.๖๐)

๖. ให้กำลังใจหรือหากินกับคนพิการ?

ชุตินา เนตรสุริวงศ์ มิสยูนิเวิร์ส 'คนหูหนวก' คนแรกของไทย (มติชน ๒๔ ก.ย.๖๐)

๗. ดูข้างให้ดูหาง ดูนางให้ดูแม่ ดูมรราวาสให้ดูพระ?

การทุจริตมากมายที่เคยเกิดกับ วงการนักการเมือง ข้าราชการ ตอนนี้การทุจริตแบบนี้ไปอยู่ใน แวดวงคณะสงฆ์หมดแล้ว ทั้ง ทุจริตงบประมาณแผ่นดิน การซื้อขายตำแหน่ง มีหมด ทุกอย่าง...บทสัมภาษณ์นายไพบูลย์ นิติตะวัน (ไทยโพสต์ ๘-๑๐ ต.ค.๖๐)

๘. โกงที่เวียดนาม! ศาลเวียดนาม สั่งประหาร

อดีต ปธ.บริษัทพลังงานปิโตรเวียดนาม ฐานทุจริตประพฤติมิชอบ และบริหาร กิจการผิดพลาด (ไทยโพสต์ ๓๐ ก.ย.๖๐)

๙. โกงที่ไทย! คดีของตระกูลชินวัตร ๒๕๖๐

รับจำนำข้าว, ทุจริตการปล่อยกู้ ๕.กรุงเทพฯ แก้ไขค่าสัมปทาน มือถือและดาวเทียม, ทุจริต ปล่อยกู้ เอ็กซิมแบงก์, ทุจริตโครงการออกสลาก ๒ ตัว ๓ ตัว เลขท้าย (ข่าวจากนิวทีวี ช่อง ๑๘)

๑๐. ข้าราชการทุก หน่วยงานควรแจ้งให้หมด!

สั่งเจ้าหน้าที่ 'ศุลกากร' แจ้ง ทรัพย์สินก่อนรับตำแหน่ง (เดลินิวส์ ๓ ต.ค.๖๐)

๑๑. กรณีเลียนแบบสินค้าขายดี แล้วนำมาขาย คู่กันเสียๆ ทุกห้างจะแก้ไขอย่างไร?

เสียเจริญอู๋มเอสเอ็มอี เกี่ยวก้อย โกอินเตอร์ (เดลินิวส์ ๔ ต.ค.๖๐)

๑๒. เมื่อขรราวาสเริ่มต้นตัว !

หนุนกฎเข้ม 'สงฆ์' ๙ ข้อห้าม-กั๊กวิกฤต (มติชน ๒ ต.ค.๖๐)

๑๓. มาตราโฆษณาความดีตัวเอง! สารกำจัด

วัชพืชพาราควอต สนับสนุน ภาคเกษตร เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทย (หน้าโฆษณาในมติชน ๒ ต.ค.๖๐)

๑๔. สินค้าตัวไหนไม่ใช่ของเจ้าแล้ว? ปิด

'บัตรคนจน' เอื้อก๊วนเจ้าแล้วซึ่สุจริต
โปร่งใส่ (ไทยโพสต์ ๙ ต.ค.๖๐)

๑๕. ธุรกิจทุนนิยม หากินกับทุกคนชั้น!

เด็กไทยคว่ำรางวัลสากล เวที
นายแบบนางแบบแบบบิว
(ไทยโพสต์ ๙-๑๐ ต.ค.๖๐)

๑๖. ทุนนิยมคิดอย่างเดียว ผลิตให้มากที่สุด!

ดัชนีเชื่อมั่นอุตสาหกรรม สูงสุดรอบ ๖ เดือน
จ่อเพิ่มเป้าผลิตรถยนต์ ๑.๙๕ ล้านคัน
(มติชน ๑๙ ต.ค.๖๐)

๑๗. ธรรมชาติให้สงบ-โลกียะให้บ้าคลั่ง! แฟนบอล

วิ่งกรูลงมาฉลองประตูที่ทีมตัวเอง
ยิงได้ จนรว้อฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
ลงมา มีผู้บาดเจ็บ ๓๐ กว่าคน
(ภาพเป็นข่าว มติชน ๒ ต.ค.๖๐)

๑๘. ระบบดีแค่ไหน คนไม่ดีก็เอา

อยู่! ปฏิรูป ตร.เคาะวันนี้ ชงอัยการ
ร่วมทำคดีกับตำรวจ (เดลินิวส์ ๑๑ ต.ค.๖๐)

๑๙. ตั้งหน่วยงานใหม่ไปเรื่อยๆ หนื่อยก็พัก เรา

อยากได้คนทำจริงต่างหาก!

เดินเครื่องยุทธศาสตร์พัฒนา
เกษตรอินทรีย์แห่งชาติ
(ไทยโพสต์ ๑๑-๑๒ ต.ค.๖๐)

๒๐. ผลกระทบจากการค้าเสรีอีกราย!

ฉัตรชัยสั่งปรับยุทธศาสตร์โคนม
และผลิตภัณฑ์นม ระยะ ๑๐ ปี
หลัง กรม.ทบทวน เอฟทีไทย -
ออสเตรเลีย เพิ่มโควตานำเข้านม ๑๐% หวั่นกระทบ
อุตสาหกรรมนมทั้งระบบ (ไทยโพสต์ ๔-๕ ต.ค.๖๐)

๒๑. อัลซีจะไหนาวชั่วคราวหรือหนาวถาวร?

นครปฐมบีลำนักลัทธิยันต์ ต่อยอดจัด
ระเบียบสงฆ์ (มติชน ๕ ต.ค.๖๐)

๒๒. วินัยคือปัจจัยสร้างชาติ!

ไล่ ๔ กริทาหนีเที่ยวกลางคืน
พื้นที่มชาติ ๑ ปี (มติชน ๑๑ ต.ค.๖๐)

๒๓. คนเล่นเจ็บ-คนดูมัน -คนจัดรวย! วันแชม-

เปียนซีพมวยกรงอันดับ ๑ ของเอเชีย
เตรียมสร้างความยิ่งใหญ่ให้คนไทยได้ชม
ติดขอบเวที (เดลินิวส์ ๑๓ ต.ค.๖๐)

๒๔. ทั้งกินทั้งขายจนล้นตัวน้ำทุกชนิดเกิดไม่ทัน!

ตั้งธนาคารล้นตัวน้ำชุมชน
ต้นแบบผลิตปลาตะเพียน
(ไทยโพสต์ ๖-๗ ต.ค.๖๐)

๒๕. ยังมีธุรกิจมากมาย

ที่ต่างชาติแอบแฝง!

ล้างทัวร์ศูนย์เหรียญ ๒๙ บริษัท
(ไทยโพสต์ ๕ ต.ค.๖๐)

๒๖. ประเทศที่มีวินัยยอดเยี่ยม!

บ.เหล็กญี่ปุ่นฉาบปิดเบือน
คุณภาพสินค้า (๑๒ ต.ค.๖๐)

๒๗. เมื่อความซ้าซากจำเจกันบ้างไหม !

'อาร์เจน' รอดตายแข่งไป 'บอลโลก'
เมสซี่ แอตทริก-บราซิลสลับ
'ซีลี' ตกรอบ (มติชน ๑๒ ต.ค.๖๐)

๒๘. โลกยุคใหม่วัดความเจริญที่ตัวเลข!

'บักตู' ปลัมหุ้นไทยยังยืนติดอันดับ ๑๐ ของโลก
(ไทยโพสต์ ๑๕ ต.ค.๖๐)

ไทยโพสต์
บริการสืบค้นไทยด้วยอินเตอร์เน็ต
ฉบับแรกของโลก

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

(ตอนจบ)

ประเทศไทยตั้งอยู่ในจุดศูนย์กลางทางยุทธศาสตร์
ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
จึงเป็นที่ต้องการของทั้งสหรัฐฯ และจีน
การวางตำแหน่งความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับทั้งสองประเทศ
เป็นสิ่งสำคัญที่สุดของประเทศไทย

ทำไมต้องรู้ทัน? บทสรุป

ประเทศไทยตั้งอยู่ในจุดศูนย์กลางทางยุทธศาสตร์ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จึงเป็นที่ต้องการของทั้งสหรัฐฯ และจีน การวางตำแหน่งความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับทั้งสองประเทศเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของประเทศไทย การล่าด้วยการใช้อำนาจเป็นธรรม (despotism) แบบตะวันตกหรือการรุกรานด้วยเสน่ห์ (Charm Offensive) ของจีนต่างไม่เป็นผลดีต่อประเทศไทย เมื่อได้รับข้อเสนออะไรควรไตร่ตรองให้ดี อย่าตื่นตกใจหรือถูกความโลภครอบงำ และควรใช้การ “ฉนิกรวม” ของ “เออีซี” เพิ่มอำนาจการต่อรองเพื่อจะได้ไม่ตกเป็น “มรดกโลก” หลังเป็นราชอาณาจักรมากกว่า ๘๐๐ ปี ข้อควรระวังคือการที่สหรัฐฯ ใช้ “ประชาธิปไตย” บ่อนทำลายประเทศไทยดังที่ทำอยู่ในปัจจุบัน (อ่านคำพูดของเฮนรี ไฮโดในเรื่องประชาธิปไตย)

ท้ายที่สุดขอแนะนำเอากการ “ฉนิกรวม” ของประเทศในลาตินอเมริกาเป็นตัวอย่าง ณ ที่นี้เมื่อ ๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๓ สามสิบสองจากสามสิบห้าประเทศในอเมริกากลาง อเมริกาใต้

และแคริบเบียน ได้ร่วมกันประกาศ “ความเป็นหนึ่งเดียว” ของลาตินอเมริกาและแคริบเบียน (Declaration on the Unity of Latin America and the Caribbean) เพื่อแสดง “ความเป็นเอกภาพ” และ “เอกราชที่สมบูรณ์” “เราจะมีเวทีของเราเองและจะออกเสียงเป็นหนึ่งเดียว” ประธานาธิบดีราฟาเอล คอร์เรีย ของเอกวาดอร์อธิบายต่อว่า “ประเทศในกลุ่มจะตัดสินใจและดำเนินการเพื่อปกป้องประชาธิปไตยและกำหนดชะตากรรมของตนเอง แม้จะต้องลดการแทรกแซงจากมหาอำนาจสองประเทศทางทิศเหนือซึ่งยังต้องการให้เราเป็นเพียงสนามหลังบ้านของเขาก็ตาม” ประธานาธิบดี แดเนียล ออร์เตกาของปานามากล่าวตอบท้ายว่า “เรากำลังออกคำสั่งประหารลัทธิมอนโร” ไฮโดได้รับเชิญให้เข้าร่วมกลุ่มด้วยในฐานะที่แสดงบทบาทในการแสวงหาอิสรภาพและความเท่าเทียมตลอดมา

ประธานาธิบดีไมราเลสของโบลิเวีย เปิดเผยว่า “ระหว่างทศวรรษ ๑๙๘๐-๑๙๙๐ ลาตินอเมริกาเป็น

“เด็กดี” ของไอเอ็มเอฟและวิ่งตามลัทธิตลาดเสรี โดยหวังว่าประเทศจะก้าวไปสู่ความมั่งคั่งโดยขบวนการของรัฐ เช่น สายการบิน รถไฟ ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท รวมทั้งแหล่งน้ำมันและท่อส่ง (ให้เอ็นรอน และเชลล์) ผลคือหายหน้า กำไรจำนวนมหาศาลหลังไหลไปสู่ยักษ์ข้ามชาติและชนชั้นนำผิวขาวกลุ่มเล็กๆ ของประเทศส่วนกองทัพรักษาผลประโยชน์ของภาคการเงินและบริษัทข้ามชาติแทนที่จะปกป้องผลประโยชน์ของเพื่อนร่วมชาติอย่างที่เราควรจะเป็น”

เมื่อโมราเลสซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองได้รับเลือกตั้ง เขาเวรคืนกิจการก๊าซและน้ำมันกลับให้เป็นของประชาชนและเรียกค่าตอบแทนที่สูงกว่าเดิมมาก นโยบายเศรษฐกิจของเขาทำให้จีดีพีโต ๖.๐ เปอร์เซ็นต์ในปี ๒๐๐๘ รายได้ของประเทศแสดงผลบวกติดต่อกัน ๓ ปี ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศเพิ่มกว่า ๘ พันล้านดอลลาร์ งบประมาณของประเทศถูกกระจายให้คนยากจนและเพื่อไม่ให้เด็กต้องออกจากโรงเรียน เขามุ่งช่วยเหลือสตรีและคนชรา จัดโครงการประกันสังคม สร้างถนนและสถานพยาบาลสร้างระบบส่งน้ำให้ชาวบ้านกว่า ๘๐๐,๐๐๐ คน ลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจภายในประเทศและความมั่งคั่งของสังคม นโยบายของโมราเลสได้รับการยกย่องจากกิลเบิร์ตเทอร์เรียที่ปรึกษาอาวุโสของไอเอ็มเอฟว่าเป็นการ “อุ้มประชาชน” (bail out the people) ไม่ใช่ “อุ้มนายธนาคาร” (bail out the bankers) อย่างในอเมริกาและยุโรป โมราเลสกำหนดแนวทางเศรษฐกิจตามแบบของบราซิลและสามารถหลีกเลี่ยงผลกระทบจากวิกฤติแฮมเบอร์เกอร์ ในปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) มาตรการนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าการกระตุ้นความต้องการของประชาชนจำนวนมากภายในประเทศมีประสิทธิภาพกว่าการอุ้ม “นายทุนโจร” กลุ่มเล็กๆ...แนวทางของโมราเลสสอดคล้องกับแนวทางของดร.โจเซฟ อี. สติกลิตซ์ นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบล ที่ว่าเศรษฐกิจจะไม่เติบโตหากคนกลุ่มใหญ่คือคนชั้นกลางและคนยากจนจนลง

ในการประชุมสุดยอดของประเทศในอเมริกา (Summit of the Americas) เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. ๒๐๑๒ (พ.ศ. ๒๕๕๕) อำนาจการครอบงำของสหรัฐฯ ได้ถูกปฏิเสธ บารัก โอบามา ถูกโดดเดี่ยว และถูกโจมตีอย่างเปิดเผยที่ไม่เชื่อกันว่าเข้าร่วมประชุมด้วย ประชาธิปไตยแบบล่างสู่บน (bottom-up) กำลังงอกงาม อย่างไรก็ตามนั่นเป็น “Bad Apple” หรือตัวอย่างที่ไม่ดีและทำลาย “โครงการเพื่อศตวรรษใหม่ของอเมริกา” (Project for the New American Century-PNAC) ของสหรัฐฯ จึงเชื่อได้ว่า “การบ่อนทำลาย” ความเป็นหนึ่งเดียวดังกล่าวจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน โดยเฉพาะหากตัวแทนของพรรคริพับลิกันได้เป็นประธานาธิบดีต่อจาก บารัก โอบามา

นอกจากการ “รวมเป็นหนึ่งเดียว” แล้ว สามสิบสองประเทศดังกล่าวยังถอยออกจากลัทธิ “ทุนนิยมความบอย” และหันไปสู่การสร้างสังคมที่เท่าเทียมและเอาใจใส่ในสิ่งแวดล้อมด้วย

สำหรับประเทศไทย พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ อดีตผู้บัญชาการทหารบกเคยกล่าวไว้ในบทความชื่อ “จิวย้อนอดีต” ที่เขียนโดย ประชา หริรัษฎาพิทักษ์ ลงในมติชนรายสัปดาห์ ฉบับที่ ๑๑๔๕/๒๕๔๕ ว่า:

“ทหารไทยและกองทัพไทยในอดีตถูกมหาอำนาจหลอกใช้ให้เช่นฆ่าพี่น้องบ้านใกล้เรือนเคียง...เราถูกล้างให้ยิงเวียดกง หากทำลายทหารเวียดกงไม่ได้ก็ต้องทำลายประชาชนเวียดกงที่บริสุทธิ์ แทนที่จะทำลายศัตรูกลับเป็นการสร้างศัตรู นั่นคือความผิดพลาดครั้งใหญ่”

ประเทศไทยไม่ได้ผิดพลาดเฉพาะในกรณีข้างต้น แต่ผิดพลาดตลอดมาตั้งแต่ นายกรัฐมนตรีของไทยในปี ๒๕๐๓ เขียนจดหมายไปถึงมหาเถระสมาคมขอให้เลิกสอนเรื่องลัทธิโศษ และรับ “เพชรฆาตทางเศรษฐกิจ” (Economic Hitman) หรือ “ผู้เชี่ยวชาญ” เข้ามาเป็นที่ปรึกษาด้านการพัฒนาโดยมุ่งพัฒนาทางวัตถุและตักบ่วงนี้รวมทั้งกระตุ้นการคอร์รัปชันในหมู่คนชั้นนำและใช้ “พลังนุ่ม” (Soft Power) ซึ่งได้แก่การ

ศึกษา สื่อมวลชน และวัฒนธรรมเข้าครอบงำให้คนไทยเข้าสู่บริโภคนิยมบันเทิงนิยม และ “ทุนนิยมความบอย” จนประเทศตกอยู่ในภาวะ “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” และถดถอยจนใกล้จะเป็น “ประเทศล้มเหลว” นายทุนโจรหรือนายทุนสามัญใช้อำนาจเงินเข้าครองอำนาจทางการเมืองและมุ่งนำพาประเทศเข้าสู่วัตถุวัตถุนิยมและกรงเล็บอินทรียิ่งขึ้น จนสถาบันอันสำคัญของประเทศอันได้แก่ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ถูกคุกคามอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ ทั้งหมดเป็นผลของการ “ติดกับ” ของ “คนที่พระเจ้าเลือก” และลัทธิเสรีนิยมใหม่ (Neo liberalism) หรือทุนนิยมความบอย (Cowboy Capitalism) ซึ่งเกิดจาก “การควรววม” ของนายทุนโจรอเมริกันและชาวคริสต์เคร่งคัมภีร์ (Fundamentalist) ของนิกายอีแวนเจลิเคิลอย่างมิดบอด โดยไม่ “เท่าทัน” เลยนั่นเป็นส่วนหนึ่งของแผน “บริษัทครองโลก” (Corporate Globalization) ซึ่งถูกริเริ่มและวางแผนตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๕๐ (พ.ศ. ๒๔๙๓) หลังจากสหรัฐฯ กลายเป็นมหาอำนาจและนายทุนโจรอเมริกาได้รับความคิดในเรื่องการโอนกิจการทุกอย่างให้เป็นของเอกชนตามความคิดของฟริดริชฮาเยค นักเศรษฐศาสตร์ชาวออสเตรียซึ่งไปสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยชิคาโก

การที่จะหลุดพ้นจากการเป็นทาสวัฒนธรรมฝรั่งหรือวิกฤตทางปัญญาดังกล่าวของไมเคิลไรท์ และพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) ได้ ก็ต้องศึกษาให้ “รู้ทัน” ตะวันตกและไม่ดูถูก “รากเหง้า” ของตนเอง รวมทั้งรู้จักเลือกใช้ส่วนดีของวัฒนธรรมทั้งสองให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาประเทศ ข้อมูลทั้งหมดที่นำเสนอนี้เป็นเพียงส่วนที่ผู้เขียนได้ศึกษามาเท่านั้น ผู้อ่านควรจะต้องศึกษาในเชิงลึกกว่านี้เพื่อการเรียนรู้ตะวันตกให้แตกฉาน นอกจากนี้ยังจะต้องเรียนรู้พลังอำนาจใหม่ที่ประกอบด้วยประชากรประมาณ ๓,๐๐๐ ล้านคนที่กำลังก้าวเข้าสู่ “โลกาภิวัตน์” ครั้งที่ ๓ ด้วย

ยาปฏิชีวนะกับลิว

ถ้าพูดถึงการเป็นลิวละก็เป็นเรื่องใหญ่มหาศาลสำหรับหนุ่มสาวทีเดียว แล้วลิวนี้ก็ช่างกระไร ผ่าเท้าว่าง ๆ ก็ไม่ไปขึ้นขอบมาขึ้นบนใบหน้าทุกตารางนิ้วเลย ชวนให้หนุ่มสาวกลุ่มอกกลุ่มใจ ตระเวนหายารักษาเป็นลิบ ๆ ชนิด

ที่พูดเรื่องนี้เพราะทราบว่ามีหนุ่มสาวหลายคนเลือกใช้ปฏิชีวนะหรือแอนติไบโอติกในการรักษาลิว ยาปฏิชีวนะบางตัวอันตรายมาก โดยเฉพาะยาโมโนไซคลิน (ชื่อสามัญ ไม่ใช่ชื่อ ยี่ห้อของยา) เป็นยาปฏิชีวนะที่อยู่ในกลุ่มเดียวกับเตตราไซคลิน (tetracycline)

นายแพทย์พอล เอมเมอร์ จากมหาวิทยาลัยสิดดี ประเทศอังกฤษ ได้รายงานว่ามีคนไข้ ๗ คนที่ใช้ยาตัวนี้แล้วมีอาการข้างเคียง คือเป็นโรคปวดข้ออย่างรุนแรง นอกจากนั้นยังมีรายงานถึงคณะกรรมการสำรวจความปลอดภัยของยาว่า จากการศึกษาคนไข้โรคตับซึ่งใช้ยานี้ ๑๖ ราย มีคนไข้ ๒ รายถึงแก่ความตาย และอีก ๑๑ รายมีอาการของโรคเกี่ยวกับภูมิชีวิตตกต่ำ คือโรคอาการแพ้และปวดตามข้อ ปวดหัว อาการผื่นคัน อาการอักเสบ และโรคตับ

ยาปฏิชีวนะนั้นเกิดจากหลักการที่ว่า “ใช้เชื้อจุลินทรีย์สร้างจากห้องทดลองไปฆ่าเชื้อจุลินทรีย์ในตัวเรา”

ยาปฏิชีวนะได้จากการเอาเชื้อจุลินทรีย์ไปเลี้ยงในห้องทดลองให้เจริญเติบโตและขยายตัวเป็นล้าน ๆ เท่า แล้วนำมาปราบเชื้อโรคในร่างกาย โดยเหตุที่เป็นเชื้อแปลกปลอมเมื่อเข้าสู่ร่างกาย มันก็ต้องต่อสู้และเข้าไปกดระบบภูมิชีวิต การกดภูมิชีวิตของเราทำให้เราเกิดอาการแพ้ เช่น ผื่นคัน ไข้ แน่นหน้าอก หายใจไม่ออก เส้นเลือดบวมขยายตัว เกิดอาการผิดปกติทางไต หูตึง บางรายถึงกับหูหนวกก็มี เกิดอาการเกี่ยวกับระบบย่อย อาเจียน ท้องร่วง นอนไม่หลับ

เพราะฉะนั้นการใช้ต้องระวัง ไม่แต่เฉพาะยาโมโนไซคลินเท่านั้น แต่ต้องระวังยาปฏิชีวนะทุก ๆ ตัวด้วย อย่ากินยาประเภทนี้ง่าย ๆ (บางส่วนจากคอลัมน์ถาม-ตอบ หนังสือชีวิตฉบับที่ ๑๓๑)

เรื่องลิวนี้แปลก ยิ่งเครียดไม่อยากให้เกิดมันยิ่งแค้นกันสุดหัวใบหน้า หายาทั่วจักรวาลก็แก้ไม่ได้ ลองปรับพฤติกรรมใหม่ ไม่นอนดึก ไม่เครียด ไม่สูบบุหรี่ และ งด กาแฟ บิบลิว ล้างหน้าวันละ ๒ ครั้งพอ บางคนล้างหน้าจนสะอาดเกินทำให้ผิวอ่อนแอแพ้ง่าย ก็เป็นลิวง่ายอีกอย่างไม่ต้องเติมแป้งตลอดเวลา รุขมขนุดตันทำให้เกิดลิวเปล่า ๆ

สมัยก่อนปู่ตายยายใช้ดินสอพองกับน้ำมันนารีก็เอาอยู่แล้ว ใครจะเพิ่มมัน ทานาคาก็ว่ากันไป ใบหน้าหนึ่งฝ่ามือนี้เรื่องเยอะจริง ๆ.

๖ กัณฑ์ปีติยานาปรากฏ
ทำให้ชนบทไม่เป็นชนบท
ทำให้เมืองไม่เป็นเมือง
ล้วนเกิดจากความโลภของคน.

โลกตัวช่วย

(ปโลกสูตร)

[http://www.st-benedicts-atherstone.org/
wp-content/uploads/2016/10/money-ght.jpg](http://www.st-benedicts-atherstone.org/wp-content/uploads/2016/10/money-ght.jpg)

มีพรหมณ์มหาศาล(พรหมณ์ผู้มั่งคั่ง) คนหนึ่ง ได้ไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ แล้วได้ทูลถาม

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้สดับมาจากบรรพบุรุษของพรหมณ์ ซึ่งเป็นผู้เฒ่าผู้แก่ เป็นอาจารย์ และเป็นอาจารย์ของอาจารย์กล่าวไว้ว่า เคยได้ยินมา แต่ก่อนโลกนี้หนาแน่นด้วยหมู่มนุษย์(คนที่จิตใจสูง) รวากับในอเวจีมหานรก(เต็มเปี่ยมด้วยสัตว์นรกนิรันดร์) ทั้งหมู่บ้าน ตำบล ชนบท และเมืองต่างก็มีทุกๆระยะไต่กันตก

แต่ทุกวันนี้ อะไรหนอเป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่ทำให้มนุษย์(คนที่จิตใจสูง)ลดลงไป ปรากฏว่ามีน้อย แม้หมู่บ้านก็ไม่เป็นหมู่บ้าน ตำบลก็ไม่เป็นตำบล ชนบทก็ไม่เป็นชนบท และเมืองก็ไม่เป็นเมือง

พระผู้มีพระภาคทรงสดับแล้ว ตรัสตอบ

“ดูก่อนพรหมณ์ ทุกวันนี้มนุษย์กำหนด(ความใคร่ในกามคุณ ๕ คือ รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัส) แล้ว ด้วยความกำหนัดที่ผิดธรรมชาติ ถูกความโลภครอบงำ ประพฤติมิถาธรรม(ธรรมที่ผิด) ต่างก็ฉวยศีลตราอาวุธอันคม เข้าฆ่าฟันกันและกัน ฉะนั้นมนุษย์จึงล้มตายเป็นจำนวนมาก

นี่แหละเป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่ทำให้มนุษย์ลดลงไป ปรากฏว่ามีน้อย แม้หมู่บ้านก็ไม่เป็นหมู่บ้าน ตำบลก็ไม่เป็นตำบล ชนบทก็ไม่เป็นชนบท และเมืองก็ไม่เป็นเมือง ยังมีอีก....เมื่อมนุษย์กำหนดแล้ว ด้วยความ

กำหนัดที่ผิดธรรมชาติ ถูกความโลภครอบงำ ประพฤติธรรมที่ผิด ผนจึงไม่ตกตามฤดูกาล เกิดทุพภิกขภัย (ขาดแคลนอาหาร) ข้าวกล้าเสียหายเป็นเพลี้ย (แมลงที่เป็นศัตรูพืช) ไม่ให้ผล ฉะนั้นมนุษย์จึงล้มตายเป็นจำนวนมาก

นี่แหละเป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่ทำให้มนุษย์ลดลงไป ปรากฏว่ามีน้อย แม้หมู่บ้านก็ไม่เป็นหมู่บ้าน ตำบลก็ไม่เป็นตำบล ชนบทก็ไม่เป็นชนบท และเมืองก็ไม่เป็นเมือง”

อีกประการหนึ่ง.....เมื่อมนุษย์กำหนดแล้ว ด้วยความกำหนัดที่ผิดธรรมชาติ ถูกความโลภครอบงำ ประพฤติธรรมที่ผิด พวกยักษ์(คนไม่มีศีล ๕) ได้ปล่อยอมมนุษย์(คนที่มีใจต่ำช้า)ที่ร้ายกาจไว้ในโลก ฉะนั้นมนุษย์จึงล้มตายเป็นจำนวนมาก

นี่แหละเป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่ทำให้มนุษย์ลดลงไป ปรากฏว่ามีน้อย แม้หมู่บ้านก็ไม่เป็นหมู่บ้าน ตำบลก็ไม่เป็นตำบล ชนบทก็ไม่เป็นชนบท และเมืองก็ไม่เป็นเมือง”

ได้ฟังคำตอบแล้ว พรหมณ์มหาศาลนั้นพึงพอใจอย่างยิ่ง กราบทูลว่า

“ภาษิตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ภาษิตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ขอท่านพระโคตมโปรดทรงจำข้าพระองค์ไว้ว่า เป็นอุบาทว์(คนที่ยึดถือพระพุทฺธ-พระธรรม-พระสงฆ์อย่างมั่นคง) ผู้ถึงสรณะ(ที่พึ่ง) นับตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไปจนตลอดชีวิตเถิด”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ ข้อ ๔๙๖)

● ต่อจากฉบับที่ ๓๓๐

ถ้าเป้าหมายอยู่ที่การแสวงหาความพึงพอใจเป็นสุข หลีกเลี่ยงทุกข์
แล้วทำไมจะต้องรอคอยเวลาที่ยาวนานกับการเรียน...
ในเมื่อปัจจุบันก็สามารถเข้าถึงเป้าหมายดังกล่าวได้ด้วย การ กิน สุข ต็ม เสพ
ฉะนั้นเด็กเหล่านี้ก็จะหนีเรียนไปตั้งแก๊งเสพยาเสพติด
ซึ่งจักรยานยนต์ เทียวเตร่ตามสถานเริงรมย์ เล่นเกมคอมพิวเตอร์ ฯลฯ
ทั้งนี้มีเหตุผลฐานมาจากปรัชญาการศึกษา
ที่ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนสามารถกำหนด “เป้าหมายอนาคตของชีวิตที่ดี”

www.thairath.co.th

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ขณะที่เป้าหมายเชิงคุณค่าของชีวิตที่ช่วยตอบคำถามว่า “เกิดมาทำไม” จะเป็นเกณฑ์วินิจฉัยและกำหนดคุณค่าความหมายของสิ่งต่างๆ เพราะสิ่งใดที่สามารถช่วยให้เข้าใจเป้าหมายของชีวิตที่เกิดขึ้นเป็นมนุษย์ได้มากกว่า สิ่งนั้นก็จะเป็น “สิ่งที่ดีกว่า” หรือมี “คุณค่ามากกว่า” เหมือนเรือที่ลอยอยู่กลางมหาสมุทร การมีเป้าหมายของการเดินทางที่ชัดเจนจะเป็นเกณฑ์วินิจฉัยที่กำหนดคุณค่าความหมายของเส้นทางเดินเรือ โดยเส้นทางไหนสามารถนำไปสู่จุดหมายนั้นๆ ได้ใกล้กว่าปลอดภัยกว่า เส้นทางนั้นก็คือสิ่งที่ “ดีกว่า” ซึ่งถ้าหากไม่มี “เป้าหมายที่ชัดเจน” เป็นตัวกำหนดเรือก็จะล่องลอยไปในมหาสมุทรอย่างแว้งคว้าง

และมองแค่ “เป้าหมายเฉพาะหน้า” อันคือการประคองไม่ให้เรือล่มเพื่อจะล่องลอยต่อไปเรื่อยๆ ทั้งที่ไม่รู้ว่าจะไปที่ไหนเพื่ออะไร

การศึกษาก็เช่นเดียวกัน ถ้าปรัชญาของการศึกษาไม่ได้เป็นไปเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถตอบคำถามพื้นฐานในเชิงคุณค่าว่า “เป้าหมายของชีวิตที่ดีที่พึงไปในระยะยาวคืออะไร” ชีวิตการศึกษาของนักเรียนก็จะเป็นอย่างเลื่อนลอยไร้จุดหมาย กิจกรรมทางการศึกษาจะอยู่ที่การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ด้วยการเรียนไปวันหนึ่งๆ ตามตารางเวลาเรียนที่กำหนด ท่องจำความรู้เพื่อไว้สอบให้ผ่านจะได้เลื่อนชั้นเรียนต่อ แล้วก็

ลิมความรู้ส่วนใหญ่เกือบหมดหลังสอบเสร็จ จากนั้นก็เริ่มต้นท่องจำความรู้ชุดใหม่เพื่อไว้สอบให้ผ่านและเลื่อนชั้นสูงขึ้น แล้วก็ลิมความรู้ส่วนใหญ่เกือบหมดหลังการสอบเสร็จสิ้นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้กระดาษหนึ่งใบที่เป็นฉลากรับรองคุณภาพสินค้าทางการศึกษาสำหรับไว้เสนอขายในตลาดแรงงาน เพื่อจะได้มีงานทำ มีรายได้ และมีเงินซื้อหาสินค้าหรือบริการต่าง ๆ มาบริโภคให้เกิดความสุข

สำหรับเด็กนักเรียนจำนวนหนึ่งก็อาจคิดว่า ถ้าเป้าหมายของชีวิตอยู่ที่การแสวงหาความพึงพอใจเป็นสุขและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดเป็นทุกข์ แล้วทำไมจะต้องรอคอยเวลาให้ยาวนานกับการเรียนอย่างทุกข์ทรมานแต่ละวัน ๆ เพื่อหาเงินและหาความสุขในอนาคตข้างหน้า ซึ่งอาจตายไปก่อนที่จะได้พบกับความพึงพอใจเป็นสุขในชีวิตนี้ได้ ในเมื่อปัจจุบันก็สามารถเข้าถึงเป้าหมายดังกล่าวได้ อยู่แล้วด้วยการ กิน สูบ ต้ม เสพ เที่ยวเล่น ฉะนั้นเด็กเหล่านี้ก็จะหนีเรียนไปตั้งแก๊งเสพยาเสพติดบ้าง ซึ่งรถจักรยานยนต์บ้าง เที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์บ้าง เล่นเกมคอมพิวเตอร์บ้าง ฯลฯ ถ้าเงินที่พ่อแม่ให้มาไม่พอใช้ ก็คิดวิธีหาเงินด้วยหนทางไม่เหมาะสมต่าง ๆ ตั้งแต่เด็ก อาทิ การขโมยบ้าง ขายยาบ้าง รวมถึงการขายบริการทางเพศซึ่งเป็นวิธีได้เงินมาง่าย ๆ เป็นต้น จนกลายเป็นปัญหาของเยาวชนในสังคมทุกวันนี้ อันมีเหตุผลฐานมาจากปรัชญาการศึกษาที่ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนสามารถกำหนด **“เป้าหมายอนาคตของชีวิตที่ดี”**

โดยถ้าหากนักเรียนมีเป้าหมายเชิงคุณค่าที่ชัดเจนในชีวิต ก็จะช่วยให้เห็นประโยชน์ของความรู้ในวิชาที่เรียน ที่จะมีส่วนเป็นพื้นฐานนำไปสู่เป้าหมายชีวิตที่พึงปรารถนานั้น ๆ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม ทำให้เรียนอย่างมีความสุขมากขึ้น เพราะถ้าไม่เห็นประโยชน์คุณค่าของความรู้ที่เรียน (นอกจากไว้ท่องจำเพื่อสอบให้

ผ่านแล้วก็ลิม) เรื่องง่ายก็อาจกลายเป็นเรื่องยากสำหรับเด็ก เหมือนในวันหยุดที่มีคนขอให้เราไปช่วยทำงานสักเรื่อง เราจะรู้สึกเป็นเรื่องยากไม่มีเวลา เนื่องจากอยากพักผ่อน แต่ถ้าบอกว่างานชิ้นนั้นมีค่าตอบแทนให้ ๒,๐๐๐ บาท เราจะรู้สึกเป็นเรื่องง่ายที่สามารถหาเวลาให้กับการทำงานนั้นได้ทันที เพราะเห็นประโยชน์คุณค่าที่จะได้รับตอบแทนชัดเจน เป็นต้น

ปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียงที่อธิบายจากกรอบความคิดทางพุทธปรัชญา จะมอง **“ความรู้”** กับ **“คุณธรรม”** (ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดเป้าหมายเชิงคุณค่าของชีวิต) ในลักษณะเป็นมิติสองด้านของสิ่ง ๆ เดียวกัน เพราะมอง **“จิตวิญญาณ”** หรือ **“ธาตุรู้”** ที่แฝงอยู่ในตัวมนุษย์แต่ละคนในฐานะเป็นประธานของสิ่งต่าง ๆ และ **“โลก”** (ที่ถูกรับรู้) จะอยู่ภายในกายยาววา หนาคืบ กว้างคอก พร้อมด้วยความรู้ลึกลับนึกคิดของมนุษย์ ฉะนั้นเป้าหมายทางการศึกษาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งสมมติฐานนี้ จึงไม่ได้มีบรรทัดสุดท้ายอยู่ที่ **“ภายนอก”** ตัวตนมนุษย์ (เช่น เพื่อไปสร้างความมั่งคั่งทางด้านวัตถุธรรมให้แก่ประเทศชาติ อันจะนำไปสู่การกินดีอยู่ดียิ่ง ๆ ขึ้นของผู้คนในชาติ เป็นต้น) แต่จะอยู่ที่ **“ภายใน”** ตัวของมนุษย์แต่ละคน โดยมีบรรทัดสุดท้ายที่การยกระดับสติปัญญาและ **“ความรู้สึกนึกคิด”** ของมนุษย์ (อันเป็นสิ่งที่มิแก่่นสารคุณค่าโดยตัวเอง เนื่องจากจิตวิญญาณเป็นประธานของสิ่งทั้งหลายทั้งปวง) เพื่อให้มีความเจริญอกงามและเข้าถึง **“ความสุขที่ยั่งยืน”** หรือการเป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ได้อย่างมั่นคงถาวรยิ่ง ๆ ขึ้น ทำให้มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากปรัชญาการศึกษาของลัทธิทุนนิยมที่มีอิทธิพลครอบงำโลกปัจจุบัน

นอกจากนี้ **“ความสุขที่ยั่งยืน”** ย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่รู้จักรักการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดของโลก และสังคมให้เป็นไปอย่างมี **“ประสิทธิผล”** เพื่อที่

จะมีทรัพยากรเหลือพอสำหรับให้ใช้ได้อย่างยืนยาวตลอดจนต้องเป็นไปเพื่อการสร้าง **“ประโยชน์สุข”** ทั้งต่อตนเองและผู้อื่นโดยรวมด้วย เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่เกิดมาก็มีชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับคนอื่น ๆ อันจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยเกื้อกูลกันในการแก้ปัญหาต่าง ๆ การช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางสังคม จึงเท่ากับเป็นการสร้างหลักประกันของชีวิตในระยะยาวให้ได้มีที่พึ่งที่อาศัย เพราะถ้าสังคมดำรงอยู่ไม่ได้ ตัวเราซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบสังคมนั้น ๆ ย่อมหลีกเลี่ยงผลกระทบทางลบที่เกิดขึ้นไม่ได้ **“ความมีประสิทธิผล”** (ที่เกี่ยวกับการเสริมสร้างความมั่นคงของทรัพยากร) **“ความมีประโยชน์”** (ที่เกี่ยวกับการเสริมสร้างความมั่นคงทางสังคม) และ **“การทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน”** (ที่เกี่ยวกับการเสริมสร้างความมั่นคงของชีวิต) จึงเป็นเป้าหมายเชิงคุณค่าที่มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น จนเป็นเสมือนมิติสามด้านของสิ่ง ๆ เดียวกัน มากกว่าจะเป็นองค์ประกอบสามสิ่งที่ยแยกจากกัน ฉะนั้นถึงแม้ **“ความสุขที่ยั่งยืน”** ของมนุษย์แต่ละคนจะเป็นเป้าหมายหลักของปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียง แต่ก็มีกลมกลืน (harmony) กับเป้าหมายในการสร้างสภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่เกื้อกูลต่อการดำรงชีวิตอย่างปรกติสุขของมนุษย์ในระยะยาวด้วย รวมถึง **“ภูมิคุ้มกัน”** สำหรับเผชิญกับ **“สงครามทางเศรษฐกิจ”** ในโลกยุคโลกาภิวัตน์เพื่อความอยู่รอดอย่างปรกติสุขของประเทศชาติ

ทั้งนี้การกำหนดเป้าหมายของ **“ผลที่ดี”** ให้ได้อย่างถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิว่า ต้องเป็นไปเพื่อสิ่งที่มี **“ประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข (อย่างยั่งยืน)”** ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ทรงอธิบายหลักเศรษฐกิจพอเพียงไว้เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๓ นั้น ก็คือเงื่อนไขด้าน **“คุณธรรม”** ส่วนการเรียนรู้ว่าจะต้องกระทำ **“เหตุ”** อะไรและอย่างไรเพื่อนำ

ไปสู่ **“ผลที่ดี”** นั้น ๆ คือเงื่อนไขด้าน **“ความรู้”**

ผู้คนจำนวนไม่น้อยมักจะมองเรื่องคุณธรรมแบบแยกส่วน เช่น คุณธรรมที่ควรปลูกฝังให้นักเรียนได้แก่ ความขยัน อดทน ซื่อสัตย์ เสียสละ กตัญญู สามัคคี ฯลฯ แต่อันที่จริงแล้วรากฐานของ **“คุณธรรม”** ทั้งหลายทั้งปวง อยู่ที่การกำหนดเป้าหมายของ **“ผลที่ดี”** ให้ได้อย่างถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิก่อนว่า **“ดี”** คืออะไร มิเช่นนั้น **“ความขยัน”** ในการปล้นทรัพย์ของโจรก็ดี **“ความซื่อสัตย์”** ในหมู่โจรที่จะไม่ทรยศหักหลังกันเองก็ดี **“ความกตัญญูรู้คุณ”** ที่นำไปสู่ระบบอุปถัมภ์ซึ่งเกื้อกูลต่อการสร้างองค์กรที่เข้มแข็งของกลุ่มโจรก็ดี ฯลฯ ก็ย่อมเกิดขึ้นได้เช่นกัน **“เป้าหมายของผลที่ดี”** จึงเป็นตัวกำหนดคุณค่าของสิ่งที่ดีต่าง ๆ อันเป็นพื้นฐานที่ต้องเกิดนำมาก่อนตามลำดับขั้นทางตรรกะ แล้วการกระทำ **“เหตุ”** ให้ได้อย่างถูกต้องเที่ยงตรงในเหตุในผล เพื่อนำไปสู่ **“ผลที่ดี”** นั้น ๆ จึงจักเกิดตามมาได้ (หลักพุทธปรัชญาจึงถือว่า **“สัมมาทิฐิ”** เป็นประธานของสัมมาอริยมรรคมีองค์ ๘ ที่ต้องเกิดนำมาก่อนมรรคองค์อื่นๆ)

ปรัชญาการศึกษาซึ่งไม่ได้เป็นไปในทางที่ช่วยเสริมสร้าง **“ความรู้ความเข้าใจ”** เพื่อให้ผู้เรียนประจักษ์ถึง **“เป้าหมายของผลที่ดี”** ในชีวิตว่าคืออะไร แต่ไปพร่ำสอนเรื่อง **“คุณธรรม”** เป็นข้อ ๆ โดยแปลกแยกจากเป้าหมายแห่งผลที่ดีของ **“ความรู้”** คุณธรรมก็จะเกิดขึ้นได้ยาก เพราะไม่รู้ว่าจะจำเป็นอย่างไรต่อเป้าหมายของชีวิตการศึกษาดังกล่าว หรือไปพร่ำสอนเรื่อง **“ความรู้”** ในวิชาต่าง ๆ โดยแปลกแยกจากเป้าหมายของผลที่ดีซึ่งก็คือเรื่อง **“คุณธรรม”** ดังที่กล่าวมา ผู้เรียนก็จะมองไม่เห็นประโยชน์คุณค่าของวิชาความรู้ที่เรียน ทำให้เรียนไปเรื่อย ๆ อย่างไร้จุดหมายสักแต่ท่องจำความรู้เพื่อสอบให้ผ่านและได้ใบประกาศนียบัตรหรือใบปริญญาบัตรตามเงื่อนไขที่

ระบบการศึกษากำหนด แล้วก็มีความรู้เหล่านั้น ส่วนใหญ่เกือบหมดหลังสอบเสร็จไม่นาน เพราะไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไรนอกจากการสอบ ดังนั้น ความรู้ก็ยากที่จะเกิดขึ้นได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งถ้าเข้าใจปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนการของ เศรษฐกิจพอเพียงอย่างถูกต้องแล้ว ก็ จะเห็น บูรณาการของ “ความรู้” กับ “คุณธรรม” ภายใต้ โครงกรอบของหลักคิดเดียวกัน อันจะช่วยเสริม แรงซึ่งกันและกันในการปลูกฝังทั้ง “ความรู้และ คุณธรรม” ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ มากยิ่ง ๆ ขึ้นได้

ความรู้ในคุณธรรม

ตอนที่แล้วได้ชี้ให้เห็นพัฒนาการแห่งภูมิปัญญา มนุษย์ที่เริ่มจากข้อพิสูจน์อันมีชื่อเสียงของเด- คาร์ตส์ว่า “ฉันคิดดังนั้นฉันจึงมีอยู่” จนนำไปสู่ การแยกตัวของ “ความรู้” ทางวิทยาศาสตร์ที่เป็น ด้านวัตถุธรรมหรือร่างกาย (Body) ออกจากเรื่อง “คุณธรรม” ในทางศาสนาที่เป็นด้านนามธรรม หรือจิตใจ (Mind) เมื่อความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสมัยใหม่สามารถดลบันดาลให้เกิด “อิทธิปาฏิหาริย์” ต่าง ๆ เหนือกว่าปาฏิหาริย์ใน ความเชื่อทางศาสนาแบบเดิม จึงส่งผลทำให้ มนุษย์เริ่มเห็นห่างจาก “คุณธรรม” ทางศาสนา และถูกรอบงำด้วยอิทธิพลของ “ความรู้” ทาง วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมากขึ้น

“ความรู้” ด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีหรือ ภูมิปัญญาแบบปฏิฐานมีจุดเด่นสำคัญตรงที่สามารถ พิสูจน์ได้ด้วยประสบการณ์เชิงประจักษ์ของมนุษย์ ตลอดจนสามารถสร้างนิยามความหมายที่วัดค่า ได้ในเชิงปริมาณ อันทำให้ผู้คนสามารถเรียนรู้ ให้เข้าใจตรงกันอย่างเป็นวัตถุวิสัยหรือภาววิสัย แตกต่างจาก “คุณธรรม” ทางศาสนาหรือภูมิ ปัญญาแบบปฏิฐานที่พิสูจน์ให้เห็นตรงกันได้ยาก ด้วยประสบการณ์เชิงประจักษ์ของมนุษย์ อีกทั้ง

ไม่สามารถวัดค่าในเชิงปริมาณเพื่อศึกษาเปรียบเทียบได้อย่างเป็นรูปธรรม จึงส่งผลทำให้ถึงแม้ มนุษย์จะยอมรับในคุณค่าความสำคัญของเรื่อง “คุณธรรม” ทางศาสนา ที่มีต่อการสร้างสันติสุข ของสังคมก็ตาม แต่ในเมื่อไม่สามารถพิสูจน์และ วัดค่าได้ ภายใต้นิยามความหมายที่ผู้คนทั่วไป เห็นตรงกันแบบความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ก็ทำให้ แสวงหาการสนับสนุนร่วมกันอย่างเป็นสากล ได้ยาก

ตัวอย่างเช่น ธนาคารโลกหรือธนาคารเพื่อ การพัฒนาแห่งเอเชียซึ่งมีหน้าที่สนับสนุนแหล่ง เงินกู้ให้กับการพัฒนาของประเทศต่าง ๆ คงยินดี อนุมัติเงินกู้จำนวนมากเพื่อให้ประเทศสมาชิกนำ ไปใช้พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางด้านวัตถุธรรม อาทิ ถนน เขื่อน ระบบขนส่งมวลชน ฯลฯ อย่างไรก็ตามถ้าจะมีประเทศใดขอเงินไปทำ โครงการปลูกฝังให้ประชาชนในชาติมีความซื่อสัตย์ สุจริต และมีค่านิยมที่จะเลือกนักการเมืองซึ่งมี ความซื่อสัตย์สุจริตไปเป็นผู้บริหารประเทศ อัน ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อ การพัฒนาบ้านเมืองเช่นกัน โดยอาจสำคัญยิ่ง กว่า การนำเงินไปสร้างเขื่อนหรือถนนหนทาง แล้ว ปล่อยให้มีการทุจริตคอร์รัปชันในโครงการขนาดใหญ่ดังกล่าวด้วยซ้ำ แต่ก็คงไม่มีผู้บริหารธนาคาร คนไหนกล้าปล่อยเงินกู้สำหรับโครงการพัฒนา ประชาชนให้มีความซื่อสัตย์สุจริตแบบนี้ เพราะ “วัดผล” เป็นรูปธรรมได้ยาก (ไม่เหมือนการให้ เงินไปสร้างเขื่อนหรือถนนหนทางต่าง ๆ) การ ขาด “ความรู้ในคุณธรรม” หรือขาดองค์ความ รู้ที่จะศึกษาเรื่องคุณธรรมอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ โดยที่ผู้คนทั่วไปสามารถยอมรับได้ตรงกันอย่าง เป็นสากลนั้น จึงเป็นมูลเหตุสำคัญที่ทำให้ทิศทาง การพัฒนาของอารยธรรมมนุษย์ทุกวันนี้ มุ่งไปที่ ด้านวัตถุธรรมมากกว่าด้านคุณธรรมจริยธรรมใน ทางศาสนา

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

● เพลว สีเงิน
คอลัมน์คนปลายซอย

น.ส.พ.ไทยโพสต์ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑

เรื่อง “พลเอกประวิตร” องค์กรรัฐจารีปดัยอ้างว่า
เป็นเรื่องส่วนตัว

ด้วยตรรกะนี้ เท่ากับเป็นว่า

เรื่อง “ทักษิณชุกหุ่่น” ก็เป็น “เรื่องส่วนตัว” ด้วยเหมือนกัน!?

การรบ ถ้าส่งสัญญาณผิด ก็พ่าย

การเมืองเหมือนกัน

ถ้าผู้นำส่งสัญญาณที่ผิดถึงประชาชน ก็พัง!

ว่าด้วยบท ‘แห่บ้าน-กลุ่มเมือง’

ปัญหา “กวนเมือง” วันนี้.....

ดูให้ดีเถอะ

มันไม่ได้มาจากเรื่อง “การเมือง” โดยตรง
หรอก!

การเมืองเรื่อง “เลื่อนเลือกตั้ง” นั้นนะ ชี้ผง

เรื่อง “นาฬิกาเพื่อน”.....

ที่วนกันไล่บนข้อมือ “พลเอกประวิตร” พี่ใหญ่
ของรัฐบาล คสช.นั้นตะหาก

เรื่องใหญ่!

ยิ่ง ป.ป.ช.บอก “นาฬิกาเพื่อนไม่ต้องแจ้งบัญชี
ทรัพย์สิน” จากเรื่องใหญ่ กลายเป็นเรื่อง “ถึงตาย
ยกแก๊ง” ไปเลย

จำไม่ได้หรือ “คดีชุกหุ่่น” นั้นนะ

ทักษิณอ้าง “บกพร่องโดยสุจริต” ตุลาการศาล

รัฐธรรมนูญเชื้อ

แต่ประชาชน ไม่เชื่อ!

และนั่น เป็นหนามฝังในเนื้อ “กัลดหนอง”
ทำเอาสถาบันศาลสะเทือนศรัทธาไปยุคหนึ่ง

และตัวคนบกพร่องโดยสุจริต สุดท้าย ก็ต้อง
ตายทางศรัทธาและความเชื่อถือของสังคม

มาวันนี้ มีคำว่า “นาฬิกาเพื่อนไม่ต้องแจ้ง”
เป็นวาทกรรมจากคนกระบวนกรตรวจสอบทุจริต
ที่เรียก ป.ป.ช.ขึ้นอีก

คำถามที่เกิดในสังคมตอนนี้ ก็คือ

คำว่า “นาฬิกาเพื่อนไม่ต้องแจ้ง” กับคำว่า
“บกพร่องโดยสุจริต”

มันต่างกันตรงไหน?

นายกฯ ประยุทธ์ในฐานะ “องค์กรรัฐจารีปดัย”

ต้องตอบสังคมให้ชัดว่า ที่เข้ามาเพื่อล้างคอร์รัปชัน ให้ชาติ นั้น

กรณีบีบบ้อม.....

จะยึด “มาตรฐานทักษิณ” โกงแล้วอ้าง บกพร่องโดยสุจริต

หรือจะยึด “มาตรฐาน คสช.” แค่งล้งล้งว่าไม่ สุจริตก็ผิดแล้ว?

เรื่อง “พลเอกประวิตร” องค์กรรัฐวิบัติยอ้าง ว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ด้วยตรรกะนี้ เท่ากับเป็นว่า

เรื่อง “ทักษิณชุกหุน” ก็เป็น “เรื่องส่วนตัว” ด้วยเหมือนกัน!?

การรบ ถ้าส่งสัญญาณผิด ก็พ่าย

การเมืองเหมือนกัน ถ้าผู้นำส่งสัญญาณที่ผิด ถึงประชาชน ก็พัง!

คนกินเงินเดือนภาษีประชาชน เมื่อมีเหตุเข้า ข่ายไม่สุจริต จะอ้าง “เป็นเรื่องส่วนตัว” แล้วทวาด “คนอื่นอย่าเลือก”!

แบบนี้ เขาเรียกจนแต้ม แล้วออกลูกนกเลง ทานว่าเสียบุคคลิกผู้ใหญ่ อันวิญญูชนไม่ควรทำ อย่างยิ่ง

ว่ากันที่จริง ตอนนี้ การวางรากฐานสู่ เศรษฐกิจ-สังคมใหม่ของประเทศ กำลังเข้ารูปล-เข้ารอย

เรียกว่านายกฯ ประยุทธ์ กำลังไปได้สวย ไป ด้วยยุทธศาสตร์ ๔.๐ ว่าด้วยภาค อีอีซี อยู่ทีเดียว

เรื่อง “นาฬิกาเพื่อน” เข้ามาเป็น “กรรม ตัดรอน” จี๊ก็เดียว และนายกฯ ประเมินอารมณ์ ลังคมผิดในการรับมือเท่านั้นแหละ

“กองหนุน” หาย.....

“กองโจร” พรึบทันที!

เหมือนกรณี “หมอล่าง” เทพเจ้าของชนชาว ผู้ป่วยโรคมะเร็ง เขาปรุงยาสมุนไพรชนิดหนึ่ง เดิม ใช้เป็นหูกยารักษาโรคชนิดอื่น

แต่คนเป็นมะเร็ง กินแล้วกลับดีขึ้น

คือจากที่ตายแน่ กลับไม่ตาย ที่เริ่มเป็น กลับ หาย ที่เป็นระยะปานกลาง กลับทรงตัว และมี พัฒนาการดีขึ้น ไม่ทรุดลง

ก็เข้าใจว่าคงไม่กับทุกราย แต่ด้วยเปอร์เซ็นต์ เฉลี่ย กินแล้ว “เห็นผล” ดีขึ้น มีจำนวนมากกว่า

คนเป็นหมื่นๆ จึงหลังไหลไปรับแจกยา หมอล่าง ที่ปราจีนบุรี ตามที่เห็นกัน

ก็หลายเดือนมาแล้ว ถ้าไม่ได้ผลจริงตามร่ำลือ น่าจะซาลง แต่ที่ยังนาน คนยังขัดทะนานมากขึ้น

แสดงว่า สมุนไพรสุตรหมอล่าง เขา “เจ๋ง” จริง! เดือนกุมภาพันธ์ซื้อขอรับยาแล้วกว่า ๒ หมื่นราย! ก็แน่นอน.....

กรณียากกลางบ้านหมอล่าง ที่กระทรวง สาธารณสุข “ไม่ยอมรับ” แต่ชาวบ้าน “ยอมรับ”

กับยาแผนปัจจุบัน ที่กระทรวงสาธารณสุข “ยอมรับ” แต่ชาวบ้านเชื่อในผลทางรักษาจากยา หมอล่างควบคู่ นั้น

ยอมนำไปสู่คำว่า “ผิดกฎหมาย” กับ “ถูก กฎหมาย”

ประเด็นสำคัญที่เป็นปัญหา อยู่ตรงว่า.....

ยาหมอล่างที่ผิดกฎหมาย ใช้รักษาแล้ว หาย มากกว่า ยาที่ถูกกฎหมาย ซึ่งใช้รักษามาก่อนแล้ว “แต่ไม่หาย”!

“กระทรวงสาธารณสุข” จะแก้ปัญหานี้ โดย การส่งสัญญาณที่ไม่นำไปสู่ความขัดแย้งเชิง ปฏิบัติซึ่งกันและกัน และตัดรอน “ทางเลือก-ทาง รอด” ของชาวบ้านได้แบบไหน อย่างไร?

ตรงนี้สำคัญ.....

ในเมื่อ คนเป็นมะเร็ง เดิมพันสุดท้าย คือ “ตาย”

แต่รักษาที่หมอโรงพยาบาลหรือรักษาด้วยยา แผนปัจจุบันแล้ว ก็ได้แค่นี้

ฉะนั้น รักษาที่ตาย ไม่รักษาก็ตาย แต่เมื่อมียา “ออยไม่รับรอง” เป็น “ทางเลือก-ทางรอด” สุดท้าย

ถ้าสาธารณสุขเป็นแบบ “พวกหัวลูกเต๋า” อ้าง กฎหมาย อ้างยายังไม่ได้ผ่านการตรวจรับรอง

ห้ามผลิต ห้ามแจก ห้ามคนกิน โดยไม่คิดหา ทางออกร่วมกัน ซึ่งมันมีอยู่แล้ว แต่สาธารณสุข หน่วยใด-หน่วยหนึ่งอาจ “หวงก้าง”

แบบนี้.....

เรื่องเป็นคุณสังคมชาติ จะกลายเป็นโทษไป และชาวบ้าน โดยเฉพาะผู้ป่วยมะเร็ง แทนจะมีโอกาส กลับเป็นผู้เสียโอกาส

และวิทยาศาสตร์อย่างสาธารณสุข จะกลายเป็นกระทรวงอุปสรรคในการพัฒนาชาติไปทันที

โลกนี้ ไม่มีอะไรผิด-อะไรถูก

ผิด-ถูก ขึ้นอยู่กับว่า ขึ้นต้น จะเอาปัญหา มาเป็นปัญญาได้ขนาดไหน ก่อนเอาปัญหานั้นๆ กลับมาบริหารให้สอดคล้องความเป็นจริง ตามสถานการณ์ของเรื่องราว

เหมือนตอนคนทิว.....

จะไปเทศน์ให้ฟัง เอาเพชรทิ้งลงไปให้เลือก ว่าเม็ดนี้แท้ณะ เม็ดนี้เก็นะ เตียวก็ถูกกระทืบ

นี่คือ อยู่ในสถานการณ์ทิว การแก้ ก็ต้องทำให้เขาหายทิวก่อน จากนั้น ค่อยมาพูดกันเรื่อง ผิด-เรื่องถูก

และถกถึงทาง “ต้อยอด”

ไม่ใช่ตีค่าสมุนไพรมะ “ใช้ไม่ได้” อะอะต้องยาฝรั่ง ก็ยาโรงพยาบาลกินแล้วไม่หาย.....

ไหนๆ จะตาย กินยาหอมแสง ก็ไม่เห็นมีอะไร ต้องสูญเสียมากไปกว่านั้น เผลอๆ มันหาย

แล้วแบบนี้ ไม่ถือเป็น “ทางรอด” ในรูเข็ม.....

ที่สาธารณสุข ควรร่วมมือกับหมอแสงใช้งานวิจัย “ต้อยอด” ให้เป็น “เศรษฐกิจอุตสาหกรรม” ขับเคลื่อนด้วย “นวัตกรรม” ดอกหรือ?

กรณียาหอมแสงนี้.....

น่าจะจัดอยู่ใน “กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์” ตามยุทธศาสตร์ ๔.๐ ของนายกฯ ประยุทธ์

อย่าตั้งมุลอบ ด้วยดูแคลนสมุนไพรมะ ยาฝรั่งทุกตัว ก็ไปจากสมุนไพรมะ ต้อยอดด้วยงานวิจัยทั้งนั้น

ถ้าไม่มีแพทย์แผนโบราณ ไม่มีสมุนไพรมะ ปานนี้ไม่มีมนุษย์ไทยเหลือมานั่งหลับหู-หลับตาบูชา ยาฝรั่งตะพึด-ตะพือหรือ

ต้องส่งเสริมยาสมุนไพรมะ และควรอย่างยิ่งที่สาธารณสุขยกเคสหมอแสงเป็นตัวอย่าง

ว่าหมอแผนโบราณ หมอไทย-ยาไทย หรือยาผี

บอก อะไรก็ตามแต่ ใครมีตำรับ ไม่ต้องกลัวถูกจับ ให้รีบมาพบปลัดสาธารณสุขหรือท่านรัฐมนตรี ปิยะสกลได้เลย

เพื่อเอาตัวยา-ตัวสมุนไพรมะ ตามสูตรนั้นๆ เข้าสู่กระบวนการ “งานวิจัย”

การพัฒนาเชิงนวัตกรรมนั้น.....

ถ้าขาดงานวิจัย ไม่ส่งเสริมงานวิจัย ก็เหมือนหมาขาดเขี้ยว อยากรู้อะไรหรือ?

แต่ยุคนี้ น่าดีใจ ภาคธุรกิจอุตสาหกรรมของไทย หลายแห่งตื่นตัวและ “มองไกล” ที่ต้องแอบปลื้ม

กลุ่มประเทศ CLMV เราอย่าไปมองในเชิงแข่งขัน ว่าใครจะเหนือใคร

ควรต้องมองว่า เขมร-ลาว-พม่า-เวียดนาม-ไทย ต้องโตแบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และก้าวไปสู่นาครดใหม่ที่แข็งแกร่งร่วมกัน

อย่าไปมองใครเป็นตลาดของใคร, ใครได้เปรียบ-เสียเปรียบ, ใครก้าวหน้า-ใครล่าช้ากว่าใคร เขตแดนนะ ให้เป็นเรื่องของดิน

แต่พื้นที่ค้าขาย ไปมาหาสู่ “ไทย-เขมร-ลาว-พม่า-เวียดนาม” ควรเป็นอาณาจักรไร้พรมแดน

“เราชาตินี้-เขามีนั่น” กลุ่มประเทศ CLMV ก็แบ่งปัน เติบโตไปด้วยกัน แทนที่แต่ละประเทศจะค้าขายเฉพาะคน ๑๐ ล้าน ๑๐๐ ล้านในบ้านตน

ก็มีคนเป็นพันล้านคน เพื่อค้า-เพื่อขายพรมแดนขยายกว้างเท่าไร้ ประโยชน์แต่ละประเทศที่ได้ ก็ขยายกว้างเป็นเงาตามตัวไปเท่านั้น

เมื่อลับดาห้ที่แล้วผมอ่านข่าว.....

“องค์การเภสัชกรรม จับมือ ปตท.ศึกษาเตรียมการสร้างโรงงานผลิตยารักษาโรคมะเร็ง”

ผมทิ้งวิสัยทัศน์ “พัฒนาข้ามสายพันธุ์” ของ ปตท.มาก!

ปตท.บริษัทจัดหาพลังงานของประเทศ วันนี้ แดกแซง-แตกยอด สู้วงจรรอุตสาหกรรม ยาร่วมกับองค์การเภสัชกรรม

นายแพทย์นพพร ชื่นกลิ่น ผอ.องค์การเภสัชกรรม ลงนามในบันทึกข้อตกลงกับ “นาย

อรรถพล ฤกษ์พิบูลย์” ประธานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการกลุ่มธุรกิจปิโตรเลียมขั้นปลาย ปตท.

ถึงไม่มีรายละเอียดให้ศึกษา ผมหลับตาเห็น “งานวิจัย” ต้องมาแน่นอน

และที่พูดเชิงเหยียดว่า “ยาองค์การเภสัชฯ” ในอนาคต ด้วยงานวิจัยต่อยอด

ด้วยแต้มต่อทุนเพื่องานวิจัย ด้วยคุณสมบัติแร่ธาตุสมุนไพร และด้วยงานทางยาที่องค์การเภสัชฯ มีประสบการณ์

การวิจัยสู่การผลิต “ยารักษาโรคมะเร็ง” มีโอกาสสำเร็จสูง!

ประเทศไทยเรา มีวัตถุดิบ “ค่าล้ำโลก” อยู่มาก แต่ขาดงานวิจัย วัตถุดิบจึงถูกนำมาใช้เหมือน “ลิงได้แก้ว”

อย่างแก๊สธรรมชาติในอ่าวไทย มีสารตั้งต้นสูง ๑๐-๑๕% ในขณะที่แก๊สพม่า มีไม่เกิน ๕%

แทนที่เราจะใช้งานวิจัยต่อยอดอุตสาหกรรมปิโตรเคมีขึ้นไป เพื่อผลิตเม็ดพลาสติก สร้างอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ที่ได้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจมากกว่า

กลับเอาไปใช้แค่ผลิตไฟฟ้า ขนส่ง โรงงานอุตสาหกรรม เหมือนเอาไม้สักไปทำเป็นพินहु่งข้าวประมาณนั้น

แต่ดูเหมือน ปตท.อีกนั้นแหละ.....

ตั้ง “สถาบันวิจัยสิริเมธี” เป็นมหาวิทยาลัยมุ่งด้านงานวิจัย คัดเด็ก “หัวกระเด็น” ในประเทศไปเรียน

เห็นว่า ๕ พันคน คัดเอา ๓๐ คน ไปสร้างเป็น “ไทยพันธุ์ใหม่” ศึกษาวิจัยเพื่อนวัตกรรมสู่ระดับต้นๆ ของโลก

ครับ.....พ่อคุณ...แม่คุณทั้งหลาย

หัวงอก เหนียงยาน จะตายกันวันนี้-วันพรุ่งอยู่แล้ว ยังจะเอาแต่กัดแย้งประเทศกันอยู่นี่แหละ เงยหน้าให้พ้นหัวแม่ตีนตัวเอง ดูโลกเขาบ้างว่าวันนี้ เขาไปถึงไหนกันแล้ว

บ๊ักบ้อมก็เหมือนกัน ตายวันไหน ก็อยากรู้ว่า จะเอานาฬิกาไปได้ซั๊กกี่เรือน? ❏

นอนหลับ..ยาธรรมชาติ

โปรดทราบ เรื่องนอนหลับโดยเฉพาะการหลับสนิทนั้น เป็นเรื่องสำคัญ ทางสมาคมการแพทย์เพื่อการนอนหลับโลก (World Association of Sleep Medicine : WASM) จึงกำหนดให้วันศุกร์สัปดาห์ที่ ๒ เต็มสัปดาห์ ในเดือนมีนาคม ของทุกปี เป็น “วันนอนหลับโลก” ให้อาหารชีวิตด้วยการหลับให้เต็มอิ่ม - คำขวัญปี ๒๕๖๐ คือ **“หลับสนิท ชีวิตมีพลัง”**

การนอนหลับเป็นกิจกรรมสำคัญในชีวิต เพราะการนอนหลับนั้นคือการให้ทุกส่วนในร่างกายได้หยุดพัก ได้ซ่อมแซม ปรับสมดุล และฟื้นฟูอวัยวะส่วนต่างๆ ใน ๑ วัน เราควรใช้เวลาในการนอนหลับให้เพียงพออย่างน้อย วันละ ๖-๘ ชั่วโมง แต่ทั้งนี้เชื่อว่ายังมีคนจำนวนไม่น้อยที่ละเลย หรืออาจจะไม่ได้ใส่ใจกับการนอนหลับอย่างเพียงพอ

การนอนหลับเป็นช่วงเวลาที่อวัยวะต่างๆ ได้พักผ่อน ซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ ปรับสมดุลสารเคมีต่างๆ เรียบเรียงข้อมูลในสมอง ทำให้เกิดการจดจำและพัฒนาการ หากนอนหลับไม่เพียงพอ ไม่มีคุณภาพ หลับไม่สนิท จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต ก่อให้เกิดโรคต่างๆ

ศ.เกียรติคุณ พญ.คุณนันทา มาระเนตร์ แถลงว่า การนอนหลับที่ดีมีคุณภาพ คือ หลับต่อเนื่องและนานพอ เรียกแบบชาวบ้านคือหลับรวดเดียวจนถึงเช้า ซึ่งคุณภาพการนอนสำคัญกว่าระยะเวลาในการนอน เพราะแม้จะนอนเพียง ๖ ชั่วโมง แต่หากการนอนนั้นไม่มีคุณภาพ ตื่นมาแล้วสดชื่น สดใสไปตลอดทั้งวัน ก็ถือว่าเป็นการนอนที่มีคุณภาพ

การนอนที่ไม่มีคุณภาพ หลับไม่สนิท ส่งผลให้เกิดโรคตามมาได้กว่า ๑๐๐ โรค เช่น เรียนรู้ไม่ตี ความจำเสีย ความสนใจ แยก อ้วน เตี้ย โง่งในเด็ก ความดันโลหิตสูง รวมไปถึงมะเร็ง และว่า ปัญหาการนอนหลับถือเป็นปัญหาทั่วโลก โดยคนครึ่งโลกล้วนมีปัญหาอนไม่หลับ

(ขอบคุณข้อมูลจากกระทรวงสาธารณสุข)

เรื่องนี้สำคัญมากทีเดียว คนไทยรุ่นเก่า ๆ สอนกันมาแต่ไหนแต่ไรเลยว่า ห้ามกวนห้ามแก้งคนที่กำลังนอนหลับ ใครแก้งถือว่าบาป ใจร้ายมาก แม้แต่หมอ ถ้าคนไข้หลับเขาก็จะไม่ปลุกให้มากินยา เพราะการนอนหลับสนิทเป็นยาในตัวอยู่แล้ว อยากนอนหลับสนิทอย่าลืมเรื่องเมตตากรุณา เพราะผู้มีเมตตายอมหลับเป็นสุข-ตื่นเป็นสุข ตื่นมากก็ขยันขันแข็งทำงานเสียสละสร้างสรรค์ส่วนนั้นส่วนนี้ สมคุณค่าของคน.

นกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ

ตอนบ่ายใกล้สี่โมงแล้วประเสริฐยังตั้งหน้าตั้งตารดน้ำสวนผักริมถนนทางเข้าหมู่บ้าน พี่ซผักหลายชนิดหลายแปลงเขียวขจีแทงยอดงามโตพอกเก็บกินและแบ่งขายได้

“แสงเรือง ๆ ที่ส่องประเทืองอยู่ทั่วเมืองไทยคือแม่พิมพ์อันน้อยใหญ่ ไอ้ครูไทยในแดนแหลมทองเหนื่อยยากอย่างไร ไม่เคยบ่นไปให้ใครเขามองครุนั้นยังลำพอง ในเกียรติของตนเสมอมา.....”

....นี่แหละครูที่ให้ความรู้ยุโรปรอบเมืองไทย หวังสิ่งเดียวคือขอให้ เด็กของไทยในผืนธานี ได้มีความรู้เพื่อช่วยเซ็ดชูไทยให้ผ่องศรี ครูก็ภูมิใจที่สมความเหนื่อยยากตรากตรำมา....”

เสียงเพลงแม่พิมพ์ของชาติดังแว่วมาจากเครื่องเสียงของโรงเรียนในหมู่บ้าน จึงนึกขึ้นได้ว่ารุ่งนี้เป็นวันครู พ่อแม่เป็นครูคนแรกของลูก แต่เด็กก็ต้องเรียนรู้จากครูในโรงเรียนด้วย เด็ก ๆ จึงจะอ่านออกเขียนได้ ถ้าพ่อแม่สอนตามลำพังคงจะไม่ถนัด เพราะต้องประกอบอาชีพของตนด้วย

ประเสริฐย้อนรำลึกอดีตเมื่อครั้งยังเรียนอยู่

ประถมสอง ช่วงนั้นคุณครูเสาร์ (ครูผู้หญิง) ได้เล่านิทานเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องเศร้า คุณครูเล่าไปก็ร้องไห้ไปด้วย นักเรียนทั้งห้องก็พลอยซาบซึ้งร้องไห้ตามคุณครูไปด้วย ต้องนับว่าท่านเป็นคุณครูที่มีศิลปะการถ่ายทอดมากทีเดียว ท่านทุ่มเททั้งกายและใจเพื่อเด็ก ๆ อย่างเต็มความสามารถสมกับเป็นคุณครูอย่างแท้จริง ท่านจากไปนานหลายสิบปีแล้ว แต่คุณความดีของคุณครูยังคงอยู่ในใจของประเสริฐเสมอ ๆ

เสียงมอเตอร์ไซด์ดังมา หันไปดูเป็นครูจ้อยนั่นเอง ตอนเป็นเด็กพอมมาก เพื่อน ๆ จึงเรียกว่าจ้อยจนติดปากเลยกลายเป็นชื่อเล่นไป ครูจ้อยขี่มอเตอร์ไซด์เก่า ๆ ผ่านสวนผักมุ่งหน้าไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่งที่อยู่คนละฟากท้องนา ชาวบ้านพูดกันว่า ครูจ้อยติดยาเสพติดมานานหลายปี พอโรงเรียนเลิกบ๊อบก็ต้องรีบไปหากลุ่มชื้อยาทันที

เพื่อนครูรุ่นราวคราวเดียวกับครูจ้อยเก็บเงินเก็บทองมีบ้านมีรถขับมาสอนนักเรียน แต่ครูจ้อยยังคงขี่มอเตอร์ไซด์เก่า ๆ อยู่บ้านหลังเล็กโทรม ๆ ที่พ่อแม่สร้างไว้ให้เมื่อหลายสิบปีก่อน ไม่ใช่ว่าครู

จ่อยเป็นผู้ประหยัดเรียบง่าย แต่ครูจ่อยปล่อยชีวิต
ไปกับยาเสพติดจนไม่สามารถก่อสร้างตัวได้

ประเสริฐนึกถึงสุภาษิตไทยที่ว่า ความรู้ท่วม
หัวเอาตัวไม่รอด ครูจ่อยอุตสาหะเรียนจนจบเป็น
ครูมาได้ แต่แล้วก็ตกอยู่ใต้อ่านยาเสพติดไปไหน
ไม่รอด เป็นอุทาหรณ์ชัดเจนให้ใครๆ ได้เห็นกัน

ตะวันยังไม่ตกดิน มีเวลานิดหน่อยประเสริฐ
หยิบหนังสือที่พกติดตัวมาอ่านทบทวน เป็นหนังสือ
สารอโคณบับเก่าชื่อ *อโคกราลี* ๕๐ ครั้งที่ ๒๖
แม้จะผ่านมาเป็น ๑๐ ปีแล้ว แต่ประเสริฐก็ยัง
ได้ประโยชน์จากหนังสือสารอโคณเก่า ๆ เสมอมา
อ่านมาถึงหน้า ๕๗ ก็สะดุดใจตรงที่พ่อครูสมณะ
โพธิรักษ์สอนไว้ว่า *“...ขอย้ำว่า คนที่ไปแย่งลาม ยศ
สรรเสริญ โลกียสุขในโลกนั้น คือคนทำลายสังคม
แต่คนเขาไม่ฟัง เขาไม่เข้าใจ เพราะเขาเหมือนนก
ไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ เขาไม่รู้ตัว เขาไม่รู้เรื่อง
หรอก เพราะโลกเป็นอย่างนั้น เขาก็พากันจมอยู่
เหมือนปลาที่จมอยู่กับน้ำก็ไม่เห็นน้ำ เหมือนนก
ที่บินอยู่บนฟ้าก็ไม่รู้จักฟ้า เพราะเขาไม่รู้ว่าเขา
งมงาย เขาหลงวนอยู่ในสิ่งเหล่านั้น แล้วก็
ทุกข์เป็นสุขเท่านั้นเอง สุขหลอก ๆ สุขลวง ๆ แล้วก็
สู้กันไป สร้างวิบากกรรมกันไป เป็นหนี้เวรหนี้กรรม
เป็นเรื่องติดยึด เป็นเรื่องทรมาทรมาน ชดใช้
หนี้กรรมกันไปไม่รู้จบ*

สรุปแล้วพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า ไม่เที่ยง
เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา แต่นกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็น
น้ำฉันใด ผู้หลงจมอยู่กับฟ้า กับน้ำก็ฉันนั้น คงยัง
วนเวียนติดอยู่ สุข ๆ ทุกข์ ๆ อยู่กับวังวนนี้ไปนาน
เท่านั้น.....”

ประเสริฐนึกถึงคำล้อเลียนที่ตลกในคณะ
หมอลำนำมาแสดงเมื่อหลายปีก่อน ตลกที่แต่งตัว
ใส่สูทอย่างดีมีมาดทรูก้าวอาด ๆ ออกมา แล้วพูดว่า
“มึงรู้ไหมว่ากูเป็นใคร ทำไมไม่มาทำความ
เคารพ”

ตลกที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าปุบปะกัตอบว่า

“ขนาดตัวของมึงยังไม่รู้ว่ามึงเป็นใคร แล้วกู
จะรู้ได้อย่างไรว่ามึงเป็นใคร”

คงคล้ายกับชีวิตคนในปัจจุบัน ที่ไม่รู้ตัวเอง
บางทีก็หลงไปกับบทบาทหัวโขนตำแหน่งยศถา
บรรดาคำดีต่าง ๆ นานา แสดงอำนาจบาตรใหญ่
ไปตามเรื่องตามราวโลกีย์ ไม่รู้ว่าเกิดมามีหนึ่งชีวิต
ควรจะใช้อย่างไรให้มีคุณค่า ไม่เคยเห็นทางสว่างที่
จะเดินไป ไม่เห็นความสำคัญในการฝึกตน ลดละ
กิเลส เหมือนนกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ คนไม่
เห็นธรรมแม้จะเป็นชาวพุทธก็ตาม

เด็กนักเรียนต้องมีคุณครูอบรมสั่งสอนให้
ความรู้ฉันใด เมื่อเกิดเป็นคนแล้วก็ต้องมีคุณครู
สอนความรู้อันล้ำค่าเพื่อเดินให้ถูกทิศทางฉันนั้น
พระพุทธเจ้าเป็นบรมครูสูงสุดผู้สอนทางเดินอัน
ประเสริฐงดงาม ใครศรัทธามีปัญญาเดินตามทาง
ที่ท่านสอนอย่างพากเพียรต่อเนื่อง เป็นนกที่เห็นฟ้า
เป็นปลาที่เห็นน้ำ เป็นคนที่เห็นธรรม ย่อมได้รับผล
เป็นความสุขสงบใจ มีแต่ความเจริญในกุศลธรรม
แต่ถ้อยเดียว

๓

ขอนอบน้อมมกัตถัญญเทิดพระคุณ

๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

“เราคิดอะไร” ก้าวสู่วินาที ๒๔ ยินดีด้วย

ความเป็นสัตว์ไม่ได้อยู่ที่แท่งก้อนดินตุ๊กตัก

สัตว์ที่หมายคือ วิญญาณที่ยังเป็นสัตว์

มีอารมณ์ต่ำ สัตว์แบบโลกนั้นททยาย

ในทางธรรมททยายเอา

จิต เจตสิก รูป นิพพาน

ถ้าจับเรียนรู้อัตว์นี้ไม่ได้

ก็ฆ่าสัตว์ไม่ได้

ถ้าไม่รู้สัตว์ จะฆ่าสัตว์ได้อย่างไร

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**

บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพยุหะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

“ทำไม...ผมถูกย้ายอีกแล้วหรือ”

เสียงสามัญคนข้างตระหนก

“อธิบดีเพิ่งเซ็นคำสั่งหัวค่านี้อเอง นักการเมืองจะเอา

คนเขามาลงที่นี่...นายต้องถอย” เพื่อนบอก

จาตุมหาราช บทที่ ๑๑ “เปรตในวิมานสีชมพู”

● ต่อจากฉบับ ๓๓๐

“เปรตวัดยาง” แรกรู้สึกรับรู้ สามัญอุทานขึ้นสุดเสียง นัยน์ตาเหลือกโพล่ง ถึงกับยืนตะลึงจั้งจ้องฝ่าไปในความมืดม่น บรรยากาศสลับราว เหมือนเขาจะหลับอยู่ในความฝัน

เรือนกายสามัญยืนนิ่งอยู่หน้าวัดยางใต้ร่มโพธิ์แผ่เงาครีမ် วัดบ้านเกิดที่เคยพักอาศัยครั้งเป็นลูกศิษย์วัดและบวชจำวัดบางวันเวลาแห่งคำคืนในอดีต ครั้งเป็นหนุ่มใหญ่ตั้งใจบวชให้แม่ตามประเพณีโบราณ....โรงลิเกหลังคาหน้าจั่วตั้งอยู่ด้านทิศใต้ ล้อมบริเวณด้วยรั้วลังกะสี เขาจำได้แม่น ถัดออกมาปากทิศเหนือ ติดศาลาการเปรียญไม้สักหลังใหญ่กว้างขวาง ยามนั้นไม่มีพระอุโบสถ เห็นแต่กองฟอนเผาผี ก่อผนังอิฐปูนเป็นกำแพงสองด้านสูงไม่เกินสองเมตร ยาวสามเมตร สำหรับวางโลงไม้ศพคนตายให้นอนเผาอยู่บนนั้น

สัปเหร่อจะชุกท่อนพินเข้าใต้โลงในช่องกองฟอนตามแนวยาวกำแพงอิฐที่กั้นไว้ เหน้ามันก้าวตวาดลงไปแล้วจูดแล้ไม่ชี้ตหย่อนลง ไฟก็ลุกพีบพันที่

กลิ่นไขมันแตกเปลวในร่างคนโชยฉุน ไฟลุกโชติช่วงท่วมฝาโลง แล้วศพก็กระดอนเต็งขึ้นกายตั้งตรงท่ามกลางไฟลามเลียเด่นโหวอย่างรวดเร็ว

ตะวันโพล้เพล้หายลับไปจากเทือกเขาทะมึนตรงขอบโค้งฟ้าสีตากผ้าอ้อม โพธิ์ยักษ์ริมน้ำเป็นเงาตะคุ่มปานยักษ์ปักหลั่น ถัดไปด้านทิศใต้ ต้นยางสูงใหญ่หลายคนโอบท่ากตันเหยียดยอดสูงบนปากฟากกลางสวนผลไม้รกเรือ แต่ละต้นยืนเคียงกันสูงเลยยอดมะม่วงขึ้นไปหลายสิบวา นกแร้งยืนเกาะบนคาคบกิ่งยางเป็นฝูง ๆ รอคอยหมาเฝ้าหรือไม้ก็ศพลอยฮึดกลางแม่น้ำ ผ่านมาที่หน้าวัด

ฟ้ามืด กลิ่นศพไหม้ไฟยังฉุนก็เหมือนเนื้อย่างลอยตามลมเข้าปะทะจมูก ทว่าฉับพลันก็กลับกลายเป็นกลิ่นคาวสะอิดสะเอียนแทบสำลัก เขาอยากจะทำอาเจียนออกมาเสียให้ได้

ศพยังตั้งร่างตรงบนกองฟอน ไฟสะบัดเปลวเด่นโหว ยามนั้น...พลัน...ศพกลางกองฟอนก็ติด

กระเด็นเหมือนมีสปริง ลอยลิว ๆ ขึ้นไปบนยอดยาง คุณพระช่วย นัยน์ตาสามัญผาดไปหรือ เขาเห็นยอดยางกลายเป็นร่างร่างหนึ่งยืนทะมึน เรือนกายสูงใหญ่ปานยักษ์ปักหลั่น ทว่าร่างนั้นกลับผอมโกรกเหมือนเปรตวัดสุทัศน์ หน้าตาฉายแสงมีสง่าราศี อุ่มอ้อมเหมือนผู้มีอันจะกิน กำลังย่างก้าวผ่านมาที่หน้าวัดอย่างช้า ๆ

สามัญถึงกับสะดุ้ง ผวาขึ้นเล็กน้อย เขาจะคิดระหิงงุ้งขึ้นจากหน้าโต๊ะแผ่นเคลือบสีขาวเก้าอี้หนังเบาะนุ่ม เขยิบออกไปด้านหลัง...ก่อนเขาจะรู้สึกอย่างเต็มสติ กวาดตามองออกไปรอบ ๆ อย่างนึกสงสัยอยู่ครามครั้น

ยามนั้น...เขานั่งอยู่กลางห้องประชุมขนาดจุหัวหน้าส่วนราชการ นายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด รวมทั้งนายกฯ ท้องถิ่น มานั่งกันหน้าสลอนร่วมร้อยกว่าคนรอบโต๊ะรูปตัวยู ในอาคารขนาดชั้นเดียวต่อบ้านหลังใหญ่ อาณาบริเวณกว้างขวางบ้านหลังนั้น มีตึกอาคารเชื่อมต่อติดกัน ทั้งชั้นเดียวและสองชั้น ด้านหน้าสนามหญ้าเขียวขจี ริมรั้วเหล็กดัดโปร่งโล่ง ถัดเข้ามาเป็นลานจอดรถ ถนนคอนกรีตเส้นเล็ก ๆ และประตูเหล็กสแตนเลสเปิดเข้าออกอัตโนมัติ ทว่าเด่นเป็นพิเศษ คือบ้านตึกทุกหลัง ทาสีชมพูสะอาดตา

สามัญฝันไปหรือ....เขาอุทานถามตนเองในใจ เป็นไปได้อย่างไร เขานั่งฝันกลางห้องประชุมท่ามกลางเพื่อนฝูงข้าราชการมากมาย เขาฝันถึงเปรตวัดยางบ้านเกิด เรือนร่างมันสูงใหญ่ ยาวทะยานเลียดฟ้า ปานต้นยางหน้าวัดก็ไม่ปาน บางคำคืนที่เจียบงัด สามัญเหมือนจะได้ยินเสียงมันกริตรี้องอย่างโหยหวนล่องลอยมาตามสายลม

แปลกนะ...เขามองเห็นใบหน้าเปรตนั้นชัดเจน หน้ามันอุ่มอ้อมมีสง่าราศีเหมือนประธานที่นั่งอยู่หน้าห้องประชุมกลางโต๊ะโค้งรูปตัวยู เก้าอี้พุกหนา นุ่ม เบาะหนังสีน้ำตาลมันปลาบหมุนรอบตัวท่านคือฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงที่กุมก่อนงบประมาณอย่างมากมายมหาศาลทั้งประเทศ

ใคร ๆ ทั้งจังหวัด เรียกอาณานิกรสีชมพูแห่งนี้ว่า “บ้านใหญ่”

“ท่านเป็นที่คร่ำเคร่งของผู้คนทั่วไป บารมีกว้างใหญ่ไพศาล ใคร ๆ ก็รักท่านไม่ว่านายก-เทศมนตรี นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหรือข้าราชการย้ายเข้ามาใหม่ ทุกคนต้องมารายงานตัวกับท่าน แม้แต่ผู้ว่าราชการจังหวัด มาทำงานในจังหวัดนี้ใหม่ ๆ ก็ต้องมาคารวะท่านครั้นนายอำเภอ” นั่นคือคำบอกเล่าของคนสนิทภายในบ้านผู้เดินเตร็ดเตร่ เข้ามาต้อนรับสำัญและข้าราชการอีกหลาย ๆ คนหน้าลานจอดรถ ทุกคนกำลังทยอยกันเข้ามา เลี้ยวรถผ่านเข้าหน้าประตู

บุรุษผู้มาต้อนรับน่าจะเป็นคนสนิท คนขับรถหรือไม่ก็บริวารของผู้มากบารมี ท่านอาจจะเลี้ยงไว้เรียกใช้ภายในบ้านหรือไม่ก็ช่วยขับรถเมื่อเดินทางไปไหน ๆ เรือนกายชายวัยไม่เกินสี่สิบปีผู้นั้นผอมสูง สวมกางเกงยีนสีน้ำเงินเข้ม เสื้อสีฟ้าสลับขาวลายหมากรุกแขนยาว แล้วสวมเสื้อคลุมแจ็กเก็ตดำทับอีกชั้น ที่สะเอวพองตุ่ง น่าจะยึดด้ามปืนหรือไม้กัทธิขุมมือถือไว้ เรือนผอมชายวัยฉกรรจ์เกียรยนั้น นัยน์ตาเล็กหยี รองเท้าหนังหุ้มสันสีดำสนิท เลื่อมมันปลาบ บอกยี่ห้อนักเลงกลาย ๆ

สำัญกวาดตามองไปรอบ ๆ อาณาบริเวณตึกหลังใหญ่สีชมพู เนื้อที่ไม่น่าจะต่ำกว่าสี่ห้าไร่ ถ้าวรรณถึงสวนตบแต่ง โรงจอดรถ ห้องประชุม เรือนคนใช้รวมถึงตึกบ้านใหญ่ญาติพี่น้องอีกสามหลังที่อยู่ร่วมกัน

“บ้านใหญ่...นายอำเภอย้ายมาใหม่ ต้องเข้าไปคารวะ” กำนันตำบลหนึ่งเข้ามาบอกเขาถึงห้องทำงาน วันแรกที่สำัญถูกย้ายกระเด็นกระดอนออกจากกรมมาอยู่อำเภอแห่งนี้ มันคือเมืองใหญ่วังเจ้าพ่อ เพื่อนข้าราชการให้ข้อมูลมาอย่างนั้น

“ทำไมต้องไปคารวะ” สำัญเอ่ยถามอย่างงุนงงกังขา ไม่เข้าใจ

“นายอยากอยู่อำเภอนี้นานไหมล่ะ...ถ้าอยากอยู่ก็ต้องเข้าไปคารวะเจ้าเมืองที่แท้จริง” กำนันให้รายละเอียด

“เขาเป็นใคร” สำัญแกล้งถามทั้งที่รู้

“เจ้าของบ้านใหญ่ ตระกูลที่คนที่นี่ต้องให้ความเคารพยำเกรง บารมีท่านยิ่งกว่าผู้ว่า-ราชการจังหวัด” กำนันขยายภาพ เน้นให้เห็นอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

แน่ละ...เมืองใหญ่ เศรษฐกิจเฟื่องฟูน่าอยู่อาศัยใคร ๆ ก็อยากจะทำอยู่ ไม่เว้นแม้สำัญ

“ต้องไปวันไหน” นายอำเภอสำัญเอ่ยถามอย่างนิกังขา เขาเปลอเกาศีรษะ

“แล้วผมจะนัดหมายนายอีกครั้งหนึ่ง” กำนันพูดตบท้าย

แล้วสำัญก็ได้มายืนเด่นในอาณานิกรสีชมพูในเช้าวันนี้

ก่อนเข้าประชุมในบ้านหลังใหญ่....สำัญมีโอกาสได้เข้าคารวะผู้มากบารมีก่อนใคร ๆ เพราะกำนันผู้ได้บังคับบัญชานัดหมายไว้ล่วงหน้า

เขาต้องเข้าไปนั่งรอในห้องรับแขก ห้องสีชมพูอีกนั่นแหละ เปิดเครื่องทำความเย็นพอสบายชุดเก้าอี้ไม้แกะสลัก ไม่ว่าจะมานั่งยาวแบบโซฟาพนักพิงระดับหัวไหล่ แกะเป็นรูปพญานาคหันหน้าเข้าชนกัน เก้าอี้อีกสี่ตัวมีพนักวางแขนแกะเป็นลายเทพนม มีเบาะหนังนุ่มรองรับที่นั่งสีสุภาพ กำนันและนายอำเภอตัดสินใจเลือกนั่งบนเก้าอี้ลายเทพนม ส่วนโซฟาพญานาคพ่นไฟน่าจะเหมาะกับเจ้าของบ้านมากกว่า

แล้ว ๆ ฝนฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงตั้งก็ก้าวอาด ๆ ผ่านออกมาจากประตูเรือนใหญ่ห้องติด ๆ กัน “เรายินดีต้อนรับนายอำเภอผู้ย้ายมาใหม่” ท่านกรากเข้ามาจับมือสำัญ เขย่าแรง ๆ ยิ้มต้อนรับปรายเต็มใบหน้า นัยน์ตาเล็กหยีถูกแก้มอูมเบียดขึ้นมาจนอูมเต็มโหนกหน้าสองข้าง ม่านเปลือกตาเรียวเล็กเกือบปิดสนิท เมื่อยามท่านหัวเราะเสียงกังวานไปทั้งห้อง

ท่านสวมเซ้ตแขนสั้นสีชมพูจาง ๆ กระเป่าเลื้อยด้านซ้ายติดแบรนต์เนมเสื้อยี่ห้อดัง รูปสัตว์เลื้อยคลานทางกระดก กางเกงสีครีมเข้ม ราคาแพงลิบไม่ต่างกัน สายเข็มขัดหนังแท้ มองผ่านแวบเดียว

การบริหารที่ใช้เงินเป็นตัวตั้ง ให้ทุกส่วนราชการจัดทำข้อมูลในพื้นที่
แล้วบั่นตัวเลขข้อเท็จจริงสถานการณ์เหล่านั้นเข้ามาแย่งชิงงบประมาณ
เพื่อนำเงินไปใช้จ่ายในท้องถิ่น....คอร์รัปชันทุจริตถึงไม่มีวันจบสิ้น

สามัญก็รู้ว่า น่าจะเข้มข้มขี้ห้อมมีชื่อจากยุโรป

มันคือการโอภาปราศรัยเหมือนต้อนรับของ
เจ้าเมืองผู้ซอันทับเจ้าเมืองในราชการระดับจังหวัด
สามัญรับรู้ว่า วันนี้ผู้มากบารมีเชิญนายกท้องถิ่น
หัวหน้าส่วนราชการ นายอำเภอทุกอำเภอ รวม
ถึงผู้ว่าราชการจังหวัด มาประชุมที่นี่...อาณัติกร
ลีซมพู

สามัญนึกถึงวันที่เขาโทรฯ หาเพื่อนนักเขียน
สื่อมวลชนคนจังหวัดนี้ที่รู้จักมักคุ้น เสียงหัวเราะ
อย่างขื่นขันทดกังวานมาทางโทรศัพท์มือถือ

“...ชาวบ้านร้านตลาดที่นี้รู้จักกันทั้งนั้น ว่า
ตระกูลนี้เลวระยำขนาดไหน แต่เขาพูดกันไม่ได้
เกรงอิทธิพลอำนาจมืด” เพื่อนตอบกลับผ่านเข้า
มาในมือถือ ทำให้สามัญถึงกับกระตุกหัวคิ้ว หูผึ่ง
“ทำไม” เขาถามกลับไปสั้นๆ

“แม่ง...เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน เป็นเพียงแค
ตระกูลเล็ก ๆ เจ๊กขายผ้าในตลาด เลือผืนหมอนใบ
มีกิจการค้าขายไม่ใหญ่โตอะไร เพียงไม่กี่ปี อาศัย
เก็บส่วยเดือนตามร้านค้าตลาดชุมชนเกือบทุกแห่ง
ในจังหวัด แถมค่าน้ำมันเดือน เพราะบ้านติดทะเล
มันคือเจ้าพ่อ เลี้ยงมือปืนไว้เป็นกระตัก จึงร่ำรวย
ขึ้นมาทันตาเห็น...ยิ่งได้เป็นนักการเมืองระดับชาติ
ก็ยิ่งกอบโกยแทบทุกเม็ด นายกท้องถิ่น น่าจะเป็น
ลูกน้องเกือบทั้งนั้น นายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด...
มันเป็นผู้คัดเลือกกลางที่นี่”

นั่นคือข้อมูลชัด ๆ ที่ได้รับรู้อย่างเต็ม ๆ ใน
ลำนำ

เขาจะอยู่ได้หรือ....จะรับราชการอยู่ที่นี้ได้นาน
ไหม...เขาซึกไม่มั่นใจเสียแล้ว

“ถึงอย่างไร....ผมก็ยินดี ที่คุณเข้ามาอยู่ได้
สามัญรักษาเก้าอี้ไว้ให้ตึกแล้วกัน อย่าให้ใครเข้ามา
แย่ง” เพื่อนเข้าที่เล่นทีจริง ทว่าสามัญกลับไม่รู้ลึก

อย่างนั้น เขาซึกจะอดอดคับข้องและคิดเพียงว่า
ตนเองน่าจะอยู่อำเภอในจังหวัดนี้ได้ไม่นาน

การประชุมยังไม่จบ หัวหน้าส่วนราชการ
นายกท้องถิ่นยังผลัดกันขึ้นพูด ให้ข้อมูลเพื่อพัฒนา
ตำบลหมู่บ้านอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่า ถนน สะพาน
แหล่งน้ำ รวมถึงปากท้องชาวบ้าน ชาวไร่ชาวนา
กระดุกสันหลังของชาติ

มันคือข้อมูลที่สามัญรับฟังมามากมายแล้ว
ตลอดชีวิตการรับราชการ

การบริหารที่ใช้เงินเป็นตัวตั้ง ให้ทุกส่วน
ราชการจัดทำข้อมูลในพื้นที่ แล้วบั่นตัวเลขข้อเท็จ
จริงสถานการณ์เหล่านั้นเข้ามาแย่งชิงงบประมาณ
เพื่อนำเงินไปใช้จ่ายในท้องถิ่น....คอร์รัปชันทุจริตถึง
ไม่มีวันจบสิ้น นอกจากขยายปากท้องชาวบ้านให้
บานใหญ่มากยิ่งขึ้นอย่างไม่มีประมาณ ทุกอย่าง
จึงไม่รู้จักอ้ม ไม่รู้จักการพอเพียง แม้จะพยายาม
แก้ปัญหาชาติบ้านเมืองอย่างจริงจัง มันเป็นเพียง
ความดีงามที่ผ่านไปกับสายลม เนื้อแท้คืออำนาจ
และผลประโยชน์ของคนในท้องที่ผู้ไม่รู้จักพอ

มินา...ฝนบ้านคอกแตก กลางวันแลก ๆ กลาง
ท้องประชุมลีซมพู สามัญถึงมองเห็น ๆ ฝนฯ
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงตั้ง กลับกลายเป็น
เปรตตอสุรกาย

ใจเต้นระส่ำขึ้นมาเล็กน้อย เขากวาดสายตา
มองเพื่อน ๆ หัวหน้าส่วนราชการ และนายก
ท้องถิ่น กำนันบางตำบลที่นั่งรายล้อมเป็นแถวยาว
สองฟาก

มีใครมองเห็นบ้างไหมนะ....ว่าเขาผลอหลับใน
ที่ประชุม

สามัญยกแก้วน้ำทรงสูงขึ้นจิบ เป่าลมหายใจ
เบา ๆ จากริมฝีปาก โชคดี...ผู้ว่าราชการจังหวัด
ยังไม่เหลือบมาเห็น ไม่อย่างนั้น เขาคงถูกตำหนิ

ว่าเป็นหัวหน้าส่วนราชการที่ใช้ไม่ได้

“นายอำเภอ...น้ำกำลังจะท่วมอำเภอท่าน ผมของบประมาณส่วนกลางมาช่วยขุดลอกลำคลอง แก้มลิงให้ ต้องทำให้ดี ทำเพื่อชาวบ้าน นายอำเภอต้องทำงานอย่างจริงจัง” เสียงฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยผู้มากบารมี เอ่ยกระทบบมาถึง...สามัญรีบเงยหน้าส่งสายตาขึ้นสบ เกือบน้อมศีรษะคารวะ รับคำสั่ง

ทว่าทันใด...สามัญก็ถึงกับสะดุ้ง เบิกนัยน์ตากว้างโพล่งยั้งขึ้น

เป็นไปได้อย่างไร...ศีรษะผู้มากบารมีกำลังค่อยๆ ขยายใหญ่และลำคอก็ยาวยืดอย่างช้าๆ สูงเหยียดขึ้นไปบนเพดาน ศีรษะเกือบจะชนหลังคานัยน์ตาเล็กหยี ยิ้มละไม อุ่มแก้มสองข้างเบ่งขยายพองยั้งขึ้นเหมือนอึ่งอ่างพองลม

“ว่าอย่างไร...ท่านนายอำเภอเข้าใจไหม สิ่งที่ผมขอรับรอง ต้องทำให้ได้เพื่อพี่น้องประชาชน” เสียงฯพณฯ ท่านเอ่ยตอกย้ำถึงงบประมาณที่จะหว่านลงในพื้นที่ ทว่า...น้ำเสียงนั้น ฟังแล้วสามัญรู้สึกเหมือนดัดจริต

“ผมจะพยายามครับ” นายอำเภอเอ่ยตอบน้ำเสียงลั่นระริก แหงนคอตั้งปามองเรือนร่างใบหน้าช่วงคอที่สูงยาวปานเปรต.....นัยน์ตาเขาเพี้ยนไปแล้วไซ้ไหม

สามัญกลับเข้าอำเภอเมื่อเกือบเย็นย่ำ

รีบสั่งปลัดอำเภอ หัวหน้าส่วนราชการรวมถึงนายกท้องถิ่นให้เข้าพบ

สามัญไปรับแผนโครงการแก้ปัญหาน้ำท่วมที่ศาลากลางจังหวัดมาอย่างเร่งด่วน น้ำกำลังจะมาไหลป่าเข้าท่วมอำเภอ ทิศทางสายน้ำจากจังหวัดใกล้เคียงรวมถึงกรุงเทพฯ เหมือนมันกำลังจะท่วมทัน ทะลักเข้ามาในห้วยหนองคลองบึงพื้นที่อำเภอ

เขาจะต้องพยายามทำให้เสร็จในสัปดาห์นี้กับโครงการแก้ไขปัญหาน้ำท่วม ห้วยหนองคลองบึง พรุ้งนี้เขาจะออกสำรวจ ก่อนโครงการแต่ละพื้นที่จะเสนอไปยังจังหวัด มันจะต้องไม่พลาด

แก้ไขปัญหาดังกล่าวทันที งบประมาณต้องถึงมือประชาชน

ห้าทุ่มผ่านไป สามัญยังนั่งนิ่งในบ้านพัก รอรับฟังรายงานกระแสสายน้ำที่กำลังไหลป่าผ่านเข้ามา

เขารู้สึกกังวล ไม่สบายใจ

ที่นี่เมืองเทวดา ใครย้ายเข้ามาต้องมีเส้นมีสาย...รักษาเก้าอี้ไว้ให้ดีก็แล้วกัน...เสียงเพื่อนบอกร่ำยังก้องกังวานในความรู้สึก เขาจะทำงานในพื้นที่ได้ทันไหม เขามาอยู่พื้นที่อำเภอนี้ไม่ทันจะสี่เดือน ถูกดึงออกจากกรมฯ การงานยังไม่ทันได้เริ่มต้น

พลัน...เขาก็นึกถึงอธิบดี เจ้านายผู้อารี ท่านก็ถูกย้าย กระเด็นออกจากตำแหน่งเหมือนกัน เขาก็ต้องกระดอนตามตามระเบียบ

อำนาจยศศักดิ์ก็อย่างนี้ มีขึ้นมีลงเป็นธรรมดา เขาเปลอยิ้มเห่ๆ... กับตนเอง

พลัน...มือถือก็ดังกังวาน

สามัญหยิบมันที่วางอยู่บนโต๊ะยาวตรงหน้าขึ้นแบบหู เมื่อรู้ว่าเป็นเบอร์เพื่อนทำงานอยู่ในกรม

“มีอะไร...สุธี” เขากรอกเสียงถาม

“เตรียมแพ็กกระเป๋าได้แล้วนายอำเภอ” เพื่อนบอกร่ำมา น้ำเสียงหนัก ๆ

เขามุ่นหัวคิ้ว “ทำไม...ผมถูกย้ายอีกแล้วหรือ” เสียงสามัญค่อนข้างตระหนก

“อธิบดีเพิ่งเซ็นคำสั่งหัวค้ำนี้เอง”

“ผมย้ายไปอยู่ไหน” เสียงเบาแผ่วเกือบลั่นเครือ

“เข้าไปตบยุงสถาบันการฝึกอบรม”

สามัญถึงกับอึ้ง...สถาบันการฝึกอบรม ถิ่นเก่าที่เขาเคยอยู่มากแล้วไม่ต่ำกว่าสองรอบ

“นักการเมืองในพื้นที่จะเอาคนเขามาลงที่นี่... นายต้องถอย” เพื่อนบอกร่ำ

ยิ้มขึ้น....ระบายเต็มริมฝีปากนายอำเภอ

ฟ้าไม่มีตาบ้างหรือไร สามัญถามตนเอง ในจิตลึก ๆ สะท้อนสะท้อน.

(ตอนที่ ๔๔)

☺ ต้มน้ำตั้งแต่ตื่นนอนถึง ๑๗.๐๐ น. ให้ได้ ๔-๕ ลิตร เป็นการล้างเซลล์ตาย เป็นการล้างไต ทำให้‘กรวยไต’ ขยายมากขึ้นเพื่อเอาของเสียต่างๆ ออกจาก‘ไต’มากขึ้น เอา‘หินปูน’ที่เกิดจากเลือดเป็นกรดออกได้ทุกวัน จึงจะไม่เกิด‘นิ่วในไตและถุงน้ำดี’

คัมภีร์ธาตุจิ้งจี่ (ภาคแรก)

กล่าวถึงสาเหตุการเสียชีวิตที่เกิดขึ้นกับแต่ละบุคคล และอาการที่เกิดขึ้นเมื่อธาตุทั้ง ๔ พิการ ได้แก่ ธาตุทั้ง ๔ ขาดเหลือ, ธาตุทั้ง ๔ พิการ ตามฤดู และยารักษา และธาตุทั้ง ๔ พิการ และยารักษา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

* สาเหตุการเสียชีวิตของบุคคล *

๑. บุคคลตายด้วยปัจจุบันกรรม และปัจจุบันโรค คือ โอปั๊กกะมิกาพาร ถูกทุบลงโดยตีบอบซ้ำ หรือต้องราชาอาญาของพระมหากษัตริย์ ให้ประหารชีวิต การตายโดยปัจจุบันนี้ไม่ได้ตายเป็นปกติโดยลำดับ ชันรชวร และธาตุทั้ง ๔ ไม่ได้ล่องไปโดยลำดับ อย่างนี้เรียกว่า ‘ตายโดยปัจจุบันกรรม’ ส่วน‘ปัจจุบันโรค’ คือ เกิดโรคตายโดยปัจจุบัน

ทันด่วน เช่น อหิวาตกโรค หรือโรคอันเป็นพิษ ซึ่งกำเริบขึ้นโดยเร็วแล้วตายไป ธาตุทั้ง ๔ ไม่ได้ขาดไปตามลำดับ อย่างนี้เรียกว่า ‘ตายด้วยปัจจุบันโรค’ ปัจจุบัน มีโรคหัวใจวาย เป็นแล้วก็ตายทันที และโรคฉี่หนู

๒. บุคคลตายด้วยโบราณกรรม และโบราณโรค บุคคลตายโดยโบราณกรรม คือ ตายโดยกำหนดสิ้นอายุเป็นปริโยสาน คืออายุย่างเข้าสู่ความชรา ธาตุทั้ง ๔ ขาดไปตามลำดับ เปรียบเหมือนผลไม้ เมื่อแก่สุกงอมเต็มที่แล้ว ก็หล่นลงเอง คนเราเมื่ออายุมากแล้ว ธาตุทั้ง ๔ ก็ทรุดโทรม ไปตามลำดับ ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยก็ตาย อย่างนี้เรียกว่า ‘ตายโดยโบราณกรรม’

ส่วนการตายด้วยโบราณโรคนั้น คือ เป็นโรคคร่ำคร่าเรื้อรังมานานหลายเดือนหลายปี เรียกว่าโบราณโรค เวลาจะตาย ธาตุทั้ง ๔ ขาดไปตามลำดับ

แล้วตายไป อย่างนี้เรียกว่า ‘ตายด้วยโบราณโรค’

❖ ว่าด้วยธาตุทั้ง ๔ ขาดเหลือ (คัมภีร์ธาตุวิภังค์)
บุคคลใดตายโดยสิ้นกำหนดอายุเป็นปริโยสาน
นั้น ธาตุทั้ง ๔ ย่อมขาดสูญไปตามลำดับ แต่เมื่อ
จะสิ้นอายุ แต่ละธาตุขาดเหลือ ดังนี้

๑. ปรถิธาตุ ๒๐ ขาดไป ๑๙ ทพยัง(หัวใจ) ยังอยู่
๒. อาโปธาตุ ๑๒ ขาดไป ๑๑ ปีตตั้ง(น้ำดี) ยังอยู่
๓. วาโยธาตุ ๖ ขาดไป ๕ อัสนาสะปัสสาสะ-
วาทา(ลมหายใจเข้าออก) ยังอยู่
๔. เตโชธาตุ ๔ ขาดไป ๓ สันตปัคคี (ไฟอุ่น
กาย) ยังอยู่

ถ้าธาตุทั้งหลายสูญสิ้นพร้อมกัน ดังกล่าวนี้
ท่านว่าเยียววาไม่หาย

หากขาดหรือหย่อนไปแต่ละสิ่ง สองสิ่ง ยังพอ
พยาบาลได้

❖ ว่าด้วยธาตุทั้ง ๔ พิจารตามฤดู

ตามปกติ ปี ๑ มี ๓ ฤดู ฤดูละ ๔ เดือน แต่ใน
คัมภีร์ธาตุวิภังค์ จัดฤดูไว้ ๔ ฤดู ฤดูละ ๓ เดือน คือ

๑. เดือน ๕, ๖ และ ๗ ทั้ง ๓ เดือนนี้ ว่าด้วย
เตโชธาตุ ชื่อ สันตปัคคีพิจารณา

อาการ ให้เย็นในอก ริงเวียน รับประทาน
อาหารไม่ได้ บริโภคอาหารอิมมักให้จุกเสียด
ขัดในอก อาหารมักพลันแหลกไม่ได้อยู่ท้องให้
อยากบ่อยๆ จึงเป็นเหตุให้เกิดลม ๖ จำพวก คือ

- ๑) ลมชื่อ อุทธรันตะวาตะ พัดแต่สะดือถึงลำคอ
- ๒) ลมชื่อ อูระปักขะรันตะวาตะ พัดให้ขัดแต่อก
ถึงลำคอ
- ๓) ลมชื่อ อัสนาสะวาตะ พัดให้หน้าลิกตั้ง
- ๔) ลมชื่อ ปัสสาสะวาตะ พัดให้หายใจขัด
- ๕) ลมชื่อ อนุวาตะ พัดให้หายใจขัด ให้ลมจับ
แน่นิ่งไป
- ๖) ลมชื่อ มหัลกะวาตะ คือ ลมมหาสดมภ์ ให้

หาวนอนมาก และหวั่นไหวหัวใจ ให้นอนแน่นิ่งไป
ไม่รู้สึกกาย

☉ หน้าร้อน คือ เดือน ๔-๘

เป็นอาการของ ปีตตะ(น้ำดี)

พอถึงหน้าร้อน ลองนึกดูว่า เราจะมีอาการ
ไม่ยอมกินอาหาร เพราะอุณหภูมิร้อนหรืออุณหภูมิ
เปิดน้อย ทำให้น้ำดีหลั่งออกมาย่อยอาหารได้น้อย
จึงเกิดลมต่างๆขึ้น มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ
‘น้ำดีและลมหายใจสั้นหรือยาว’ ส่วนใหญ่จะ
‘หายใจสั้น’มากกว่า เช่น

๑. ลมอุทธรันตะวาตะ พัดแต่สะดือถึงลำคอ
หมายความว่า เกิดอาการ ‘อุณหภูมิร้อนหรืออุณหภูมิ
ในตับ’เปิดน้อย การหลั่ง‘น้ำดี’น้อยลง ไม่สมดุล

→ ทำให้ขบวนการย่อยอาหารต่างๆ ที่‘ลำไส้เล็ก’
ลดลง จึงเกิด‘แก๊ส’ขึ้นเรื่อยๆ

→ ทำให้‘ลำไส้’บวมขึ้นเรื่อยๆ

จะมีอาการ ตั้งหลัง ตั้งเอวก่อน ‘แก๊ส’ก็จะ
ขยายขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึง‘ลำคอ’ อยากกินอาหาร
แต่กินไม่ได้มาก

ลมก่อนนอนส่วนนี้ต้องใช้แรงงาน เช่นเกรียน
หรือพายเรือ ยกของหนัก ทำให้กล้ามเนื้อล้า
บ่อยๆ และทำให้เกิดการหายใจสั้นขึ้นเรื่อยๆ
จึงเกิดอาการโรคแบบนี้ และเกิดในเดือนนี้ คือ
เดือน ๕-๗ มากที่สุด

ลมนี้ ไม่มีการพายเรือ หรือขับเกรียนแล้ว
กลางคืนโรคของ อัจฉลอค โรคอินโคน

หมายถึง มีคลื่นไฟฟ้า ใช้มือถือ คอมพิวเตอร์
เกือบทุกคน ทำให้เม็ดเลือดแดงแตกมากขึ้น
แม้ไม่ต้องอยู่ในเดือน ๔-๘ ที่เป็นฤดูร้อนเลย

ชีวิตในสังคมปัจจุบันนี้มีแต่เรื่องเร่งรีบตลอด
เวลา ยิ่งรีบก็ยิ่งหายใจสั้น และนอนดึกกันมาก
ขึ้นเรื่อยๆ จนเป็นชีวิตปกติไปแล้ว จะให้เปลี่ยน
พฤติกรรมใหม่ก็จะยาก จึงทำให้น้ำดีขึ้น อุณหภูมิ
ปิดบ่อยๆ จึงเกิดลมในกระเพาะอาหาร-ลำไส้เล็ก
-ลำไส้ใหญ่

เมื่อเกิดมีอาการอย่างนี้ คือ ‘ลมพัดจากสะดือ

ถึงคอ' หมอบัจจุบันจะบอกว่า เป็นโรค'กรดไหลย้อน'
ในแผนปัจจุบันจะไม่มีการสอนเรื่อง'ลม' แต่ไม่ใช่
ลมธรรมดา เป็นแก๊ส บางครั้งมีอาการเรอเหม็น
เปรี้ยวร่วมด้วย

ซึ่งถ้ากินแต่ยาอย่างเดียว ก็ลดลมได้ แต่ไม่ได้
แก้ต้นเหตุของการเกิดลม เกิดแก๊ส โรคยอมไม่หาย
จึงต้องกินยาตลอดชีวิต ถ้าเป็น'ยาเคมี' ยิงจะทำให้
ตับ และไต อ่อนแอขึ้นเรื่อยๆ

❖ ต้องมาดูการแก้ที่ต้นเหตุในกฎวิธี

๑. เครื่องคอมพิวเตอร์ หรือมือถือ ทำให้เรา
ตั้งใจจดจ่อ จนลืมหายใจยาวๆ เมื่อเป่าลมยาวๆ
จะทำให้เราหายใจเข้าได้ยาวขึ้น ต้องเตือน'สติ'
ของเราเสมอๆ

๒. ต้องไม่นอนเกิน ๒๑.๐๐ น.(๓ ทุ่ม) เพราะ
ร่างกายจะได้ซ่อมตัวเองได้ ทั้ง'เลือด และ น้ำดี'

๓. ต้องเปลี่ยนอิริยาบถบ่อยๆ อย่าอยู่หน้า
'คอมพิวเตอร์' นานเกิน ๒ ชั่วโมง หรือ ก้มจ้องดู
'มือถือ' นานเกิน ๒ ชั่วโมง

๔. ต้องดื่มน้ำตั้งแต่ตื่นนอนถึง ๑๗.๐๐ น. ให้ได้
๔-๕ ลิตร ยิ่งปัจจุบันนี้ วิถีชีวิตมีแต่เร่งรีบตลอดเวลา
อยู่ในรถ ที่ติดตามท้องถนน ทำให้ทุกคนไม่ยอมดื่มน้ำ
มาก ไม่อยากฉี่บ่อยๆ จึงทำให้เกิดเซลล์ตาย
เป็นจำนวนมาก เพิ่มขึ้นในร่างกายทุกๆ วัน จะ
ทำให้แก่เร็วกว่าเดิม

แต่ถ้าขยันดื่มน้ำ โดยเริ่มดื่มตั้งแต่เช้าตื่นนอน
ให้ได้ ๕-๘ แก้ว เท่ากับ ๑-๒ ลิตร เป็นการล้างเซลล์ตาย
เป็นการล้างไต ทำให้'กรวยไต' ขยายมากขึ้น
เพื่อเอาของเสียต่างๆ ออกจาก'ไต'มากขึ้น
เอา'หินปูน'ที่เกิดจากเลือดเป็นกรดออกได้
ทุกๆ วัน จึงจะไม่เกิด'นิ่วในไต และถุงน้ำดี'

หลายคนสงสัยยกแล้วว่า การดื่มน้ำมากๆ 'ไต'จะพัง
ตั้งแต่โบราณมาแล้ว เขาจะดื่มน้ำกันตั้งแต่เช้า
จนถึง ๑๗.๐๐ น. เขาจะพักผ่อนกันแล้ว จะรีบอาบน้ำ
แล้วก็กินอาหารให้เสร็จก่อน ๑๔.๐๐ น.

แต่ทุกวันนี้มาออกกำลังกายตอนเย็น ทำให้
ต้องดื่มน้ำมาก หลัง ๑๗.๐๐ น.

❖ ถ้าดื่มน้ำมากๆ หลัง ๑๗.๐๐ น.

-> จะทำให้ไตทำงานหนัก ไตจะวาย และเสื่อม
ได้เร็วขึ้นเรื่อยๆ

-> จะทำให้ต้นฉีกกลางดึก ทำให้ร่างกายพักผ่อน
น้อย ร่างกายซ่อมตัวเองได้น้อย

-> นี่จึงเป็นสาเหตุ ให้เกิดลม เกิดแก๊ส ที่ 'พัดจาก
สะดือถึงลำคอ' จะมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ไปหาหมอกิน
แต่ยาไม่หายสักที เพราะไม่ได้แก้ที่พฤติกรรม

๒. อูระปีกขะรันตะวาระ คือลมที่พัดจากอกถึงคอ

หมายความว่า เกิดเลือดเสียจำนวนมาก
ที่ไม่ใช่เลือดดำ เพราะถ้าเป็น'เลือดดำ' ก็เป็นแค
คาร์บอนไดออกไซด์(CO₂) ร่างกายสามารถพอก
ใหม่โดยหายใจเอาออกซิเจน(O₂) เข้าไปแลกเปลี่ยน
พอกเลือดให้กลายเป็น'เลือดแดง'

แต่ร่างกายมีแต่เลือดที่เป็นกรด คือเม็ดเลือด
แตกจำนวนมาก ไปตาม'เส้นเลือดดำใหญ่' ผ่านไปที่
'หัวใจ' ห้องบนขวา ลงมายังห้องล่างขวา ผ่านไปสู่'ปอด'
เพื่อทำการพอกเลือด แต่พอกไม่ได้เพราะ'เม็ดเลือด
แตก'แล้ว เม็ดเลือดเหล่านั้น มีแก๊สแอมโมเนีย(NH₃)
เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แล้วถูกผ่านไปยัง หัวใจห้องบนซ้าย
ต่อไปยังหัวใจห้องล่างซ้าย เพื่อสูบฉีดไปทั่วร่างกาย
แต่ปริมาณของ แก๊สแอมโมเนียที่เกิดจาก
เม็ดเลือดแตกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เกิดอาการ
'แน่นจากอกไปถึงคอ'

เมื่อมีเลือดเสียผ่านเข้า'ปอด'จำนวนมากทุกวัน
ทำให้แบคทีเรีย ไวรัสต่างๆ ที่มากับลมหายใจ
ลงมากินเลือดเสียที่ผ่าน'ปอด' แต่ร่างกายต้อง
สร้าง'มูกเมือก'มาปกป้องเชื้อโรคนั้น ทำให้เชื้อ
โรคไม่สามารถเข้าสู่กระแสเลือดได้

แต่ร่างกายเรามีเลือดเสียทุกวัน เพราะ
ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม จึงทำให้มูกหนาขึ้น
เรื่อยๆ ทำให้เสมหะเหนียวข้น ยังมีเสมหะเหนียวข้น
นานขึ้น ก็จะเป็น'เสมหะแห้ง' ยังมีเสมหะมากและ
แห้ง ก็บ่งบอกถึงมีการแน่นจากอกถึงคอบ่อยๆ
ขึ้นเรื่อยๆ หมอแผนปัจจุบัน ก็ให้ชื่อว่า 'กรดไหลย้อน'
อีกเหมือนกัน แต่เกิดจาก'ปอด'

๓ ต่อฉบับหน้า

● พิราบไท

อาตมางเด๋!

kapook.com

ตอนนี้ข่าวเกี่ยวกับศาสนา การปฏิบัติธรรม มาแรง เรียกว่าธรรมะอินเทรนด์จริง ๆ ตามไปดูกัน จากข่าวของ kapook.com บอกว่า พระมหาไพโรวัลย์ วรณบุตร ได้แชร์ภาพคำสอนของ อ.อ้อย (กำลังดังเปรี้ยงขณะนี้) ที่บอกว่า “การแต่งหน้า ไม่ได้ขวางนิพพาน แต่สิ่งที่ขวางนิพพาน คือแต่งแล้ว หลงยึดรูปร่างของตนเอง”

พระมหาไพโรวัลย์ตั้งคำถามถึงคำสอนดังกล่าว ด้วยความเป็นงงว่า “ถ้าไม่หลงก็ไม่แต่ง ถ้าแต่งก็แสดงว่ายังหลง เพราะเครื่องสำอางแทบทุกอย่างมีไว้เพื่อช่วยเสริมความงาม ถ้ายังเห็นร่างกายว่างาม จะยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาได้อย่างไร เพราะคนเจริญวิปัสสนาต้องพิจารณาเห็นความไม่งามของร่างกายสังขาร

อาตมางว่า เราจะต้องมีความรู้สึกยังไง ถึงจะสามารถหยิบกระฉกขึ้นมาสองหน้าตัวเอง แล้วแต่งหน้าทาปากได้ ด้วยความรู้สึกที่ไม่ติดอยู่ที่ความงามของร่างกายสังขารตัวเอง

เสียเวลานั่งแต่งหน้าทำผมอยู่ตั้งนานเพื่อให้ตัวเองสวย แต่แต่งเสร็จกลับต้องบังคับใจไม่ให้หลงยึดในความสวยของตัวเอง #อาตมางเด๋ #อาตมา

บเข้าใจความคิดของคนบรรลุธรรมเด๋” มีคนเข้ามาร่วมแสดงความคิดเห็นมากมาย และพระมหาไพโรวัลย์ ก็เข้ามาร่วมคอมเมนต์ว่า “พรุ่งนี้จะลองทาปากไปบิณฑบาตดู” ทำเอาญาติโยมฮาสนั่น

ตามคำสอนของคุณอัจฉราวดี วงศ์สกลที่บอกว่า- การหลุดพ้น คือการอยู่เหนือความยึดมั่นถือมั่นในรูปและนาม (จิต) การแต่งหน้าไม่ได้ขวางนิพพาน แต่สิ่งที่ขวางนิพพานคือ แต่งแล้วหลงยึดรูปร่างของตน-ถกกันเยอะดีที่พันทิป และมีโพสต์จากสมาชิกเว็บพันทิปว่า... ถ้ามีคนยอมรับแนวคิดแบบเธอ แม้จะยังไม่มากคน ในระยะยาวอาจมีพระตี๋มสุรา นอนกับผู้หญิง แล้วอธิบายทำนองนี้ว่า อาตมาเสพงามกิเลสก็จริง แต่ไม่ได้ยึดติดจนขัดขวางทางนิพพานอย่าลืมนึกว่าก่อนหน้าี่รวมถึงก่อนหน้าี่จะมีเรื่องของเธอดังขึ้นมา การสะสมเงินของพวกพระก็มีค่าอธิบายแก้ตัวคล้าย ๆ อย่างนี้มาก่อนเช่นกัน จนเป็นที่มาสาเหตุของความเหลวแหลกทั้งหลายในวงการสงฆ์จนปัจจุบันนี้ (สมาชิกหมายเลข ๔๒๗๕๕๕๘)

เพื่อยุไปเจอหนังสือเก่าเล่มหนึ่ง ชื่อ “ธรรมอันสมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอน” ร.ศ.อาภรณ์ พุกกะมาน แปลจากต้นฉบับภาษาฝรั่งเศส เรื่อง CE QUE LE BOUDDHA NOUS ENSEIGNE โดย THIP D' ASOKE อธิบายโลกแห่งความเสื่อม (โลกอบาย) ไว้ตอนหนึ่งว่า ข. นรกภูมิการเสพแบบหญิง ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม เครื่องสำอาง และแฟชั่น

เอาละ เลือกปฏิบัติเองแล้วกัน ตาดีได้ ตาร้ายเสีย เอ๊ะ พุทธสาวกเป็นแม่ค้าไปซื้อของตลาดโรงเกลือเลยนะ

ประกาศจาก..บิกเจ็บบ

บิกเจ็บบ (ไม่ใช่หมวดเจ็บบสาวสวยที่เคยหนีราชการไปหา “แม่่ว” นะจ๊ะ) ผบ.ทพ. ของเราใจ

พล.อ.เฉลิมชัย สิทธิสาท

พล.อ.เฉลิมชัย สิทธิสาท พูดชัด ๆ ตรง ๆ แบบชายชาติทหารว่า “ขณะนี้ก็มีกลุ่มการเมืองต่าง ๆ ออกมาเคลื่อนไหวมากขึ้น ฝ่ายความมั่นคงจึงต้องเข้มงวดเรื่องข้อกฎหมาย เพราะเกรงว่าจะเป็นชนวนนำไปสู่ความรุนแรงเหมือนที่ผ่านมา ซึ่งมีความเจ็บปวดและสูญเสียกันมาแล้ว ดังนั้นการดำเนินการทุกอย่างของเจ้าหน้าที่ ต้องรอบคอบและรัดกุม เพื่อไม่ให้เกิดการเผชิญหน้าโดยตรง หรือกระทบต่อวิถีชีวิตประชาชน”

และข้อเรียกร้องให้กองทัพแยกตัวออกมาจาก คสช. และอยู่เคียงข้างประชาชนนั้น บิ๊กเจี๊ยบบอกเลยว่า-กองทัพไม่ได้สนับสนุนฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเป็นพิเศษ แต่กองทัพเป็นกลไกการบริหารงานของรัฐบาลทุกยุคทุกสมัย หากมีเหตุวิกฤตเกิดขึ้น กองทัพก็ต้องออกมาแก้ไขสถานการณ์ เพราะหากปล่อยไว้จะเป็นปัญหาต่อชาติบ้านเมือง

ท่านบอกด้วยว่า-การเคลื่อนไหวโดยอ้างสิทธิเสรีภาพอย่างเดียวยังคงไม่ได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้กฎหมายตาม พ.ร.บ.การชุมนุมสาธารณะ และคำสั่ง คสช. ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสถานการณ์ชุมนุม โดยผู้นำการชุมนุมจะต้องยอมรับผลที่เกิดขึ้นหากยังคงจะเคลื่อนไหวชุมนุมอีก...ฟังให้เต็มสองหูชะนะะ กลุ่มที่จะออกมาเคลื่อนไหวโปรดรับทราบความจริงข้อนี้ด้วยนะจ๊ะ

ใคร่ก่อกวนรุ่นวายป่วนเมือง เอาให้เด็ดขาดเลยนะท่าน ผบ.ทบ. เซียร์ท่านเต็มที่ อ้อ..มีคนฝากอยากรู้เรื่องนักการทูตบางประเทศที่เสียมารยาทออกมาโวยวายเรื่องการเลือกตั้งของไทยนะ จะถือว่าป่วนไหม..เราจะทำอะไรได้บ้างไหมนี่

คุณพระคุณเจ้า!

พระคุณเจ้าดูแลสุขภาพ ขอบอกกำลังกายในฟิตเนส อธิ

อาดมาเมา จอดป้ายตรงนี้แหละ..อย่าว่ากัน มาว..จริง ๆ

ฟุ้งฟุ้ง มุ้งมุ้ง มีเยอะ เห็นจาย...มหาเถรสมาคมจั่ง...

(ขอบคุณภาพจากอินเทอร์เน็ต)

ถ้าลูกหนี้ไม่ชำระหนี้หรือชำระหนี้ไม่ครบตามคำพิพากษา และเจ้าหนี้ประสงค์จะได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษายู่อีก เจ้าหนี้ต้องขอให้ศาลออกหมายตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดี ให้ไปยึดหรืออายัดทรัพย์สินของลูกหนี้ เพื่อมาขายทอดตลาดเอาเงินมาชำระหนี้

การถอนการบังคับคดี

ในคดีแพ่งเมื่อศาลมีคำพิพากษา ไม่ว่าจะศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาก็ตาม ผู้ที่แพ้คดีหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาต้องชำระหนี้ตามคำพิพากษา โดยในวันอ่านคำพิพากษาถ้าลูกหนี้ตามคำพิพากษามาศาลเมื่ออ่านคำพิพากษาจบ ศาลจะออกคำสั่งบังคับกำหนดระยะเวลาให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาชำระหนี้ตามคำพิพากษาให้ผู้ชนะคดีหรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา จำเลยหรือผู้ที่ถูกฟ้องหรือถูกฟ้องแย้งมักหลีกเลี่ยงไม่มาฟังคำพิพากษา เพราะต้องการยืดระยะเวลาทราบคำสั่ง เพราะศาลต้องส่งคำสั่งบังคับไม่ว่าโดยเจ้าหน้าที่ศาล หรือทางไปรษณีย์ตอบรับก็ตาม การส่งคำสั่งบังคับนั้นถ้าลูกหนี้ไม่ยอมรับคำสั่ง ก็ต้องสั่งปิดคำสั่งไว้ที่ภูมิลำเนาลูกหนี้ ระยะเวลาเริ่มนับว่าทราบคำสั่งบังคับก็ต่อเมื่อพ้นระยะเวลา ๑๕ วันนับแต่วันปิดคำสั่ง

เมื่อครบระยะเวลาตามคำสั่งแล้ว ถ้าผู้แพ้คดีหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ชำระหนี้หรือชำระหนี้ไม่ครบตามคำพิพากษา และเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือผู้ที่ชนะคดีประสงค์จะได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษายู่อีก เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาต้องขอให้ศาลออกหมายตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีให้ไปยึดหรืออายัดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาเพื่อมาขายทอดตลาดเอาเงินมาชำระหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าว

แต่ขณะที่เจ้าพนักงานบังคับคดีกำลังบังคับคดี ไม่ว่าจะอยู่ในระหว่างขั้นตอนใดก็ตาม เจ้าพนักงานบังคับ

คดีอาจถอนการบังคับคดีเสียได้ในกรณีดังต่อไปนี้

๑. เมื่อศาลได้มีคำสั่งให้ถอนการบังคับคดีเนื่องจากลูกหนี้ตามคำพิพากษายื่นอุทธรณ์ หรือฎีกาคำพิพากษาของศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค หรือศาลฎีกาแล้วแต่กรณี และได้นำเงินมาวางต่อศาลชั้นต้นเป็นจำนวนพอที่จะชำระหนี้ต่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ หรือศาลอุทธรณ์ภาค แล้วแต่กรณี พร้อมทั้งค่าฤชาธรรมเนียมและค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดี หรือได้หาประกันมาให้จนเป็นที่พอใจของศาลสำหรับจำนวนเงินดังกล่าว แต่ถ้าเพียงแต่ยื่นอุทธรณ์ หรือฎีกาคำพิพากษาของศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค หรือศาลฎีกาแล้วแต่กรณี แต่ไม่ได้นำเงินมาวางต่อศาลชั้นต้นเป็นจำนวนพอที่จะชำระหนี้ต่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณี พร้อมทั้งค่าฤชาธรรมเนียมและค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดี หรือไม่ได้หาประกันมาให้จนเป็นที่พอใจของศาลสำหรับจำนวนเงินดังกล่าว ศาลจะไม่มีคำสั่งให้ถอนการบังคับคดี เว้นแต่มีการทูลเกล้าการบังคับคดีเท่านั้น ทั้งการทูลเกล้าการบังคับคดีเป็นหน้าที่ของศาลสูงที่จะสั่งเมื่อลูกหนี้ร้องขอ ไม่ใช่ศาลที่มีคำพิพากษาแต่อย่างใดไม่ และการสั่งทูลเกล้าการบังคับคดีส่วนใหญ่ศาลสูงจะสั่งให้หาประกันมาวางศาลเช่นเดียวกัน

๒. เมื่อศาลได้มีคำสั่งให้ถอนการบังคับคดีเนื่องจากคำพิพากษาของศาลที่กำลังบังคับคดีได้ถูกกลับ หรือยก ของศาลที่สูงกว่า หรือหมายบังคับคดีถูกเพิกถอนเพราะออกผิดพลาด แต่ถ้าคำพิพากษาในระหว่างบังคับคดีได้ถูกกลับหรือถูกยกแต่เพียงบางส่วน การบังคับคดีอาจดำเนินการต่อไปจนกว่าเงินที่รวบรวมได้นั้นจะพอชำระแก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาศาลสูง

๓. เมื่อศาลแจ้งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีทราบว่าศาลได้มีคำสั่งให้พิจารณาคดีใหม่ การขอให้พิจารณาคดีใหม่นั้นต้องมีเหตุอันควรเชื่อว่า การขาดนัดยื่นคำให้การนั้น มิได้เป็นไปโดยจงใจ หรือมีเหตุอันสมควร เช่น จำเลยไปทำงานหรือไปศึกษาต่อในต่างประเทศไม่ทราบว่าจะถูกฟ้องคดี หรือจำเลยเป็นลูกเรือประมงออกไปหาปลากลางทะเลไม่เข้าฝั่งหลายเดือน หรือเรืออับปางกลางทะเล วายน้ำไปติดอยู่ที่เกาะใดเกาะหนึ่งไม่กลับบ้านแรมปีจึงไม่ทราบว่าถูกฟ้องและไม่ได้ยื่นคำให้การ ต่อมาทราบว่าถูกฟ้องระหว่างการบังคับคดียังไม่เสร็จสิ้นจึงมายื่นขอพิจารณาคดีใหม่ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด เมื่อศาลอนุญาตให้พิจารณาคดีใหม่แล้ว ศาลจะแจ้งเจ้าพนักงานบังคับคดีให้ถอนการบังคับคดี

๔. เมื่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือผู้ชนะคดีเพิกเฉยไม่ดำเนินการบังคับคดีภายในระยะเวลาที่เจ้าพนักงานบังคับคดีกำหนด เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีรายงานต่อศาล ศาลอาจสั่งให้ถอนการบังคับคดีเสียได้ เช่น เจ้าพนักงานบังคับคดีขอให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาไปชี้ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่ปะปนอยู่กับทรัพย์สินของบุคคลอื่นเพื่อยึดแต่เจ้าหนี้ไม่ยอมไปชี้ หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาไม่ยอมนำเจ้าพนักงานบังคับคดีไปในสถานที่เจ้าหนี้อ้างว่ามีทรัพย์สินของลูกหนี้ ทั้งที่เจ้าพนักงานบังคับคดีแจ้งให้มานำเจ้าพนักงานบังคับคดีไปแล้ว หรือมีพฤติกรรมใดที่เห็นว่าเป็นการขัดขวางหรือประวิงการบังคับคดีเสียเอง เป็นต้น

๕. เมื่อผู้แพ้คดีหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้วางเงินต่อเจ้าพนักงานบังคับคดี เพื่อชำระหนี้ตามคำพิพากษาพร้อมทั้งค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดีครบถ้วนแล้ว

๖. เมื่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือผู้ที่ชนะคดี

แจ้งเป็นหนังสือต่อเจ้าพนักงานบังคับคดีว่าตนสละสิทธิการบังคับคดี

๗. เมื่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแจ้งเป็นหนังสือต่อเจ้าพนักงานบังคับคดีว่าตนขอถอนการบังคับคดี

ในกรณีที่มีการยึดทรัพย์สินที่มีใช้ตัวเงิน หรือในกรณีที่ยึดหรืออายัดเงิน หรืออายัดทรัพย์สินแล้วไม่มีการขายหรือจำหน่ายเนื่องจากเจ้าพนักงานบังคับคดีถอนการบังคับคดีนั่นเอง หรือถอนโดยคำสั่งศาล และผู้ขอให้ยึดหรืออายัดไม่ชำระค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดี ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา และผู้ขอให้ยึดหรืออายัดเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาในส่วนที่เกี่ยวกับค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดีนั้น และให้เจ้าพนักงานบังคับคดีบังคับคดีนั่นเอง โดยได้รับการยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง เช่น ผู้ชนะคดีให้ไปยึดที่ดินผู้แพ้คดีเงินกู้ เพื่อนำมาขายชำระหนี้ ระหว่างยึดไว้แต่ยังไม่ได้ขาย ผู้แพ้คดีนำเงินมาชำระ ผู้ชนะคดีไปแถลงให้ถอนการยึด ผู้ชนะคดีต้องชำระค่าฤชาธรรมเนียมการยึดโดยไม่มีการขาย ถ้าไม่ชำระเจ้าพนักงานบังคับคดีจะเป็นเจ้าหนี้ไปยึดทรัพย์สินของผู้ชนะคดีมาขายทอดตลาดเอาเงินมาชำระหนี้ค่าฤชาธรรมเนียมที่นำยึดแล้วไม่มีการขาย ฉะนั้นถ้าจะถอนการยึดเจ้าหนี้ต้องตกลงกับลูกหนี้ให้ดีและควรให้ลูกหนี้รับผิดชอบในส่วนให้ลูกหนี้ค่าฤชาธรรมเนียมการยึดโดยไม่มีการขายเสียก่อน

เมื่อเจ้าหนี้สืบหาทรัพย์สินของลูกหนี้ไม่พบ หรือลูกหนี้ไม่มีทรัพย์สินให้ยึดหรืออายัดให้พอกับการชำระหนี้ตามคำพิพากษา ถ้ามูลหนี้มากที่จะฟ้องให้ลูกหนี้ล้มละลายได้ เจ้าหนี้ก็จะฟ้องให้ลูกหนี้ล้มละลายเพื่อลงโทษลูกหนี้ไม่ให้ทำนิติกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวกับทรัพย์สินได้ ถ้าเป็นข้าราชการก็จะถูกออกจากราชการ ลูกหนี้ที่ไม่สุจริตที่หลบซ่อนทรัพย์สินไว้บางครั้งกลัวล้มละลายเพราะไม่อาจประกอบธุรกิจใด ๆ ได้ก็จะพยายามหาเงินมาชำระหนี้ตามคำพิพากษา

แต่อย่างไรก็ตามระยะเวลาของเจ้าหนี้ในการดำเนินการบังคับคดีมีเพียง ๑๐ ปี นับแต่คำพิพากษาถึงที่สุดเท่านั้น ถ้าไม่สามารถดำเนินการบังคับคดีภายในระยะเวลาดังกล่าวก็ไม่อาจบังคับคดีได้ **๓**

สนามปืน...สนามปาก

เพื่อไทยสวนหมัด
ฟ้องปปช.
ไร้อำนาจใต้สวน

บ.ป.ช.โต้40ส.ส.พท.

ยังไม่เก็บรูป
เรื่องใต้สวน!
ลงชื่อสคบข

‘ประวิตร’ขู่มือ
ทูน‘บิกตู’นั่งนายกฯคนนอก
เมินพท.ตบเท้าโหวตพลัง
เขี่ยมีแต่พวกทักเดิมา

‘เพื่อไทย’ก้าวรบ‘คสช.’
ดังขีบ‘นายกฯคนนอก’!?

เหตุลำนิกลิกล้า	กำหนด
ลัจจะแจงปรากฏ	ทั่วหล้า
อึดตามันละลด	ลัดส่วน
เจือแบ่งปันหลากหน้า	เผ่าฟ้องผองชน
ตัวตนเพียงหนึ่งน้อย	ลั้งคม
หากแกร่งตามวัยสม	เสกสร้าง
สะพัด“ค่านิยม”	เรียบง่าย
กินอยู่เฉกพญาช้าง	แก่วนกล้าพลังหลาย
“กายกับใจ”หนึ่งน้อม	ประสาน
ประสิทธิ์จิตวิญญาน	หนึ่งรู้
กิดใดก่อเกิดการ	ประโยชน์
“เศรษฐกิจ”นำกอบกู้	ร่วมสู้แนวทาง
จักพรางลัจจะแท้	เหตุใด
ปกปิดชนหลงไหล	ใครรู้
บริหารรัฐกลไก	คับคั่ง
หากปล่อยแตกแยกสู้	ลุ่มล้างทำลาย
มิสายหวนเริ่มย้อน	มองตน
ชัดเด่นเห็นปวงชน	รอบถ้วน
เมตตาแผ่กุศล	อโหสิ
แจงมั่นหมายสละล้วน	สุดท้ายชีวิต.

ชุดช็อคช พารินขวาน

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade
สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีที่อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีที่อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

0 2733 6670

0 2733 4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โกคาพันธ์** 09 0828 2728

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ 08 1253 7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

farinkwan@gmail.com, baiyanang@gmail.com

ข้าว..ไม่ใช่สินค้า

ข้าว..คืออาหารที่ต้องแบ่งปันกันกิน
(Rice is for sharing not for making profit)

(สมณะโพธิรักษ์)

เพลง คนโลกใหม่

แต่ก่อนแต่ไรไหนมา
ชีพคนใช้ค่าโลกธรรมวัดคน
แบ่งบ่าวเจ้ามีหรือจน
นั่นกลซี้ค่าชาติคนโลกเก่า
ครั้นถึงซึ่งปางพุทธองค์
สาบทุกข์สงฆ์ธรรมยาเรา
ให้หนายคลายตัวมัวเมา
กลับเฉาเปล่าตายคล้ายเดิมเดิมตำรำไป
กอดคักดี เบ่งลี
ถือดี ดื้อบอดตาใส
ผีชั่ว ซอนไซ
ถึงใครเตือนใดไม่ฟัง
หากหัดศรัทธาศิลพอ
ฝึกจากจะต่อก่อปัญญาพุทธัง
ตัดกิเลสมูลสูญญิง
ไต่ตามสังโยชนโคตรคนโลกใหม่.

ดาวน์โหลดเพลง “คนโลกใหม่” ฟรี
ที่ <http://archive.org/search.php?page>
(ค้น เพลงสังฆธรรมชีวิต)

วันพีชมงคล
ลด 5%

เพลง “คนโลกใหม่” นี้ เดิมคือเพลงชื่อว่า “ขวัญคืนใจ” ซึ่งแต่งไว้ตั้งแต่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๐ ให้ สวลี ผกาพันธุ์ขับร้องใช้ในละครเพลงที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ช่องแรกของประเทศไทย ตั้งแต่ยังเป็นชาวดำ คือ ช่อง ๔ แล้วนำมาทำนองใหม่เป็นเพลง “คนโลกใหม่” เสร็จเรียบร้อย เมื่อ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ออกเสียงครั้งแรก ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๘ โดยมี รุ่งพริ้ง เมธารมย์, ผุสดี เอื้อเฟื้อ (The Hot Pepper Singers) ขับร้องเป็นทีมแรก มีปราจิณ ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน เสร็จเวลา ๑๘.๐๐ น. อัลบั้มและแผ่นเสียงลงเพลย์ซูด “ขวัญ” วางตลาด มิถุนายน ๒๕๒๘

สาระเนื้อหาของเพลง “คนโลกใหม่” นี้ เนื้อเพลงครั้งยังเป็นเพลง “ขวัญคืนใจ” ก็เป็นเพลงรักๆ-ใครๆโลกีย์เต็มคราบน้ำมันแหละ มันก็คือเพลงดีกว่าขึ้น “ลามก” ขึ้นมาแล้วเท่านั้นแต่ยังเป็นเพลงขึ้น “ราคะ” อยู่เหมือนเพลงทั่วไปเต็มโลกนั่นเอง ซึ่งอาตมาได้หยุดทำเด็ดขาดแล้วละอายพอแล้ว รู้ดีอยู่แล้วว่ามันไม่ใช่ “ศิลปะคือมงคลอันอุดม (เอตัมมังคฺลมุตตมัง)” แต่อย่างไรเลยเพราะมันก็ “ราคะ” แท้ๆแต่ดีกว่า “ลามก” เท่านั้นเอง ถ้าผู้ใดใครรู้ว่า “งาน” โดจะจัดเข้าขั้นเป็น “ศิลปะ” หรือไม่นั้นต้องตรวจดูดีๆ ตามมาตรฐานการวัดความเป็น “ศิลปะหรือไม่” ๕ ระดับ ได้แก่ “ลามก-ราคะ-สาระ-ธรรมะ-โลกุตระ”

ในฉบับที่แล้ว เสนอเพลง “คนโลกเก่า” ก็ได้อธิบายงาน “ศิลปะ” ว่า งานขึ้น “ลามก” กับงานขึ้น “ราคะ” นั้นไม่ใช่งาน “ศิลปะ” นั้นแน่ชัดอยู่แล้ว เป็นงานยั่วกิเลสประโลมโลกธรรมตามาตมัญญ์ แล้วงานที่เริ่มพิจารณาว่าเป็น “ศิลปะ” เป็น “ศิลปะ” อย่างไร? ได้อธิบายมาถึงขั้นที่มี “สาระ” แต่ถ้าถึงขั้นเป็น “เพลงหรืองาน” ที่ “การปรุงแต่งมี (๑) สุนทรียะกับ (๒) สาระ” จึงจะเริ่มนับเข้าหาความเป็น “ศิลปะ” โดยวัดเปอร์เซ็นต์ว่า มี “สุนทรียะ” มากไปกว่า “สาระ” หรือมี “สาระ” มากกว่า “สุนทรียะ” ถ้า “สุนทรียะ” มากกลับ “สาระ” ก็ไม่นับว่าเป็น “ศิลปะ” ได้แก่ “ราคะหรือลามก” ตรงนี้แหละนี่สำคัญยิ่งๆ ที่เป็น “ภาวะหมุนรอบเชิงซ้อน” (ปฏินิสสัคคะ) ที่กลับกันไปมาระหว่าง “สุนทรียะศิลป์กับสารศิลป์” อันเป็น “องค์ประกอบสำคัญ” ๒ อย่างที่ชี้บ่งความเป็น “ศิลปะ” หรือไม่? ถ้ามีแต่ “สาระ” ก็เป็นได้แค่ “สารคดีหรือวิชาการ” เท่านั้น ยังนับเป็น “ศิลปะ” ไม่ได้ก็แตกต่างกันตรงนี้ ต้องมีทั้ง “สาระ” เป็นสำคัญแล้วมี “สุนทรียะ” ชี้ชวนช่วยอ้างงานใดมี “สุนทรียะ” เจือเข้าไปในงานนั้นแต่ต้องไม่มาก “กลบสาระ” ของงานนั้น หาก “สุนทรียะ” มากจัดไป จนกลบ “สาระ” งานนั้น ก็ด้อยค่าทางศิลป์ ถึงขั้น “ไม่มีศิลปะ”

แต่ถ้างานใดมีแต่ “สุนทรียะ” เต็มที่ไร้ “สาระ” สนิท ก็ยิ่งแย่งหนักตีทิ้งได้เลย เป็น “งานไร้สาระบ้าบอๆ” นับเป็นงาน “ศิลปะ” ไม่ได้เลย ซึ่งมีหลายๆไปในสังคมยุคนี้ หลอกกันด้วยคำว่า “งานศิลปะ” กันเต็มโลกงานศิลปะต้องมี “สาระ” ถ้า “ไร้สาระ-เพื่อเจ้อ-ลมๆแล้งๆ” เช่น “งานที่มีแต่การหลงอยู่กับเทคนิค” ของการปรุงแต่งรูป-แสง-สี-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัส นั้นไม่ใช่ “ศิลปะ” เลย ถ้าสูงไปกว่า “สาระ” ก็เป็น “คุณงามความดี” ก็เข้าขั้น “ธรรมะ” ยังมี “คุณงามความดี” เข้าขั้นลดกิเลสก็คือ “ศิลปะ” อันเป็นมงคลอันอุดม” ฉะนั้นจึงเป็นงาน “ศิลปะโลกุตระ”.

❖ “สมณะโพธิรักษ์” (๖ มกราคม ๒๕๖๐)